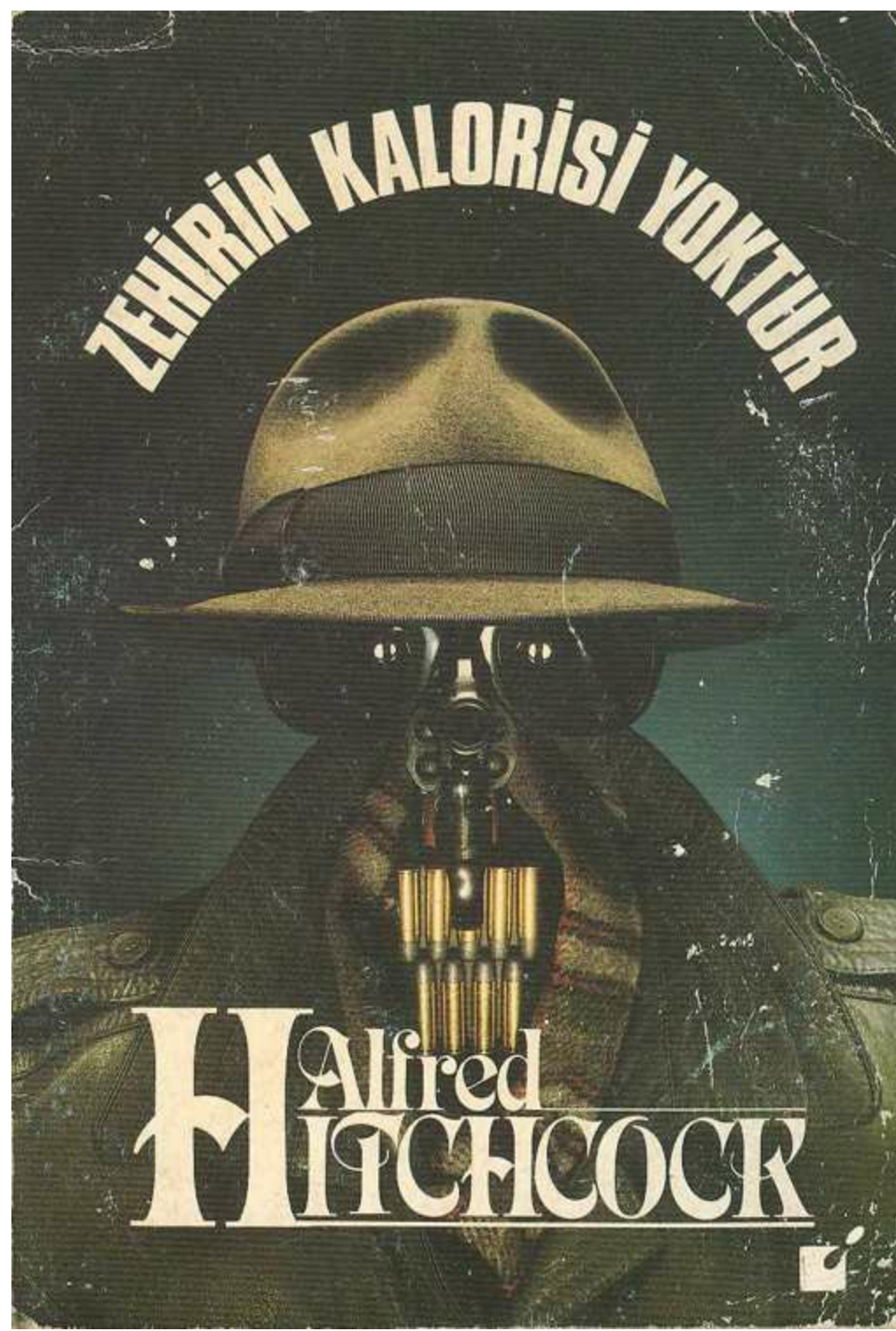

ZEHİRİN KALORİSİ YOKTUR

Alfred
HITCHCOCK

Alfred HİTCHCOCK

13 Ağustos 1899'da Londra'da doğan, 28 Nisan 1980'de ölen, film yönetmeni Hitchcock, korku ve gerilim sinemasının en ünlü ve yaratıcı ustasıdır. Kuşlar, Sapık, Gizli Teşkilat, Lekeli Adam, Kuşku, sinemaseverlerin hafızalarından silinmeyen filmlerden başlıcalarıdır.

Birkaç Söz

Alfred Hitchcock yaşadığı sürece uç noktaların insanı olarak tanınırdı. Bir yandan çok cömert

bir ev sahibi, bir yandan da fanatik derecede cimriydi. Sessiz film döneminde, önde gelen yönetmenlerden biriydi. Çok iyi para kazanıyordu. Londraya elli kilometre uzaklıkta bir arsa aldı. Harcadığı bu parayı karşılamak için günlük hayatında kemerleri sıktı. Muhasebecisinden kendine çok düşük miktarda harçlık vermesini istedi.

Sadece çok lüks bir Londra lokantasında yediği öğle yemeğinden ödün vermedi. Restoran sahibini de faturaları çifter, çifter vermesi için ikna etti.

Böylece Alfred, kendi muhasebecisini dolandırıyordu. Faturalardan aldığı farkı da kendine saklıyordu ve cep harçlığını arttırmış oluyordu.

İçindekiler

ŞAKACI	5
MAVİ ESSEX	10
AİLE İLİŞKİLERİ	20
ELLİE POOLE'UN DÖNÜŞÜ	30
ŞAHİN	38
HERKESE BİR HEDİYE	49
ÇOK ZEKİSİNİZ BAYAN	55
BUZ GİBİ BİR CİN	60
WALTER MILLS'İN KISA MUTLULUĞU	67
TEK ÇIKIŞ YOLU	76

ALFRED HITCHCOCK

İLE

UYKUSUZ GECELER

Gerilim Ustası Alfred Hitchcock'tan derlemeler.

ŞAKACI

Küçük mikrofon teras duvarındaki deliğe tam uyuyordu. Harry, görünmediğinden emin olmak için bir adım geriledi. İçi rahat değildi ama dinlenmekten korkan biri herhalde denize en az on metre dikey inen duvara değil de eve doğru bakardı. Duvarın üzerinden sarktı ve gözlerini denizin köpüren derin dipsizliğine dikti. Deniz kayaları yıkayıp yamuk duvarları cilalanmış gibi parlatmıştı. Sudan korkardıayrıca durum Greta için de farksızdı ama dalgaların gürültüsü bugünkü duygularına uyuyordu. Yüzeyin altında aynı sıkıntılı yürek kabarması, aniden patlayıp tekrar yokolan aynı vahşi basınç. Yüzünde henüz hiç kimsenin görmediği bir ifade belirdi belki de Greta dışında kimsenin.

Greta ve sırrı aklına gelince gülümsedi. Suyu karşı duyduğu korkuyu, denizin üzerinde yükselen bir ev yaparak bastırmıştı. Yalnız kalma korkusunu ise, diğer erkeklerin etrafında pervane oldukları bir kadınla evlenerek yenmişti.

Bu ilginç bir hile diye düşündü, en iyilerinden. Ve eğer Greta gelişmiş içgüdüleriyle bu kısıtlı rolünün farkına varıp alınsaydı, yapabileceği hiçbir şey kalmazdı.

Güven, sadakat ve dürüstlük üstün insanlar için pahalı oyuncaklardı. Bunlar olmadan yaşamayı öğrenmişti. Titriyordu ve kendini bu kadar heyecanlı olduğu için aptal gibi hissediyordu. Sonuçta kimse onu teybi terasa saklamak gibi bir fesatlıkla suçlayamazdı. Şakaları hiç bir zaman kötü niyetli olmamıştı. Bu sefer de sanki kendi kazdığı kuyuya kendi düşmüş gibi görünecekti. Çevresindekiler bu olay hakkında uzun süre konuşup ona acıyacaktı. Bunun tadını çıkaracaktı. Gretayı öldürmenin muhakkak başka yollar da vardır eğer bu akşam başarısız olursa, bunlardan birini seçebilirdi ama başka türlü kimse Gretanın gerçekte nasıl biri olduğunu göremezdi; oysa amaçladığı buydu.

Şimdi ondan, onu beş yıl önce arzuladığı kuvvetle nefret ediyordu.

Kapı çaldı.

"Ben bakarım!" Harry yüksek teras kapılarının yanında durup Greta'nın merdivenlerden aşağıya inip koridordan geçmesini seyretti. Zayıf, ufak tefekti ve kestane rengi saçları vardı. Bu akşam partideki bütün şık kadınlarda çilli ve kızıl kahve saçlı olarak dünyaya gelmiş olma isteğini uyandıracaktı. Artık onu tamamen objektif olarak değerlendirebiliyordu, onun olmayan bu kadına karşı hayranlık duyuyordu aslında hiç bir zaman ona ait olmamıştı. Çok kötüydü, yarası iyileşmek bilmiyordu. Evlenmeden önce o, Peter Buckley'in kız arkadaşıydı. Son altı aydır onunla düzenli olarak buluşuyordu. Bu, iki gerçek, arada olan her şeyi silip atıyordu.

Tabii ki ilk konuk Peter Buckley'di. Harry başka türüsünü beklemiyordu zaten. Onu selamladı, içkisini hazırladı ve kapıya, diğer konukları karşılamaya gitti. İlk bir saat içinde en az yirmi kişiyi ağırladı, onlara işlerinin nasıl olduğunu, tatillerinin nasıl geçtiğini, yeni evleri, arabaları, ve eşlerinden memnun olup olmadıklarını sordu.

İlk defa davet edilen konuklara ise evi gezdirdi, süs şöminesini, üzerindeki ışığı yakınca fotoğrafını çeken aynayı ve gururla, kıyıya ne kadar zor çıkardığını anlattığı misk faresini gösterdi.

Sayısız içki hazırladı ve sayısız hikâyeye anlattı. Bütün bunları Greta ve Peter'i bir an bile gözden kaybetmeden yapıyordu. Konuştukları her kelime, her hareket, her gülümseme onu, için için yiyen hastalığını körüklüyordu. Kendini çok iyi vakit geçiren ama aynı anda da nabzını yoklayıp çok hızlı bulan bir hasta gibi hissediyordu. Sonunda Greta ve Peter terasa çıkıp kapıları da arkaandan kapayınca rahatladı. Demek ki yalnız kalmak istiyorlardı. Harry onun Peter'la randevulaşmasına tanık olduğu fısıltı telefon konuşmalarını düşündü. Onları birlikte arabada görüşünü, o tatsız akşamüstünde, her zamankinden erken eve dönerken onları Peter Buckley'in sahil evinden çıkışlarını düşündü. Güya, Greta o akşam şehirdeymiş. Ona bunu sorduğunda o en

küçük ayrıntısına kadar nerede yemek yediğini, kimlerle karşılaştığını ve antikacıda hiç birşeyi beğenmeden etrafa bakındığını anlattı.

"Şahane!" diye bir ses kulağının dibinde haykırdı. "Sanki bir kartal yuvasında yaşıyormuş gibi. İkiniz de suyu seviyor olmalısınız!"

"Seyretmesini severiz," diye gülümseyerek düzeltti Harry. Ses Joe Herman'ın karısına aitti, bu cırtlak, dengesiz dişi yaratık Greta'nın olmadığı her şeyi temsil ediyordu. Çirkin, diye düşündü ve gülümsemeye devam etti. Çirkin, kötü ve hırslı. Zavallı yaşlı Joe'ya pislikmiş gibi davranıyordu ve bunu da kusursuz bir şekilde yapıyordu.

June Herman'ın yüzü sanki bilinmeyen bir güç sayesinde onun gülümsemesinin ardındaki düşüncelerini okumuşcasına kızardı. "Greta gibi fiziği olan bir kadınla beraber olan adam, onu bir kartal yuvasında tutmalı," dedi küstahça. Harry neden bu kadar kızdığını anlamak için arkasını döndü ve Joe'nun büyük bir hararetle Greta ile sohbet ettiğini gördü. Parti daha önceki yüz diğer örneği gibi geçip gidiyordu. Konuklarına yemeye alışık oldukları şeylerin sunulmasını sağlamıştı. Tabii ki büfedeki piliçlerden biri kauçuktı. Şöminenin üstünde duran resimdeki kadın ona hayranlıkla bakıldığında gülümsüyordu. Ve Joe Herman yeni ayı postunu okşadığında bir homurtu yükseldi. Herkes, sonunda giderken: "Büyüleyici", dedi, ama o aslında ne düşündüklerini biliyordu.

Zavallı yaşlı Harry, şu eskimiş şakalarıyla hiç değişmeyecek. Fakat içlerinden hiçbiri şakalarından anlaşılabilirdiğinden de çok farklı biri olduğunu tahmin edemiyordu. Peter Buckley ve Hermanlar en sön gittiler. "Tanrıya şükür", dedi Greta kapı arkalarından kapandığında. Harry ona sert bir bakış fırlattı, fakat yüz ifadesi sesi kadar normaldi. Greta esnedi ve sanki bir işaret almış gibi teras kapısından gümüş renkli ay ışığına çıktı. Harry onu izledi. Odadan geçerken, ateşli dikkatinin yerini boğucu bir sıkıntı aldı. Artık ne olacağını düşünmeye ihtiyacı kalmamıştı. Karar kesindi, değiştirilemez ve kaçınılmazdı. Sarı elbisesi bir alev gibi denizin karanlığına

doğru uçuşuyordu. Çok aşığıda dalgalar kayaları tokatlıyordu. Yanına geldiği zaman "Kendini bugün iyi hissetmiyordun galiba, Harry" diye sordu. "Neden keyifsizken espri yapacağım diye kendini .parçalıyorsun? Niçin bana seni sıkan şeyleri anlatmıyorsun?"

Baklayı ağzından çıkarıyor diye düşündü Harry. Sahneye çıkmalıymış, ne kadar da rahat söyleyebiliyor. Şuna herşeyi anlatmalı diye öfkeyle düşündü. Duvarın kenarında bir kaç adım attı, mikrofonu çıkardı ve yüzüne bakmasını bekledi.

"Bu da ne?"

"Şakalarımın biri daha," diye cevap verdi ve tekrar bekledi, ^fakat o elindekinin ne olduğunu anlayamamıştı.

"Bu..., teybin mikrofonu" dedi dikkatle.

"Bir kaç özel konuşmaya tanık olabilmek için bunu dışarıya monte ettim. Çok eğleneceğiz."

Harry'nin de uzun, bitmeyen gecelerde hayal etmiş olduğu gibi, yavaş yavaş anlamaya başlıyordu. Sesi hala kontrollüydü:

"Bunu burada... dışarıda?"

Harry başını salladı. Greta aniden karşı karşıya kaldığı tehlikeyi sakin karşılıyordu.

"Utanmalısın," dedi. "Komik şakalar başka, ama bu... bu çok ucuz ve çok çirkin." Şaşırmış gibi yaptı. "Arkadaşlarımız hakkında ne kadar kötü şeyler düşünüyorsun böyle. Tanrı aşkına, ne duymayı bekliyorsun ki?"

"Okyanusun ayışığında ne kadar güzel durduğu hakkında bir kaç kelime, ve bu partinin ne kadar sıkıcı olduğu, ve artık şu şakacı saçma oyunlarımla fazla olmaya başladığım hepsi bu olmalı. Eğer araya başka birşey girmezse kasedi gelecek partide konuklarımıza da çalarız."

Gretaya hiç bakmadan kasedi köşedeki büyük saksının arkasından çıkardı ve duvarın üzerine koydu. "Otur" dedi "hemen de dinleyebiliriz."

Greta kıpırdandı. O kadar çabuk üzerine atıldı ki Harry'nin hazırlanmak için sadece birkaç

saniyesi kalmıştı. Greta'nın elleri kasete uzandı. Harry kalçalarından kavrayıp duvarın üzerine kaldırdı—elleri boş kalmıştı. Greta'nın çığlığı suya düştüğü anda kesiliverdi. Bundan sonrası için kendini hazırladığını sanıruştı. Dehşet ve korku beklemişti. Beklediğini de buldu. Gözlerini aşağıya suya diktiğinde müthiş bir titreme ve şiddetli bir bulantı başladı. şaşkınlık, korku ve vicdan azabı —çünkü artık bir katildi ve sonsuza dek de katil kalacaktı. Ama bu acımasız boşluğu, bu yalnızlığı beklememişti. Kendi elleriyle yapmıştı. Artık onu gerçekten komik biri zanneden bu dünyada yapayalnızdı. Greta ona gülmemiş olan tek kişi ydi. Daha sonraları sık sık belki de o an kapı çalmasaydı onun peşinden gitmiş ve her şeyi bir sona ulaştırmış olabileceğini düşündü. Üçüncü veya dördüncü çalıştan sonra nerede olduğunu kavrayabilmişti. Planının devamını uygulaması gerektiğini biliyordu. Kapıyı açtığında Joe Herman ayaklarını sürüye sürüye, karısını da arkasından sürükleyerek içeri girdi. "Kahrolası tekerlek," diye söylendi ve girişin yanındaki telefonu aldı "Bu hafta bu ikinci, ve benim de yedek tekerleğim yok..." Joe Harry'e bakakaldı.

"Ne oldu? Çok mu içtin? Biraz azaltmalısın."

"Polis çağır," dedi Harry. "Herhangi birini ara. Greta biraz önce terastan atladı, intihar etti."

Ağlıyor numarası yapmasına hiç gerek kalmamıştı. Konuşmaya çalışırken hıçkırıklara boğuluyordu. Hermanlar donmuş kalmışlardı.

"Seni gidi şakacı seni," diye başladı Joe, ama bu sefer şaka olmadığını anlamıştı. Terasa doğru koştu, karısı da arkasından gitti.

"Kayalar bu deliğin çevresinde mermer kadar düz ve bir o kadar da kaygan," dedi Harry kısık bir sesle. Harry teras kapısında oturup ikisinin duvardan aşağı bakmalarını izliyordu. Bol ışıklı salondan çıkmamış olmasına rağmen derin karanlığı görebiliyordu.

"Evi buraya yapmamızın sebeplerinden biri de buydu inziva, hiç plaj partisi yok, pencerelerden içerisini dikizleyen yok." Tekrar telefona döndü ve polisi kendisi aradı.

Telefonu kapadıktan sonra Hermanlar merak dolu, bembeyaz yüzleri ile Harry'nin tam arkasında duruyorlardı. Anlaşılan en kötü ihtimali düşürmemeye çalışıyorlardı.

"Sen, sen herhalde böyle bir şaka yapmazsın," dedi Joe kararsızca. "Hayır, buna inanmam. Ama Greta böylesi birşeyi neden yapsın?"

"Tam bana gerekli olan tipler, dedi Harry, polis geldiğinde bunlarda burada olmalı. İkisi de onu şakacı biri olarak tanıyordu. Joe, hep onun en iyi esprilerinin kurbanı olmuştu. Onun "kötü bir sonla biten şaka" yalanma inanırlardı. Hepsine inandıkları gibi, bir de polisi inandırıyorlardı. Böyle bir şeyin olacağını kesin daha önce düşünmüş olurlardı.

"Ben de anlayamıyorum" dedi Harry masum bir sesle. "Öylesine konuşuyorduk. Bilirsiniz partilerden sonra hep konuşulur. Ona teybi terasa saklayıp, kayıt yaptığımı söyledim. Suratı bir anda değişti, hasta gibiydi. Ona iyi olup olmadığını sordum. Bana iyi olduğunu söyledi. Ama aniden hıçkırmaya başladı. Kaseti başa almak istediğinde inleyip ağlamaya başladı ve sonra da terasa doğru koştu ve aşağıya atladı. Hermanlar inanamayarak bakıyorlardı. "Zavallı kız," dedi Joe, "acaba neden..." "Kasete ne oldu?" dedi June heyecanla, "neden dinleyip içinde onu paniğe sokmuş olabilecek bir şey var mı yok mu diye bakmıyoruz?"

Harry buna gerek bile olmadığını biliyordu. June Herman muhakkak bütün hikayeyi çoktan biliyordu ya da hiç değilse tahmin ediyordu. Kasetten bahsettiği zaman gözlerinin nasıl büyüdüğünü görmüştü. Ayrıca yapabileceği dedikoduların heyecanından, dudaklarının nasıl titrediğini de görmüştü. "Greta'nın saklayacak hiç bir şeyi yoktu," dedi Harry sert bir şekilde, "böyle bir şeyi düşünmek ona büyük bir haksızlık olur." Joe başını salladı ve karısı itiraz etti. "Haklısınız," dedi yumuşakça. "Ne olursa olsun Harry, polis gelmeden kaseti dinlemelisiniz. Bu göreviniz.

"Harry biraz düşündü ve sanki tartışamayacak kadar çok yorgunmuş gibi omuzlarını silkti.

Alet hala terastaydı, onu içeri getirdi. Riske girdiğinin farkındaydı, fakat risk o kadar da büyük

değildi. Greta mutlaka onun kaseti dinlemesini istemezdi. Ve June Herman kesinlikle bütün hikayeyi dinlemek için en doğru kişiydi. Harry "geri alma" düğmesine bastı ve bekledi, bu sırada bant masum bir şekilde diğer tarafa toplanıyordu. Ve oda bir anda dalga sesleriyle doldu. Joe Herman eğilip sesini açtı. Taş zeminde ayak sesleri, arkasından da bir kıkırdama sesi duyuldu. Bir ara oldu, artık sadece okyanusun sesi duyuluyordu ve sonra aniden Greta'nın sesi duyuldu. "Bu artık şaka olmaktan çıktı, Peter" dedi "bana başlangıçtan beri güvenmiyordu, sonra da iyice yabancılaştık birbirimize. Başında onu kızdırmak eğlenceli geliyordu eskiden. Şimdi artık çığnndan çıktı. Önceleri onu korkutmak istemiyordum şimdi artık böyle bir şokun onu bana geri getirebilecek tek şey olduğuna inanıyorum..." "Haklısın," dedi Peter. "Ne zaman yapacaksın?" Hermanlar konuşmayı dikkatle dinliyorlardı. Bant döndükçe, yüzleri iyice uzaklaşıp, Harry'i Greta'nın sesiyle çevrelenmiş küçük bir adada yalnız bırakıyorlardı.

"Yakında," dedi ses "daha tam olarak nasıl yapacağımdan emin değilim. Ama sana şu kadanni söyleyeyim Peter, beni sonsuza dek kaybettiğini sanmasını sağlayacağım. Bu kısa süre içinde bana ne kadar çok ihtiyaç duyduğunu anlayacak. Beni bu kayaların üzerine kurduğu sahnenin bir parçası değil de bir insan olarak değerlendirecek. Bu dünyadaki istediği tek şeyin evliliğimizi kurtarmak için bir şans olmasını istiyorum. Bir insanı benim onu sevdiğim kadar sevip, ona gene de erişememenin ne demek olduğunu anlamasını istiyorum. Derin bir nefes aldı. "Bu imkanı bana verdiğin için de sana teşekkür etmek istiyorum Peter". Giriş kapısı açıldı. İlk Joe farkına vardı. Gözlerini teypten ayırabilmek için güç sarfetmesi gerekti. Beceriksizce ayağa kalktı.

"Polis geldi...", dedi ve aniden sustu. Harry kıpırdamıyordu. Kanepenin üzerindeki aynada güzelce altınla çerçevelenmiş iki şekil görebiliyordu. Hayatı boyunca unutamayacağı bir tablo. Yüzünden anlayışsızlık fişkırان bir polis memuru ve orada, hemen yanında ufak tefek, çilli ve kahverengi saçlı sırılsıklam olmuş, san elbiseli kadın. Dışardaki karanlığın herhangi bir yerinde karşılaşmış olmalıydılar. Herhalde polis onu plajda koydaki dümdüz duvarların dibinde yavaş

yavaş kumların üzerinde tam olayları kafasında toparlamaya başlayıp, yürürken görmüştü. Artık benden ne istediğini biliyorum diye düşündü Harry. Ve gülmeye başladı. Şaka kendisi gibi bir şakacıya geri dönmüştü; ve eğer şimdi gülmeseydi, gözyaşları akmaya başlayacaktı. Kendine, sahip olmuş olduğu eşine, ve altı aydır karısına yüzmeyi öğretmeye çalışmış olan Peter Buckley'e güldü. Polis ona kelepçeleri takıp, evden çıkarırken hala gülüyordu.

Yazan: Betty Ren Wright

MAVİ ESSEX

Bert Palm ve Madelyn Hume on beş senedir çıkıyorlardı. Bert ona hep büyük bir sadakatle bağlı kalmış, bir dediğini iki etmemişti, ama Madelyn üç senenin sonunda bu müzmin bekarın evlenilecek bir erkek olmadığını anlamıştı. Bert'in tek beklediği dürüst bir dostluktu, yani kısacası içten, dolu fakat kesinlikle platonik bir ilişki istiyordu. Bu kural Madelyn için de kârlı sayılırdı, yoksa çoktan ayrılmış olurdu.

Yıllar önce Libya şehrinin ticaret odası, Bert'i "yılın genç müteahhiti" seçmişti. Şimdi elli beş yaşında, başarılı bir emlakçıydı. Ciddi, ağırbaşlı ve oturaklı bir adamdı, arkadaşları ona, "Regent sokağının aristokratı" derlerdi. Kilise heyetinin bir üyesiydi ve sadece bir tane gerçekten de kusur sayılmayacak bir hobisi vardı. Hiç durmadan, sıkılıp, usanmadan mavi Essex Sedanıyla, 1932 yılından kalma antika arabasıyla oynardı. Arabanın durumu ve yaşı Bert'in karakterini, bir psikoloğun anlatabileceğinden fazlasını söylüyordu. Acaba kaç erkek ilk arabasına bu kadar iyi bakardı. Bu külüstür gerçekten de eskiden vitrinde durduğu günlerdeki görüntüsünü korumuştul! Böyle bir başarı, 2030 yıllık sevgili arabalarını pas içinde dağılmasını seyretmek zorunda kalanlara hakaret gibi gelebilir.

Küçük bir şehir olan Libya'da herkes Bert ve Essex'i' hakkında espiriler yapardı. Madelyn, kendinin de bu alaylara hedef oluşturduğum! farkındaydı. Özellikle Bert'le küçük bir araba gezintisine çıktıklarında. Peki, bütün bunlara rağmen neden hala onunlaydı? Birincisi; genç

erkekler pek de etrafında koşturmazlardı. Gerçi sivilcelerden kurtulduktan sonra çok güzelleşmişti, ama şu özel mizah anlayışı tüm adayları kaçtırmıştı. Çok espirili olduğu kadar iğneleyiciydi de. Ve ikincisi: Madelyn çok zekiydi. Bert'in bunca yıl boyunca küçük bir servet sahibi olması gerektiğinin herkes gibi o da farkındaydı. Artık gençleşmiyordu, ve büyük bir ihtimalle de seneler boyunca süren tutumluluğunun meyvalarını akrabaları toplamayacaktı. İki çocuklu bir teyze tarafından yetiştirilen yetim Bert, mutlu bir çocukluk geçirememişti. Teyze üçüncü çocuğunu hiç sevmemişti.

Her ne kadar, Madelyn ilişkisinin avantajlarını bilse de, genç bir kadındı. Biraz şefkat araması çok normaldi. Bert ile beraberken kendini soylu fakat yaşlı bir kadın gibi hissediyordu.

Ve sonra Ralph Storrey hayatına girdi. Çalıştığı büroda işe alınmıştı. Çalışkan, enerji dolu, yaramaz mavi gözleri olan genç bir adamdı. Madelyn'in espirileri çok hoşuna gitmişti ve ona yaklaştırmaya çalıştı. Onu bir gün davet etti. Madelyn düşündü ve sonunda kabul etti. Gerçi o da Bert gibi evlenmeye niyetli değildi ama, erkeksiydi ve ona macera vaat ediyordu. Ralph, Madelyn'in özgür ve rahat tavırlarına rağmen kolay elde edilen kadınlardan olmadığını anlayınca, işi inada bindirdi ve her ne pahasına olursa olsun bu dövüşü kazanmaya karar verdi. Teyze, "Senin şu şeker babalığı Baldwinlerin evinin önünde gördüm. Ucuz bir puro içiyordu. Ona, onun pozisyonunda birinin mavi takım elbisenin altına kahverengi ayakkabı giymemesi gerektiğini lütfen açıkla. Bu çok görgüsüzce, ayrıca da kötü bir etki bırakır."

"O bağımsızdır, kurallara körü körüne bağlı değildir. Bunu bir çoğumuz başaramaz," diye cevap verdi. Ralph omuz silkti. Madelyn'in sinirlendiğini farkettiğinden Bert'e "moruk mavi kahve" demeye başladı. Sonra bunu da kısaltıp, moruk M. K. demeyi uygun buldu. Ralph bu saldırgan tutumuna rağmen çok eğlenceliydi. Madelyn'de yıllardır, biraz neşe ve eğlencenin özlemini çekiyordu. Ralph'ın neşesi bulaşıcıydı, ve kendisi bile farkına varmadan, Bert Madelyn içinde moruk M. K. olmuştu. Tabii bunu kötü niyetle değil, ismin komik olduğundan söylüyordu.

Madelyn artık öylesine, gün doldurucasına yaşamıyordu. Artık yaşadığını hissediyor, zevk alıyordu, aktif olarak hayat suyunda yüzüyordu. Bert'in rahat ve güvenli ayakkabılarını çıkarıp, Ralph'm ateşli dans figürlerine ayak uyduruyordu artık.

Haziran ayı belalarla birlikte gelmişti.

Bir akşam Bert, Madelyn'in evinden telefon açmak istediğinde tesadüfen masanın üstünde bir kağıt parçası buldu. Olay çıkarmadı, sadece terslendi. Kağıt Madelyn'e büroda verilmişti. "Mad, sevgilim, yarın moruk M. K' yi ekte ufak bir gezinti yapalım. Öptüm, Ralph."

Bert salonda volta atıyor, notu Madelyn'in burnunun dibinde sallıyordu. "Umarım bunu açıklayabilirsin?"

"Bert Palm! Benim eşyalarımı karıştırma hakkını sana kim verdi?"

Bert kağıdı sallamayı bırakıp rahat televizyon koltuğuna attı kendini.

"Masanın üstünde duruyordu! Ama boşuna heyecanlanma. Uzun zamandır arkadaşını biliyorum. Aynı kuaföre gidiyoruz, ve Louie'nin çenesi çok düşüktür."

Dalgın dalgın televizyon ekranına bakıyordu.

"Onu gördüm bile. Korkunç ince bacakları var."

Madelyn güldü. Tipik Bert.

"Gerçekten inanamıyorum," diye yutkundu.

"Sen ve kıskançlık!"

"Benimle alay etmene izin veremem, Madelyn. Ve tabii aldatmana da. Yarın geldiğimde burada olursan, bu... ilişkiyi, ya da her neyse, bu... bu şahısla bitirmiş olduğunu kabul edeceğim. Eğer olmazsan... Eğer olmazsan." Açık bir tehditti bu.

Uykusuz bir gece boyunca, Madelyn bu meseleyi düşündü, ve sonunda çıkarlarının farkına vardı. Essex ertesi sabah evin önünde durduğunda, Madelyn onu bekliyordu. Akşam üstü, Bert'in yazlık evinin önünde bir bankta oturmuş, yelkenlileri seyrederken Bert'in tavırları Madelyn'de

büyük pişmanlık yarattı.

"Sevgilim, bana gerçek bir eş kadar çok şey ifade ediyorsun."

"Üzgün olduğumu söyledim sana Bert."

"İlişkimizden, hep memnundum, Madelyn. Mutluydum.

Yazık, demek sen mutlu değilmişsin, sana bu ilişki yetmemiş."

"Ben böyle bir şey söylemedim, Bert. Bunu hiç bir zaman söylemedim."

"Ama tavırların, şu... kişiyle ilgili buna işaret ediyor. Düşünüyorum da hayatım, bürodaki işini bıraksan."

Madelyn sinirini bastırmaya çalıştı.

"Bana güvenmiyorsun demek."

Bir an için onun hiç yapmayacağı bir şey yapıp, kolunu omzuna atacağını sandı, ama o iç çekmekle yetindi.

"Ben sana güveniyorum. Ama sen kendine güveniyor musun?"

Bu suçlu ile hakim arasında geçen konuşma epeyce uzun sürdü. Madelyn özür dilemekten sıkılmıştı ki konuşmaları ilginç bir yön aldı.

"Biliyorsun, Madelyn, ben hep çok mantıklı ve tutumlu bir insandım. Parayı hiç etrafa saçmadım. Abartmıyorum, tabii bu aramızda kalacak, anlıyor musun, servetim yaklaşık 250.000 dolar civarında."

Madelyn arka arkaya yutkundu. Her gün ucuz puro içen, delik kahverengi ayakkabı giyen, eski bir takım elbise ve eski moda bir kravat takan bir adamla berabersiniz, ve bir anda bu adamın bir serveti olduğunu öğreniyorsunuz.

"Gerçekten, Bert, bundan hiç haberim yoktu. Tabii hep tutumluydun, ama senin..."

"Hep hoşuma gitmiştir," dedi Bert merhametle,

"Senin de bunu uygulaman, yani."

Bu tutumluluğun sebebinin düşük bir gelir olduğunu söylemek aptalca olurdu.

"Ben böyle yetiştirildim," diye açıkladı gururla.

Sonra sohbetleri daha da ilginçleştirdi.

"Biliyorsun sevgilim, sahip olduğum her şey bir gün senin olacak. Yalnız iki şartım var.

Birincisi Essex'imi hiç bir zaman satmayacaksın ve onunla benim yaptığım gibi ilgileneceksin.

Eski arabaların sana bir şey ifade etmediğini biliyorum, ama bu külüstür sana bir gün bir servet getirecek."

"Oh, Bert, böyle şeylerden bahsetmeyelim."

"Ölüm çağırıyor," dedi hasta bir sesle, "ve ona kulak vermeliyiz." Elini tuttu, sıkıca olmasa da kararlıydı.

"Ve ikincisi, bunun sayesinde elde edeceğin parayı har vurup, harman savurmayacağına, akıllıca yatırımlar yapacağına söz vermelisin. Söz mü?"

"Elbette. Ama gerçekten de böyle konuşmamalısın. Bu beni korkutuyor. Bak, bugün çok güzel bir gün. Gel, kumsalda bir yürüyüş yapalım."

Madelyn ilk defa, Bert ile geçirdiği yılların karşılığını alacağını düşünmeye başlamıştı. Bert'e onca yıl boyunca hem ablalık hem de annelik yapmıştı.

Ralp Storrey'e gelince de, onu ve tehlikeli cazibesini unutmaya kararlıydı! Payroll'daki aptal sarışına gitsin, diye düşündü.

Değişmiş tavırları, Ralph'ı sinirlendirmişti. Ve Madelyn de onu tahrik edip meraklandırmaya devam ediyordu. Çok gelişmiş egosu yara almıştı. Böylece Madelyn'e moruğu unutturmaya çalıştı. Önceleri çok başarısızdı, fakat sonradan ilerleme oldu. Madelyn kendini tekrar yalnız ve ihmal edilmiş hissetmeye başlamıştı ve Ralph'm eğlenceli varlığından tekrar zevk alıyordu.

Bir gün Bert ile aralarında geçen o ilginç konuşmadan bile bahsetti. İlişkileri tekrar başladığında, Ralph bundan kimsenin haberi olmayacağına dair söz verdi.

Aldıkları önlemlere rağmen, Bert'in olup biteni anladığını hissediyordu Madelyn. Tuhaf davranmaya başlamıştı, ilgisiz, dengesiz ve kötümserdi. İki kez hasta olduğunu bahane ederek akşam yemeği randevularını iptal etti. Ona kötü bir şey söylememesine rağmen, bazen gözlerinden güvensizlik okuyordu. Bir cumartesi sabahı, bir kaç hafta sonra, mutfığa yeni perdeleri takıyordu ki, telefon çaldı. Arayan annesiydi, haberi alıp, almadığını soruyordu. Madelyn haber falan almamıştı.

"O zaman kendini bir şoka hazırla," dedi annesi,

"Bert öldü."

Doğruydu. Bert arabasında bir kalp krizi geçirmişti. Bir satışa giderken, Essex'i yoldan çıkıp bir yere çarpmıştı, arabada fazla hasar yoktu ama Bert amnda ölmüştü. Madelyn kendini gerçek bir dul gibi hissediyordu. Üzüntünün yanı sıra vicdan azabı da çekiyordu. Ralph'la görüşmeyi kaldıramazdı artık. Bert'e ona layık bir yas süresi borçluydu. Ralph de katıldı oyuna. Geleceğini çok parlak görüyor, hatta evliliğe karşı olan düşüncelerini bile değiştirebileceğini ima ediyordu. Fakat vasiyet okunduktan sonra, herkes gerçekten de yaşlı bir dönem geçirdi. Sevgili Essex'i uzatmalı, sadık kız arkadaşı Madelyn'e bırakmıştı, ama nakit varlığının hemen hemen tümü, Bert'i yetiştiren teyzenin çocuklarına kalmıştı. Madelyn yıkılmıştı. Çok şaşkın ve öfkeliydi. Bert, onu aldattığını anlamış olmalıydı. Demek ki onu böyle değiştiren hastalık değil, kıskançlıktı. Kendini o kadar kötü hissetti ki, yatağından bile çıkmadı. Evini toplamadı, kendine bakmadı ve telefonları cevaplamadı. Bir kez; Ralph'ı içeri aldı. Ondan miras işini saklayamayacak kadar yıkılmıştı. Bunun üzerine Ralph onu bir daha hiç aramadı.

Suçu kendinde buldu, ve tabii Bert'te.

Ona hayatının en güzel on beş yılını vermişti, karşılığında da şu komik arabayı almıştı. Essex elden kaçan zenginliği ve yaşamın haksızlıklarını temsil ediyordu. Bir ara, eline bir balta alıp, hurda yığını bir konserve kutusuna çevirmeyi düşündü, ama bir güç ona engel oldu. Sonra

arabayı girişe öylesine bırakmayı düşündü. Orada kendi kendine paslanıp giderdi. Ama bu mümkün değildi, çünkü her gün garajı kendi arabası için kullanıyordu. Sonunda arabayı bir ilanla satışa çıkardı ve ertesi gün piyasa değerinin çok altında bir fiyatla, kullanılmış araba ticareti yapan birine sattı. Ona tuhaf dedikoduları anlatan annesiydi. Bert Palm'm teyzesiyle aynı kulübün üyesiydi. Madelyn Bert'in teyzesinin oğullarından birinin karısıyla karşılaşınca dek etrafta dolaşan bu dedikodulara kulak asmamıştı. Genç kadm Madelyn'i hiç sevmemişti.

Madelyn çok diretince doğruyu söylemek zorunda kaldı.

"Evet, dedikoduların hepsi gerçek. Anlaşılan hepimizle alay etmiş. Siz ve ailemle. Tabii biz bir şey beklemiyorduk zaten. Bert'in bizim hakkımızda düşündükleri sır değildi. Ama elimize geçen para topu topu 5.000 doları geçmiyor. Galiba gerçekten çok alaycı, kendini beğenmiş ve kötü bir ihtiyarmış. Tabii onu en iyi siz tanıyorsunuz, bunu da biliyorsunuzdur herhalde. İyi akşamlar, şekerim."

Bir kaç gün boyunca Madelyn bu bilmeceyi çözmeye çalıştı. Bert'in ona şu 250.000 dolar konusunda yalan söylemediğini biliyordu. İçinden sürekli aralarında geçen o konuşmayı kelimesi kelimesine düşünüyordu. Bir anda korkunç gerçeği kavradı. İnanılmaz, komik, fakat gerçek! Tanrım, Bert'in söylediği şeylere önem verseydi, gerçeği daha önce keşfederdi.

"Onun sayesinde para alacaksın" demişti. Çok açıktı. Ayrıca Essex'i satmayıp, ona iyi bakmasını da tembihlemişti ve o hurda yığınının ona bir gün bir servet getireceğini bile söylemişti. Çok basitti: Bert'in parası, servetinin aslan payı, nakit olarak eski, mavi Essex'deydi! Bunu anladığında neredeyse bir isteri krizi geçirmek üzereydi. Bert çok pintiydi. Pintilerin de böyle tuhaf saplantıları ve fikirleri olduğunu bilmesi gerekirdi. Servetini hep yanında, yakınında taşımak istemişti.

Hemen kullanılmış araba satıcısına koştu. Adam ona arabanın çoktan satıldığını söyleyince bayılacak gibi oldu.

"Üzülmeysin, Lady. Eski arabaları bu kadar seviyorsunuz, bende çok var. Size gösterebilirim..."

Madelyn'in ısrarlarına dayanamayıp, alıcının adını söyledi. Alıcının adı Ralph Storrey'di. Onunla, şu miras işini konuştuğundan beri hiç konuşmamıştı. Gerçekte nasıl biri olduğunu anladığından beri ondan nefret ediyordu. Onu Payroll'daki sarışınla görmesi de bu nefreti körüklemişti.

Bürolarda dedikodular çok çabuk yayılır, özellikle planlı yapılırsa. Madelyn çok hesaplı davranıyordu. Kendine yeni giysiler aldı ve saç modelini değiştirdi, bu sayede dedikoduları desteklemeyi amaçlıyordu. Yeni görüntüsüyle avına yaklaştı. Ralph bir sabah kantinde masasına oturup, ona iltifatlar yağdırmaya başlayınca hiç şaşırmadı. Ona yavaş yavaş anlattı. Evet, duydukları gerçektir. Bert ona gerçekten de para bırakmıştı. Vergiyle bir ara biraz zorluk çıkmıştı, ama her şey yolundaydı artık. Bu yüzden böyle bir yanlış anlaşma olmuştu.

"Tabii ki işimi bırakacağım," diye ekledi, "bir sene daha devam edeceğim yalnız, emekli olabilmek için. İhtiyacım olmasa bile neden geri çevireyim ki?"

Ralph etkilenmişti. Madelyn ona nemli gözlerle baktı.

"Bir tek şeye pişman oldum. Keşke Essex'i satmasaydım. Buna hakkım yoktu. Onu geri alabilmek için her şeyimi verirdim."

"Her şeyi mi?"

"Evet!"

"Onu kimin aldığını gerçekten bilmiyor musun? Ben!"

Düldülle oynamanın çok hoşuna gittiğini söyledi. İleride belki de adam edip ucuza elden çıkarabilirdi. Ralph'ı ikna etmeye çalıştı, sıkıştırdı, baskı yaptı hatta rica bile etti arabayı ona tekrar satması için.

Ralph'ın mavi gözleri parlıyordu. "Bu akşam bir içki için bana uğra, istersen, hem bu meseleyi de konuşuruz."

Essex'i iyi durumda görmek Madelyn'i çok rahatlattı. Fakat arabaya nasıl yaklaşıacaktı?

Ralph'a çok ısrar edip, şüphelendirmek de istemiyordu. Çok çaresizdi. Bert parayı kesin koltukların altına veya bagaja saklamazdı. Arabayı parçalara ayırmak gerekiyordu, hem de bunu kendi başına yapmak zorundaydı. Bu arada Ralph hayali serveti eline geçirmek için elinden geleni yapıyordu. Onu çiçeklere boğuyor, en pahalı restoranlara götürüyor ve en iyi, en çekici yanlarını gösteriyordu, ayaklarını öpmemesi şaşırtıcıydı. Aslında Madelyn, Essex'e ulaşabilmek için şeytanla bile evlenirdi. Ve bunu yaptı da, Ralph'e evet derken kendini çok çaresiz hissetti. Basit bir düğünü kısa bir balayı izledi. Ralph bir an önce eve dönmek istemişti çünkü sürekli kendi parası harcanıyordu. Bu Madelyn'i çok eğlendiriyordu. Ralph'ın gerçeği öğrendiğinde ne yapacağını çok merak ediyordu. Balaymdan döndükten sonra Madelyn büroya gitmedi. İlk günden Essex'i yakından incelemeye koyuldu. Koltukları söktü, bagajı kontrol etti, motora baktı, arabanın altına bile girdi. Sonuç yoktu. Kötü olan, arabayı iyi tanımadığından, paraların saklı olabileceği yeni bir aksesuarın monte edilmiş olup olmadığını bilemiyordu. Pis, zor ve sinir bozucu bir işti.

En kötüsü de, Ralph işten döndüğünde, her gün bir çocuğun yeni oyuncacı ile oynadığı gibi saatlerce oynamasıydı. Onun tesadüfen hazineyi bulması fikri Madelyn'in yüreğini her seferinde ağzına getiriyordu.

"Bu benim arabam," dedi bir gece sinirle, Madelyn onu arabadan uzaklaştırmaya çalışınca.

"Keyfimin istediği kadar ilgilenirim onunla."

Gittikçe daha çok kavga etmeye başlamışlardı.

"Şu hurdayı gerçekten de kıskanıyor musun?" diye homurdandı. "Başka kadınlarla gezmemi tercih edersin herhalde?"

Eğer bu onu arabadan uzaklaştırsaydı, bunu gerçekten isterdi. Hatta ısrar eder, yardımcı bile olurdu.

Bir akşam Madelyn'in sınırları alt üst olana kadar bu böyle devam etti. Onun bu sinirliliğini ve moral bozukluğunu, dünyanın en iyi kocası bile kaldıramazdı. Bütün gün arabayla uğraşmıştı.

"Madelyn", dedi Ralph yumuşak bir sesle, "böyle devam edemeyiz."

"Ne demek istiyorsun, kalbimin içi?"

"Ne demek istediğimi anladın. Şu külüstür düldül uğruna ettiğimiz bitmez, tükenmez kavgalarımız. Burama geldi artık."

"Yani, artık benimle daha çok mu ilgilenmeye karar verdin?"

Ona karanlık gözlerle baktı. "Yani, bu arabayı satacağım."

Düşmemek için sandalyeye tutundu.

"Bu çok saçma Ralph," dedi zayıf bir sesle.

"Tek çözüm yolu bu. Bir alia bile buldum."

"Madem ki Essex'i satmayı kafana taktın, neden bana satmıyorsun? Hatırlasana, daha önce de onu almak istemiştin!"

"Peki ne elde edeceğiz? Hayır, onu görmek istemiyorum"

Madelyn terlemeye başladı. "Onu garajdan çıkarmam. Söz, onu hiç görmeyeceksin."

"Madelyn, bu çok aptalca. Bu bana zaten bildiğim şeyi ispat ediyor. Bu araba sende bir takıntı halini aldı. Sapıkça bir şey. Bu hiç normal değil."

Sözcükler söylendi, gerilim arttı, ve ikisi de gitgide sinirleniyordu. Sonunda Ralph masaya yumruklarını indirdi. "Böyle hiç bir yere varamayız! Bitti! Tamam! Adama Essex'i alabileceğini söyledim bile. Bürodan dönerken uğrayıp, arabaya bakacak, belki de dener. Her an burada olabilir."

Madelyn çıldırmak üzereydi. "Cesedimi çiğnemen gerek!"

Ralph ona yumruğunu gösterdi. "Bunu yapmak o kadar da zor değil. Beni buna mecbur bırakma."

Bu şekilde bir şey elde edemeyeceğini anlamıştı Madelyn. Bu yüzden onu biraz yumuşatmak için, adamın ne kadar teklif ettiğini sordu.

"On bin."

Ralph'ın "onun" arabası için, on bin dolar alması onu çıldırttı. Odadan koşarak çıktı. Ralph'e karşı koymalıydı. Tek bir çare kalmıştı. Garaja gitti ve Essex'e baktı. Lastikleri patlatmak? Bu yeteri kadar etkili değildi. *

Arabaya, her alıcının fikrini değiştirecek kadar çok hasar vermeliydi. Bir çekiç aldı ve Essex'in çevresinde dolanmaya başladı. Vicdan azabı çekmesine rağmen yapmalıydı bunu. Zavallı Bert'in Essex'i için harcadığı saatleri düşündükçe içi sızlıyordu...

Alıcı her an gelebilirdi. Çekicin etrafına bir bez parçası bağladı, dişlerini sıktı ve çekici arka cama indirdi. Kınlan cam, tahmin ettiğinden daha çok ses çıkarmıştı. Ama artık ok yandan çıkmıştı ve bunun pek bir önemi kalmamıştı. Öteki cama doğru ilerledi.

"Tanrı aşkına, ne yapıyorsun?"

Ralph öfkeyle kapıda duruyordu.

"Seni belalı cadı! Çıldırdın mı sen? Çekil şu arabadan!"

Arabanın arka tarafına doğru gitti, küfretti, ve yere eğilip cam parçalarını toplamaya başladı. Madelyn onun öne eğilmiş başam seyrederken, problemlerini nasıl çözeceğinin anladı. Ralph yolunda durmasaydı, parayı bulabilirdi. Yine de olanlar, paniklemiş olmasaydı ve elinde de bir çekiç tutmasaydı olmazdı. Çekiç sanki kendi kendine Ralph'in kafatasım parçalamıştı.

Birkaç adım geri geri gitti ve çekici elinden attı. Bayılmak üzereydi. Kendini zorladı ve biraz toparlandı. Artık her saniye önemliydi. Güçlkle Ralph'ın cesedini bir köşeye taşıdı ve üzerini kirli bir örtüyle örttü. Beton zeminde uzun bir kan izi kalmıştı. Garaj kapısını açtı ve Essex'i dışarı çıkardı, sonra kapıyı tekrar kapattı.

Bir iki saniye sonra san bir araba kaldırıma park etti, içinden pardesülü kel bir adam çıktı.

Madelyn gülümsemeye gayret etti. Adam ona doğru geldi.

"Mrs. Starrey?"

Başını salladı, son dakikalarda duyduğu dehşet, sesinin çıkmasını engellemiştir.

"Ben Gabriel İves. Eşiniz beni bekliyordu."

Madelyn, görüntüsü için endişe etmiyordu, çünkü adam bakışlarını arabadan çeviremiyordu.

Başka adamların kadınlara baktığı gibi bakıyordu Essex'e.

"Bu ne güzellik", dedi. Arabayı gözleriyle yiyordu adeta.

"Ralph bana onu tarif etmişti, ama böyle bir şey görmeyi beklemiyordum. O içinde mi?"

Garaja doğru ilerledi. Madelyn eliyle işaret etti.

"Hayır! Üzgünüm. Ralph gitti."

Düşüncelerini gene kontrol altına almayı başarmıştı. Artık tek yapması gereken şu inatçı adamdan kurtulmaktı.

İnatçı adam sinirli gibi görünüyordu.

"Allah kahretsin! Bana burada olacağını söylemişti. Onu evde beklemem mümkün mü?"

"Eee..."

"Bana, benimle bir deneme gezisi yapacağını söylemişti. Arabayı satın aldım sayılır, sadece son bir kez göz atmak istedim. Motorunun iyi olup olmadığına bakacağım. Bu akşam satış işlemlerini tamamlamak istiyorum.

"Ralph hemen dönmez. Yarın. Yarın uğrar mısınız?"

"Bu akşam Boston'a uçuyorum. Arabayı kaybetmek istemiyorum." Kol saatine baktı.

"Dinleyin. Beklerken arabayla bir kaç tur atabilirim herhalde."

Oh hayır, diye düşündü Madelyn. Arabayı mümkün değil vermem. Madelyn kendini daha iyi hissediyordu. Artık onu endişelendirecek birşey kalmamıştı. Ralph ona karışamazdı, o ölmüştü.

Canının istediğini yapabiliirdi artık. Sadece bu adamı

şüphel endirmemeliydi.

"Peki, size arabayı göstereceğim", dedi ve gülümsemeye çalıştı. "Eğer onu severseniz satış hakkında konuşuruz. Ve tekrar şehire döndüğünüzde işlemlere başlarız."

Belki de o zamana kadar aradığını bulurdu. Ve satıştan alacağı on bin dolarda ona dokunmazdı. Madelyn ona beklemesini rica etti, evden çantasını almaya gitti. Geri döndüğünde, adam arabada oturuyordu. Parmakları masmavi ipek koltukları okşuyordu. Madelyn artık tamamen kendindeydi. Essex'i caddeye sürüp, sokağı döndü.

"Rüya gibi gidiyor", dedi. "Bir de ben kullanabilir miyim?"

Yerlerini değiştirdiler. İves bir kaç kez lastiklerini gıcırdatınca Madelyn korkudan büzüldü. Az sonra Lancaster Caddesi'nden şehir dışına doğru yol aldılar.

"Biraz daha bastırabilir miyim? Motoru tam olarak duymak istiyorum."

"Bu bir yarış pisti değil, Mr. İves. Lütfen yavaş sürün."

Hava neredeyse kararmak üzereydi. Garajla evi kitlemiş olmasına rağmen, Ralph'ın cesedini düşündükçe huzursuzlanıyordu.

"Mr. İves, bu kadan yeterlidir sanırım. Eve dönmek istiyorum artık."

Arabayı durdurdu, ve yerlerini tekrar değiştirdiler. Kavşağa varınca, Madelyn dönmek istedi.

"Düz devam et", dedi adam.

"Burası yolumuz değil ama. Bu bir çıkmaz sokak."

"Devam edin, Mrs. Starrey."

"Bu yolun sonunda bir duvar var!"

"Bana karşı gelme, bebek!"

Ses tonu Madelyn'i korkuttu. Ona baktı. Cebinden bir şey çıkarıyordu.

"Nedir bu?"

"Bir tabanca, bebek. Yoksa lolipopa mı benzettin? Sana, durmanı söyleyene kadar sürmeye"

devam et."

"Anlayamadım. Siz kimsiniz? Ne istiyorsunuz?"

Adam sırıttı. "Kendisini dul bir adam yaptığım zaman, kocarun bana vereceği 5.000 dolar istiyorum."

Caddenin bitimindeki döküntü evlerde yaşayanlar, yanan arabayı farkedip, itfaiyeyi çağırdılar.

Ama itfaiye arabası geldiğinde yapacak pek bir şey kalmamıştı. Geriye sadece kızgın metal ve kömürleşmiş kemikler kalmıştı.

Ertesi gün çocuklar kaza yerinde oyun oynuyorlardı. Arabanın parçaları arasında define avcılığı oynuyorlardı. Küçük Ben gümüş gibi parlayan bir kapak bulmuştu. Sid de kırmızı bir cam parçası buldu. Zavallı küçük Polly ise sadece isli deri bir keseden çıkan bir kaç güzel taş buldu.

Eve döndüklerinde, anneleri onlara üstlerini kirlettikleri için kızdı. Çökmüş bir kadını anneleri. Veremliydi ve hayatı boyunca şanssızlıklar peşini hiç bırakmamıştı. Şimdi de kocası işsizdi ve annesinin de acilen ameliyat edilmesi gerekiyordu, ama paralan yoktu.

Çocukların babası kapağı hayranlıkla inceledi. Sid'in kırmızı cam parçası için duyduğu sevinci görünce gülümsedi. Ama Polly ona bulduğu ufak, güzel taşları gösterince, yüzü tuhaf bir ifade aldı ve elleri titremeye başladı.

Bir kaç dakika sonra, tüm aile, büyükbaba hariç, sanki hayatları onlara bağıymışcasına taşları inceliyordu. Polly bu yeni küçük oyunu çok sevmişti, babasını aylardır ilk defa böyle mutlu görüyordu. Ne zaman bu küçük güzel taşlardan bulsalar, babası şu komik çığılığı atıp gülüyordu. Bu sevinç çığılığının taa kalbinin derinlerinden geldiğine emindi. Ailecek "kaza" yerinde taş arama oyununu artık taş kalmayınca dek sürdürdüler.

Yazan: Donald Olson

AİLE İLİŞKİLERİ

John Mynandahl pijamasının üstünü yırtarak çıkardı ve koluna doladı. Peggy'nin tuvalet masasına doğru sendeledi ve elinin tersiyle aynayı kırdı. Sonra ipek kaplı tabureye çöktü. Masanın üzerindeki cam kırıkları ve makyaj aletlerinin üstüne kollarını kavuşturdu, başını dayadı ve ağzını kırık aynaya bastırdı, bir saat sonra bu halde bulundu. Yüzü vişne rengindeydi. Ölmüştü. Karbon monoksit zehirlenmesi! O şaşkınlıkla aynayı pencere sandığı ve boğulmak üzere olduğu için taze hava ve oksijen almak amacıyla aynayı kırdığı sonucuna varıldı. Peggy'nin ilk kocası, Ted Kleyberg de üç sene önce buna benzer bir şekilde ölmüştü. Tek fark Ted'in yatağını kazara kendi yakması olmasıydı. Peggy Ted'in sigortasından gelen parayı, eşyaların ve evin satışından elde ettiği geliri alıp, New York'a taşınmıştı. Paranın büyük bir bölümünü Greenwich Village'daki bir butiğe yatırmıştı. En başından beri işler pek iyi gitmiyordu. Bir kaç ay sonra sokakta çalışmalar başlamıştı, eski kanalizasyon boruları yenileriyle değiştiriliyordu. Çalışmalar bittiğinde Peggy de bitmişti. İflas etmişti. Buna karşılık John Mynandahl ona aşıktı. Tam 45 yaşındaydı, Peggy'den 14 yaş büyüktü. Butiğin sahibi de, John'du. Ayrıca 8 evin daha sahibiydi. Kel ve göbekliydi; bira'dan. Boyuna içki ve sigara içiyordu. Peggy bütün bunlara rağmen onunla evlenmişti. John Peggy'e lüks bir araba almıştı. Long Island, Huntigton'dan tam 200.000 dolara ormanın kenarında duran görkemli bir villa aldı. John evi çocuklarla canlandırmak istemişti. Peggy bu fikre karşı çıktığında, eskisinden de çok içmeye başlamıştı. Peggy bütün bunlara bir yıl boyunca dayandı. Sonra haftada bir, iki kere eniştesi Danny ile buluşmaya başladı. Üçüncü seferde direkt olarak onun apartman dairesine gitti. Danny 39'undaydı. Abisinden çok farklıydı. Öncelikle zengin değildi. New York'ta itfayeciydi. Sonra ince, uzun, geniş omuzlu, siyah kıvrırcık saçlı, cazip gülümsemeli ve bembeyaz dişleri vardı. Hayatı boyunca John'dan nefret etmişti.

"Ben de ondan nefret ediyorum", diye anlatmıştı ona bir akşamüstü Peggy.

"Onunla neden evlendin o zaman?"

"Parası için. Butik bir sene içinde sıfır tüketti. İflas ettim."

"Keşke ufak sevimli bir yangın çıkarsaydın. Böylece sigorta parasıyla zararını karşılardın. Ne demek istediğimi anladın mı?"

"Hayatımda böyle bir yangın zaten bir kere oldu. Bir tane yeter."

"Doğru. Kundakçılık pek de iyi birşey sayılmaz. Her dalda olduğu gibi, bu konuda da uzmanlar var ve gerçek bir yangın olmadığını hemen anlarlar."

Peggy kollarım Danny'in boynuna doladı ve vücudunu onunkine yasladı. "Hayatım, eğer o ölseydi, benimle evlenir miydin?"

Danny boynunu öpmeye başladı. "Evet, evet. Yakında ölmeye niyeti var mı peki? Bir kalp krizi belki? Yoksa üstüne bir şimşek mi düşecek?"

"Bu harika olurdu. O zaman birbirimize ait olurduk. Ve tabii parası da bizim olurdu."

"Evet, evet."

"Danny söyle artık!"

"Neyi?"

"Bana... onu öldürmemde yardım eder misin?"

Danny uzun süre birşey söylemedi. "Biraz düşünmem gerek", dedi sonunda.

Danny tam bir hafta düşündü. Peggy'nin bir dahaki ziyaretinde hemen sordu: "Hala istiyor musun?" Ciddi ciddi başını salladı. "Evet." "Bir plamm var."

"Neymiş bakalım, anlat."

Büyük bir ihtimalle beğenmeyeceksin. John ilk kocan gibi ölecek." Peggy elleriyle yüzünü örttü, bir anda korkmuştu.

"Peki kimse şüphelenmez mi?"

"Tabii ki şüphelenecekler, ama daha ileri de gidemeyecekler. Benim düzenleyeceğim şekilde, herkes bunu bir kaza olarak yorumlamak zorunda kalacak. Birinci sınıf bir ispatın ve görgü

tanıkların olacak. Herkes John'un haftada birkaç kez sızana kadar içtiğini bilir. Ayrıca da korkunç bir sigara tiryakisi."

"Ama o sigarayı bıraktı". Danny omuz silkti. "Daha önce de bırakmıştı değil mi?"

"Evet. Ne zaman öksürüğü artsa, ciğer kanseri olmaktan korkup, iki üç haftalığına bırakır.

Ama içki içerken, bir tane yakar ve böylece her şey yeniden başlar."

"Evet. Biz bu işe girişeceğimiz zaman onun sigara içip, içmemesi pek önemli değil. Bir karton satın al ve evde bırak! Bu sigaraya tekrar başladığının en güzel ispatı olur."

"Sahi mi?"

"Tabii ki. İzmarit ve kül dolu bir kültablası saklamayı da unutma."

"Nasıl yapacağımızı anlatır mısınız?"

"İhtiyacımız olan her şeyi telefonla ısmarlayacağız. Önce postayla alışveriş servislerinden birini ara. Onlarla sahte bir isimle anlaşma yap! Sakın oraya gideyim deme, her şeyi telefonda hallet, çek yerine havale emri yolla!"

"Neden?"

"Çünkü bir gaz maskesi satın alman gerekecek, ve bu sonradan ispatlanmama]ı. Hiç riske girmeyeceğiz. Unutma, ben de en az senin kadar işin içindeyim

"Okey, peki sonra?"

"Sonra rehberden bulacağın birkaç itfaiyeci malzemesi satan firmayı arayıp sana postayla alışveriş servisiyle katalog yollamalarını söyle. Bir kaç gün sonra onları arayıp, katalogların gelip gelmediklerini soracaksın. Sonra onları alıp, bana getireceksin. Bu seni göreceklere iki seferden birincisi olacak."

"Ya ikincisi"

Kataloglar geldikten sonra, ihtiyacım olan maskeyi seçeceğim. Sonra sen firmaya bir havale gönderip, maskeyi posta servisine göndereceksin. Paket geldiği zaman onu gidip alman

gerekecek. Fakat gelecek altı ay boyunca o posta servisine para göndermeyeceksin, böylece seni zamanla unutacaklar."

"İtfaiyeden gaz maskesi çalamaz mısın?"

"Tabii çalabilirim. Ama bu bir risk olur. Jhon'un ölümüyle, çalınan maske arasında bir bağ kūrarlarsa, işimiz biter."

"Anlıyorum."

"Sonra bir süpermarkete gidip benim için bir tulum, metal bir çöp küreği ve de şömine için sattıkları uzun bir maşa alacaksın."

"Hala ne yapmak istediğini anlayamadım."

"Şimdi geliyorum o noktaya. Bütün bunları aldığımız zaman gaz maskesini, tulumu, maşayı ve diğerlerini, hepsini arabanın bagajına saklamamı istiyorum, en azından ihtiyacımız olana kadar. John tekrar içki içme dönemine girdiği zaman ihtiyacımız olacak onlara. Tabii, mesaimin olmadığı bir akşama denk gelirse. Kesinlikle hasta olduğumu bildirmek ve izin almak gibi bir aptallık yapmayacağım, bu iz bırakmak olur. Biliyor musun, çok ince eleyecekler, herşeyi büyük bir titizlikle inceleyecekler. Ve bu işi yapacak olanlar da polisler ve sigorta müfettişleri."

"Ben korkuyorum."

"Korkmana hiç gerek yok. Ben herşeyi ayarlarım."

"Tulum ne işe yarayacak?"

"Dumanı tutmak için. Böylece giysilerim daha sonra pis pis kokmayacak. Beni aradığında Huntington'a gidip, evinizin karşısına park edeceğim. Bu arada da sen tüm malzemeleri bagajdan çıkarıp eve, benim bulabileceğim bir yere koyacaksın. Kaçarken, hepsini yanıma alıp onları kimsenin bulamayacağı bir yerde atacağım."

"Peki ya benim şahitlerim?"

"Sen tanıdığın bir bara gidip, bir saat kadar orada oyalanacaksın. Barmen'e ve seni daha sonra

hatırlayabilecek bi aç müşteriye kocanın devamlı içmesine daha çok seyirci kalamadığından bir bara gittiğini anlat."

"Bütün gece mi kalmalıyım?"

"Hayır. Uzun süre kalman şüphe çekebilir. Bir saat sonra telefonla ara. Ben sana durumun ne olduğunu o zaman söylerim."

"Bu çok tehlikeli Danny. Sen evdeyken, birisi alevleri görüp, itfaiyeye haber verebilir."

"Böyle bir yangının nasıl çıkarılacağını bilirim hayatım. Hiç alev olmayacak ki! Sadece ufak bir yangın. Yatak için için yanacak, böylece çok duman çıkacak. Ayrıca da yatak odasının pencereleri arkaya, ormana bakıyor, dumanı da kimsenin görmesine imkan yok."

"Hepsi bu kadar mı?"

"Hemen hemen, bir de numarasını bildiğimiz bir telefon kulübesine ihtiyacımız var. Sonra sen oraya gideceksin. Öldüğünden emin olur olmaz seni arayacağım, sende eve dönmeden önce son bir içki için tekrar o bara gideceksin."

Peggy ona sarılmış sırnaşıyordu. Danny onu kollarına aldı. Arzuyla öpüşmeye başladılar. "Oh Danny, Danny harikasın!" dedi nefes nefese.

ilk pürüz ertesi sabah ortaya çıktı. Peggy rehberin sarı sayfalarından bulduğu posta alışveriş servisini tarifeleri öğrenmek için aradı. Kibar bir kadın sesi ona en düşük tarifenin on dolar olduğunu ve önce postanede kalacak olan bir form doldurması gerektiğini söyledi. Peggy dizleri titreyerek şehre indi. Büroya girdi ve elinden geldiğince yazısmı değiştirerek sol eliyle formu doldurmaya başladı. Bu formda postaneye Empire State Electronics Institute'ın tüm mektuplarını posta alışveriş servisine postalamalarını talep etti. Bu adı Danny geçen akşam rehberde aynı isimde başka bir firma olmadığından emin olduktan sonra uydurmuştu. Peggy, Huntington'daki komşularından birinin ismini kullanmıştı: Eugenie Reynolds, adres olarak da Manhattan da bir

sokak ismi uyduruverdi. Kıza on doları peşin ödedi ve çıktı.

Sokağa çıktığında bir içkiye ihtiyacı olduğunu farketti. Bu olay onu oldukça sarsmıştı. Çok şanslıydı çünkü büro çok kalabalıktı. Giren çıkan belli değildi. Böylece onu ileride hatırlamaları neredeyse imkansız olacaktı. İçkisini içtikten sonra süpermarkete gitti. Bir reyondan diğerine koşturdu durdu ve çöp küreğini, maşayı, tulumu ve Danny'nin ihtiyaç duyduğu iş eldivenini alması bir saat sürdü. Aldıklarım arabanın bagajına kilitledi ve Huntington'a geri döndü. Üç gün daha beklemek zorundaydı. Postanenin formu değerlendirip herşeyi yola sokması bu kadar sürermiş. Sonra Danny'nin söylediklerini teker teker yaptı, katalogları ısmarladı. İlk ikisinde sadece hortumlar ve araç aksesuarları vardı, son katalogu karıştırırken Danny parmağıyla bir resmi işaret etti. "İşte hayatım. İmalatçı firmayı arayıp A81226 numalan malın fiyatını sor. En iyisi not et. Sonra da onlara hemen bir havale gönder." Peggy dikkatle gaz maskesinin kod numarasını not etti.

John ertesi gün büroya gittiği zaman, firmayı arayıp fiyat öğrendi. 150 dolarlık etiket onu biraz şaşırtmıştı ama gene de siparişi verdi ve postaneye gidip havaleyi çıkarttı.

Bir kaç gün sonra paket posta servisine gelmişti. Peggy gidip paketi aldı ve Danny'nin dairesine götürdü. Bürodaki kızın onu son görüşü olmasına çok seviniyordu.

Danny maskeyi su geçirmez kutusundan çıkardı, onu denedi ve lastiği sonuna kadar daralttı.

Peggy başını salladı ve sinirden gülmeye başladı. "Bir bilim kurgu filminin baş kahramanı gibisin." Maskenin arkasından Danny'nin sesi çok net çıkmıştı. "İyi ya güzellik yarışmasına katılmayacağım zaten." Peggy irkildi.

"Tanrım, bu aletle konuşabiliyorsun demek."

"Tabii ki bu eskimiş bir model, ne bekliyordun yani, faks çekmemi mi?"

"Bunu hiç düşünmemiştim."

"Şu düşünme işini bana bırak Peggy. Sen sadece söylediklerimi yap! Giriştiğimiz iş önemli."

Daha ciddi olamazdı. Anlıyor musun?" Danny maskeyi çıkardı.

"Bunları tekrar kutusuna koyuyorum. Bu akşam giderken bunları yanında götüreceksin ve bagaja koyacaksın."

Artık gerisi zamana kalmıştı. Yapacak pek bir şey kalmamışta. Peggy, Northern State Parkway'deki telefon kulübesini bulana dek epey dolaştı.

İkinci bir pürüz daha vardı. John tekrar sigarayı bırakmıştı.

"Telaşlanmana gerek yok!" dedi Danny ona. Onun kullandığı markadan bir karton satın al, içinden bir paket çıkar ve at. Söylediğim gibi izmarit ve kül topladın değil mi?"

"Evet."

"O zaman gerçekten de telaşlanacak birşey yok demektir.

Artık herifin gene içki içmesini beklemekten başka yapacağımız bir şey kalmadı."

Tam iki hafta beklemeleri gerekti. Ve yağmurlu bir pazar akşamı, Peggy sekizi biraz geçe giriş katındaki oyun odasından Danny'i aradı.

"Sanırım bugün bizim günümüz, sevgilim. Bütün akşam içti durdu. Yemekte de ağzına bir şey koymadı ve buna rağmen ikinci şişeyi bitirmek üzere."

"Sızdı mı?" Danny'in sesi sert ve gergindi.

"Bilmiyorum, yatak odasında. Önce şarkı söylüyordu, ama bir süredir hiç sesi soluğu çıkmıyor."

"Git de bir bak, ben bekliyorum."

Peggy ahizeyi telefonun yanına bıraktı ve titreyen dizlerle yukan çıktı. Yatak odasına uzanan koridorda bir kaç saniye durdu. Kapı yan açıktı. Dışan ışık süzülüyordu ama kocasından hiç ses çıkmıyordu. Yavaşça kapıyı itti. John iki kişilik yatakta yatmış, açık ağzından zar zor nefes alıyordu. Bourbon şişesi hemen yanında, yerde duruyordu. Giysileri bütün odaya dağılmıştı. Şaşırtıcı bir şekilde pijamalarını giymeyi başarmıştı yere düşmeden önce. Peggy donmuş

parmaklarını John'un yumuşak ve yağlı koluna değdirdi. Hiç tepki yoktu. Tekrar denedi. John'un gözkapakları zorlukla açıldı. Peggy'e gözlerini dikti, ama onu tanıyamadı.

"Neler oluyor," gibi bir şeyler mırıldandı. Gözleri tekrar kapandı. Peggy giriş katına geri döndü.

"Zilzurna," dedi telefonda.

"Bir kaç saniye sonra daha başka bir durumda olacak," dedi Danny anlamlı anlamlı.

"Sigara içmiş mi?"

"Hayır."

"Satın aldığın karton sigara duruyor, değil mi?"

"Şimdi getirip oyun odasına bırakınm."

"İyi. Ben hemen yola çıkıyorum. Gece yansı tekrar şehirde olmam gerek, gündüz mesaim o saatte başlıyor. Arabanın sesini duyup farların ışığını görene kadar bekle! Sonra arabanla bara git! Bir saat bekle sonra evi ara! Garaj kapısını açık bırakmayı da unutma!"

"Peki, hayatım," dedi Peggy. Sonra sordu: "Seni ne zaman görebileceğim?"

"Herhalde yarın. Belki de yarından sonra."

"Danny, sakın unutma, seni seviyorum!"

"Ben de seni," dedi Danny.

"Ben de seni seviyorum." Telefonu kapattı.

Danny Muttontown, Hempstead Turnpike'dan geçerken yağmur bastırdı. Üç senelik arabasının camlarını kapatırken memnun memnun sırıttı. Bu yağmurda insanlar evlerinde kalırlardı. Meraklı, köpek gezdirmeye çıkmış yaşlı adamlarla karşılaşma şansı da böylece sıfıra inmişti.

9.30'u biraz geçte John'un evinin karşısına park etti. Uzunları iki kere yaktı söndürdü. Komşu

evleri bir bir inceledi. Evler en az 60 metre aralıktaydılar. Sadece bir kaçının ışığı yanıyordu. İki arabalık garajın kapısının açıldığını gördü. Peggy'nin arabası girişin siyah asfaltından aşağı kayıp, zıt yöne doğru hareket etti.

Danny motoru tekrar çalıştırdı, bu arada ışıklan yakmamaya da özen gösterdi ve garaja girdi. Kapıyı kapattı ve geçiş kapısından mutfığa girdi. Anlaştıkları gibi Peggy evin ışığını kapatmıştı. Danny ufacık cep fenerini çıkardı. Kapıların yerini ve möbelleri tanıyabilmeye yetecek kadar, incecik bir ışık yayıyordu. Mutfak dolabının çekmecesinden keskin bir bıçak aldı ve yatak odasına gitti, evi avucunun içi gibi biliyordu. Cep fenerini kapatı ve gözlerini odaya giren zayıf ayışığına alıştırmaya çalıştı.

John'un horladığını duydu, bütün oda leş gibi Bourbon kokuyordu. Gözleri iyice alıştıktan sonra yatağa iyice yaklaştı. John'un güçsüz omuzlarını kaldırıp altına kolunu koydu, sonra öbür koluyla da dizlerini kaldırdı. Oflayıp puflayarak abisini yatağından kaldırıp yere bıraktı. Danny onu orada bırakıp oyun odasına gitti. Tekrar cep fenerini yaktı ve gaz maskesinin durduğu kutuyu buldu. Tulum, maşa, iş eldivenleri, metal çöp küreği, izmarit ve küller, her şey tamamdı. Danny tulumu giysilerinin üstüne geçiriverdi. Maskeyi boynuna astı ama hemen yüzüne takmadı. Eldivenlerini giydi ve kutuyu da yatak odasına götürdü.

Karanlıkta biraz etrafı yokladıktan sonra kültablasını komidinin üzerinde buldu, külleri ve izmaritleri içine boşalttı. Mutfaktan aldığı bıçağı yatağa sapladı ve koca bir delik açtı. Ellerini yırtığa sokup sünger parçacıklarını çıkardı ve onları yaktı. Sünger parçacıkları hemen için için yanmaya başlamıştı. Oda duman içinde kalmıştı. Yatak odasının kapısını kapattı ve gaz maskesini yüzüne taktı. Artık göz gözü görmüyordu, ama maske sayesinde duman ona hiç bir zarar vermiyordu.

Telefon bir kere çaldı. Saatine baktı ve şaşkınlıkla bir saatin dolmuş olduğunu gördü.

Kararlaşmış oldukları işaret buydu. Peggy telefonu bir kere çaldırıp, kapatacak, sonra tekrar

arayacaktı. Danny tesadüfen o sırada aramış birisiyle konuşma tehlikesine girmemek için böyle bir şey düşünmüştü. Telefon tekrar çaldığında, yerde yatan John'un etrafından dolaşıp yatak odasından cevap verdi.

"Danny?"

"Evet, dedi maskenin arkasından. Hiç alev olmamasına rağmen, oda korkunç derecede ısınmıştı.

"Her şey yolunda mı?"

"Daha değil. Ama yakında. Bardan çık ve önceden belirlediğin telefon kulübesine git! Oraya park et! Eve gelmen güvenli olduğu zaman seni arayacağım."

Bu arada odanın içi tek bir duman bulutundan oluşuyordu. John'un ani bir hırıldaması Danny'i yerinden sıçrattı. İnanmaz gözlerle ağabeyinin çırpınarak ayağa kalkmaya çalışmasını seyretti. John yanan yataktan inleye inleye uzaklaşmaya çabaladı. Yalpalıyordu. Danny kapıya yaslandı, John çıkmaya kalkışırsa onu durdurmaya hazırdı. Dumandan boğulana kadar onu sıkı sıkı tutabilirim diye düşündü Danny. Sahroş olan John odanın içinde sendeleyip duruyordu. Danny bekledi...

İtfaiyeciler Peggy dönmeden on dakika önceden eve gelmişlerdi bile. Yatak odasının camları kırılmış, yatak ise kömür olmuş bir şekilde küvete atılmıştı. John'a oksijen veriyorlardı.

Peggy yıkıldı. Onu kendi arabasıyla Huntigton hastahanesine götürdüler, sonra da bir sakinleştirici verip yatırdılar. Uykuya dalmadan önce, doktoruna eniştesinin yani Daniel

Mynandahl'ın New York itfaiyesinde çalıştığını ve ona haber verilmesini istediğini söyledi.

Doktor bunu yapacağına söz verdi.

Danny mesai saatine yetişmişti. Gaz maskesi, tulum ve eldivenler arabasının bagajında

güvenlikteydiler. Ertesi sabah saat 9 gibi Huntington'a doğru yola çıktı. Suffolk Country'den

üniformalı bir polis evi gözetliyordu. Meraklı komşuların sayısı Danny'nin tahmin ettiği kadar

fazlaydı. Daha sonra günlerden pazar olduğunu hatırladı. Danny kendini kapıdaki polise ölenin kardeşi olarak tanıttı ve içeri girdi.

"Ağabeyinin öldüğü odayı görmek üzücü olmalı," dedi bir polis.

"Ben çok yangın gördüm," dedi Danny umursamaz bir tavırla. "Ben bir itfaiyeciyim." Sonra da ekledi: "John'un bu şekilde öleceği hiç aklıma gelmezdi." Yatak odasını profesyonel gözle inceledi. Yangın başıyla bastırılmıştı, bunu görebiliyordu. Yatağı banyoya götürüp, söndürmek için küvete atmışlardı. Pencereyi kırmışlardı. Su bir tek yatağa duvarlara ve halıya zarar vermişti.

Giriş katında Danny polise bir bira açıp onu salona buyur etti. Ona hastahaneden Peggy'nin anahtarlarını getireceğine, evi kilitleyeceğine, böylece polisin eve gidebileceğine söyledi.

Peggy'nin odasına girdiğinde yanında bir komşunun olduğunu gördü. "Bu Eugenie Reynolds," dedi Peggy. Gözleri kupkuruydu, ama hala sakinleştirici yüzünden sersemdi.

"Bizim sokakta oturuyor. Bir kaç eşyayı getireceğine söz verdi, böylece bir kaç günlüğüne bir otele gidebilirim."

Mrs. Reynolds, dolu ve geride kalan kardeşi biraz yalnız bırakmak için koridora çıktı.

Peggy kollarını Danny'e uzattı. Onu kısaca öptü.

"Rujunu bulaştırmamaya dikkat et," diye uyardı, Danny.

"Bunun için yeteri kadar vaktimiz olacak."

Danny doğruldu. "Çantan nerede?" diye sordu. "Evin ve arabanın anahtarları lazım."

Mrs. Reynolds Peggy'nin iki çantasını toplamak için tam bir saat harcadı. Danny bu arada salonda bir polisle bira içiyordu. Sonra evi kapattı ve Peggy'nin çantalarını arabanın arka koltuğuna attı Mrs. Reynold'u, arabasını alabilmesi için hastaneye götürdü. Danny çantaları Peggy'nin odasına çıkardı. Peggy giyinirken o da sokağa çıkıp, arabasını park yerinden çıkardı. Sonra Peggy'i Manhattan'ın doğusundaki, 40. Sokakta, sakin bir otele götürdü. Onunla odada fazla kalmadı. Bir süre birbirimizi sık görmemeliyiz," diye açıkladı.

"Cenazeden sonra bir gemi yolculuğu veya bunun gibi bir şey yapmalısın. Hiç değilse bir iki aylığına. Şu malum yas süresi dolunca da evleniriz."

Bir kaç gün boyunca ortalık süt limandı. Pazartesi günü Suffolk Conuty'nin tıbbi araştırma bürosu John'un cesedini defnetmek için işlemlere başladı. Otopsiye göre ölüm karbonmonoksit zehirlenmesi sonucu gerçekleşmişti, ve kanında onu bilinçsizleştirecek kadar çok alkol bulunuyordu.

Salı günü, ölü nöbeti tutuldu.

Çarşamba, John'dan kalanlar çok güzel bir törenle gömüldü.

Perşembe, dört adam ve bir kadın Peggy'nin odasına girdiler. Adamlardan ikisi Manhattan cinayet masasından öbür ikisi ve kadın da Suffolk Conty de detektifiler. Kadın Peggy'i kaba bir düşmanlıkla süzdü. Adamlar kibar ama resmîydiler.

"Mrs. Mynandahl," dedi Suffolk County'den gelen yaşlı, uzun boylu gri saçlı olanı. "Sizi tutuklamak için geldik. Kundakçılıktan ve John Mynandahl'ı öldürmekten suçlanıyorsunuz."

Peggy arkaya doğru yatağın kenarına çarpana kadar sendeledi.

"Korkunç bir yanlışlık var. Kocam içip sızladıktan sonra, yatağı sigarasından tutuşmuş." —

"Bir hata olduğunu zannetmiyoruz, Mrs. Mynandahl," dedi detektif. "Kocanız sigara içmiyordu.

Bir düzine kişi bize sigarayı bırakmış olduğunu söyledi."

"Gene başlamıştı. Pazar akşam üstü, yan sarhoşken. Ne zaman içki içse sigaraya başlardı."

"Evde sigara yoktu ki!"

"Tabii vardı. Yatağın yanındaki kültablasında izmaritler, yatak odasındaki dolapta da bir karton vardı."

"Evde hiç sigara yoktu. Her yeri aradık. Polis kimyagerler de izmaritlerin bir kaç haftalık olduklarını söylediler."

Peggy yatağa oturdu. "Maşanın, küreğin ve tulumun kasa fişlerini bulduk," diye devam etti

dedektif.

"Olanları saklamanız çok aptalcaydı."

"Ama benim şahitlerim var," dedi Peggy.

"Barda beni bir sürü insan gördü, bunu ispat edebilirim."

"Şahit mi? Ne için? Tek yapmanız gereken yatağı tutuşturup, kapıyı kapatıp evi terk etmektir.

Yatak saatlerce için için yandı, sonunda tabii kocanız boğuldu. Ayrıca mutfakta, ocağın yanında sünger parçacıkları bile bulduk. Süngerleri orada yakıp, yatakta açtığınız deliğe koydunuz."

"Neden bahsettiğinizi hiç anlamadım," Peggy sesini yükseltmişti. "Siz delisiniz, hepiniz!"

"Yeter artık cici kız," dedi kadın polis. "Gaz maskesinin kod numarasından yapımcı firmaya kadar takip ettik. Siparişteki ve postanedeki formun üzerindeki el yazısı da sizinkiyle tutuyor.

Posta servisindeki kız da sizi resminizden hemen tanıdı."

Gaz maskesini ve diğer malzemeleri buldularsa, Danny'i de tutuklamış olmalıydılar. Peggy bir anda büyük bir korku duydu. "Buna karşı çıkacağım." diye patladı.

"Bu ülkenin en iyi avukatlarını tutacağım."

"Parayı öyle çar çur etmemelisiniz şekerim," dedi polis memuresi kötü niyetle.

"Hiç bir katil, suçundan faydalanamaz. Tüm servet ölen eşinizin kardeşine kaldı."

"Danny mi? diye sordu Peggy ifadesiz bir sesle.

"Danny dikkatimizi bazı noktalara çekmeseydi, tahmin bile edemezdik. Danny bize sizin araba bagajınıza bir göz atmamızı önerdi. Tüm delilleri orada bulduk. O ana kadar hiç ipucumuz yoktu." Peggy ona uzun süre açık ağızla bakakaldı. Sonra dolaptaki sigara kartonunu kimin aldığını anladı. Danny'nin Mrs. Reynolds gittikten sonra onu yalnız bırakmasını hatırladı. Araba anahtarlarıyla park yerine gitmişti. Peggy elleriyle yüzünü örttü ve ağlamaya başladı.

Yazan: Philip Tremont

ELLIE POOLE'UN DÖNÜŞÜ

Başlangıçta, her şey yalnızca kimi tahminlere dayanıyordu. Ama, bilmeden tüm parçaları tek tek yerlerine oturduğu zaman, bütün şehir artık birtek bu konuyu konuşuyordu. Ve sonunda tüm gerçeği ortaya çıkardığımızda...

Adım Hollister, şerif yardımcısıyım. Aslında işim çok zor değildir. Cedarville'de herkes yasalara saygı duyar. Gerçek anlamda suç işlendiğine rastlanmaz. Tabii arada sırada alışılmadık bir şeyler olmuyor da değil. Böyle zamanlarda şerif Connor araştırmayı bana yükler. Ellie Poole olayında da olduğu gibi. Resmi olarak işe şerifin beni dul Mathews'in evine gönderdiği öğlen başladım. Ama aslında, her ne kadar fark etmiş olmasamda, bu olaya bir önceki akşam kanşmıştım. Bu, Gus Temples'm dükkanına bir paket sigara almak için girdiğimde başladı. Gus sohbet etmeyi severdi, böylece bir kaç dakika konuştuk. Tam gitmek üzereydim ki, beni donduran bir şey söyledi. "Söyle bakalım, Ellie Poole'un döndüğünü biliyor muydun?" Ona dikkatlice baktım. "Ellie? Tekrar Cedarville'de? Emin misin?" "Hem de nasıl." Gus aptal aptal sırtıyordu. Patlattığı ufak bombanın tadını çıkanyordu. "Dün akşam saat 10 otobüsüyle gelmiş." "Onu gördün mü?" Başını salladı. İtiraf etmek canını sıkıyordu. "Hayır, ama Tom Phelan, onu otobüs gannda görmüş ve hemen de tanımış."

Bu büyük bir sürprizdi. Ben, Ellie Poole'u altı ay önce şehri terk etmemesi için ikna etmeye çalışan sayılı insanlardandım. Gittiği zaman da bir daha niç geri dönmeyeceğinden emindim, çünkü ne kadar hırslı ve gururlu olduğunu biliyordum. "Tom onun Ellie olduğundan emin mi?" "Kesin emin. Şu artistlerin taktıkları gibi koyu renk gözlükleri varmış, ama Tom onu yine de tanımış. Ona hatta "Hi, ZsaZsa" demiş. Ama Ellie ona cevap bile vermemiş. Hiç arkasına bakmadan gazete bayisinin önünden geçip gitmiş."

Kaşları çatılmıştı. "Bu tam ona göre," dedim. Gus omuzunu silkti. "Yapma Steve!" dedi bana. "Tom sadece şaka yapmak istemiş. Hiç değilse cevap verebilirdi." "Ellie böyle şakalardan hiç hoşlanmaz, bilirsin." "Evet, bilirim," diye onayladı. "Zaten her şeyi çok ciddiye alır." Başımı

salladım. "Haklısın," dedim, "ama o öyleydi. " Sigaraları ödedim. "Görüürüz Gus." Son anda beni iğnelemekten kendini alamamıştı. "Ellie gibi bir kız bir yıldız olabileceğini sanıyorsa..."

Ona karşılık vermedim. Ayrıca da Gus'un davranışları, bu şehirdekilerin bir çoğu için doğruydu.

Kötü bir niyet yoktu. İnsanlar şüpheli ve meraklıydılar, başkalarının felaketine sevinmek gibi

kötü bir alışkanlıkları vardı. Eğer Ellie Poole gerçekten tüm ümitlerini gömüp Cedarville'e geri

döndüyse, bu onları uzun zaman oyalardı. İnsanların anlamlı gülümsemeleriyle karşı karşıya

kalacaktı. Gene de buna inanmak bana zor geliyordu. Ellie her zaman aktris olmak istemişti.

Durmadan bundan söz ederdi. Belki de bu başarı ve beğenilme arzusuydu. Ellie yedi yaşında

öksüz kalmıştı. Teyzesi, dul Mathews ona bakmıştı. Enid Mathews, ailesi söz konusu olunca

kuvvetli bir sorumluluk duygusu olan, iyi bir kadındı. Ellie'ye güzel bir yuva vermişti. Sonra

yavaş yavaş kopmaya başladılar. Ellie artık bir genç kızdı ve teyzesine başkaldırmaya başlamıştı.

Ellie'nin hayalleri hep tiyatroyla ilgiliydi, teyzesi buna tüm gücüyle karşı çıkıyordu. Ama Ellie

bunu bir kere kafasına koymuştu. Her okul müsamesine, kilisedeki her oyuna katılıyordu.

Okuldan sonra Hal Volmer'un sandviççisinde garson olarak çalışmaya başlamıştı. Her cent'ini

Hollywood'a kaçacağı gün için saklıyordu, bu durum gerçekten çok acıktıydı. Belki de bu tam

olarak doğru değil. Demek istediğim şu; kesin kararlılığı dışında fazla bir şeyi yoktu. Sarışın,

taze ve hoştu ama bir güzellik abidesi olduğu da söylenemezdi. Oyunculduğu da pek inandırıcı

sayılmazdı. Ondan daha iyi durumda olan yüzlerce kız vardı.

Altı ay önce Ellie inatla Cedarville'i terk etti. Herkesin arkasından alay ettiğini biliyordu. Ona

iyi niyetle akıl verenlere kulaklarını tıkıyordu. Ve şimdi, eğer Tom Phelan haklıysa geri

dönmüştü. Geç saatte, kara gözlüklerin ardına saklanarak sessizce gelmişti. Yaşadığı hayal

kırıklığını hissedebiliyordum ve ağzımda acı bir tad kalmıştı. Ertesi gün hâlâ Ellie'yi

düşünüyordum, ama işim düşüncelerimi zaman zaman dağıtmama yardımcı oluyordu. Ve sonra

öğleye doğru şerif Connor beni bürosuna çağırdı.

"Mrs. Mathews'a gitmenizi istiyorum," dedi bana. "Beni aradı. Konu yeğeni ile ilgiliymiş, şu

artist hastası kız. Herkes gene onu konuşuyor." "Gerçekten mi?"

"Evet. Anlaşılan Ellie dün akşam şehre dönmüş. Otobüs garında Tom Phelan dışında kimse görmemiş onu. "Başımı salladım. "Gus Temple bana Tom'un onu gördüğünü sandığımı anlattı."

Şerif bana baktı.

"Sandığımı mı?"

"Evet, bu benim yorumum," dedim. "Ama Tom'un dediğine göre kız bir güneş gözlüğü takıyormuş ve ona hitap ettiğinde cevap bile vermemiş. Belki de yanılmıştır."

Connor'un dediğinin anlamını kavrayınca sustum.

"Ne yani, sizce Mrs. Mathews da mı görmedi Ellie'yi?"

"Tam anlamıyla görmemiş," dedi şerif. "Akşam arkadaşlarımdaymış. Ama dedikoduları duymuş ve Ellie'nin evine girdiğine dair ipuçları var."

"Ne gibi ipuçları?"

Connor almış olduğu notlara şöyle bir göz attı.

"Birisi süt içmiş ve bloknottan bir sayfa yırtmış." İskemlesini geri itti. "Mrs. Mathews'e gidin!" diye tekrarladı. "Tüm hikayeyi bir dinleyin. Büyük bir ihtimalle arkasından bir şey çıkmayacak. Ama eğer kız döndüyse, ortalıkta görünmemesi de oldukça tuhaf."

Gerçekten de tuhaftı. Ellie'nin teyzesini evde bulamayınca tekrar gitmiş olması bir açıklama olabilirdi tabii. Ama saat ondan sonra kalkan otobüs ya da tren yoktu Cedarville'de. Ellie'nin bir geceliğine kalıp, sabah otobüsüyle gitmesi gerekirdi mantıken. O zaman da Tom Phelan ya da başka birinin onu görmüş olması gerekirdi ki, böyle bir şey de sözkonusu değildi. Sonra madem Ellie hayalleri sönmüş olarak döndü, neden sadece teyzesi evde değil diye tekrar gitsin ki? Eğer Cedarville'i terk etmediyse o zaman neredeydi.

Enid Mathews'i senelerdir tanırım. Onu şehrin öbür ucundaki, sevimli, temiz bungalow'unda ziyaret ettiğimde, beni sakın bir gülümsemeye karşıladı.

"İçeri girin, Steve! Şerifin sizi göndereceğini biliyordum."

"Evet, Madam," dedim "Şerif Connor hikayenizi dinlememi istedi. Siz evde yokken, yeğeninizin evinize geldiğini sanıyorsunuz, değil mi?"

Başımı ağır ağır salladı. "Evet, öyle düşünüyorum."

"Ellie size geleceğini mektupla veya telefonla bildirmiş miydi acaba?"

Gri gözleri melankoli doluydu. "Nasıl olduğunu biliyorsunuz," dedi. "Ellie'yi çok severdim! Onun için yapabildiğim her şeyi yapardım. Gittiği zaman, büyük bir gerginlik oldu aramızda. O zamandan beri de, ondan hiç haber alamadım."

"Anlıyorum" dedim. "Eğer geri döndüyse, içeri nasıl girebildi?"

"Posta kutusunda hep bir yedek anahtar bulundururum. Ellie de bunu bilirdi."

"Kapıyı anahtarla açıp, süt içtiğini mi düşünüyorsunuz." Gene başımı salladı. "Ellie sütü çok severdi ve şişe yan yarıya boşalmıştı, ayrıca mutfaktaki ufak merdiven de yerinde durmuyordu. Tom Phelan'ın Ellie'yi gördüğünü duyduğumdan beri de, Ellie'nin döndüğüne eminim."

"Ve size belki de bir not yazmıştır?" diye sordum, Connor'un not defterinden yırtılan sayfa hakkında söylediklerini hatırlayınca. "Evet" dedi. "Beni kaçırdığına göre, bu çek normal, değil mi?"

"Tabii, olabilir. Peki not nerede?"

"Bilmiyorum" diye kısaca cevap verdi. "Ben de bunu anlamıyorum ya." Ben de anlayamamıştım. "Bana anlatabileceğiniz başka şeyler de var mı, Mrs. Mathews?"

"Korkarım yok"

"Ellie'nin neden Cedarville'e gelmiş olabileceğini biliyor musunuz?"

Bakışları donuklaşmıştı. "Herhalde,, hayalleri suya düştüğü için. Ama, o zaman bile..." İçini çekti ve sakın bir sesle devam etti: "Ellie çok gururlu bir kızdı, Steve."

"Evet, Madam," dedim. O anda olanları kavrayamıyordum, ama ne olursa olsun,

öğrendiklerimi şerif Connor'a rapor etmeliydim. Enid Mathews'e teşekkür edip, bu olayı araştıracağımıza söz verdim ve ofise döndüm.

Şerifin morali bozuktuktu. Mrs. Mathews'e yaptığım ziyaret herkes tarafından duyulmuştu, buna bir de etrafta dolaşan dedikoduları eklersek, şerifin telefonunun hiç susmaması normaldi.

"Evet," diye anlatmamı bekledi. "Pek bir şey yok," dedim ve öğrenebildiğim her şeyi en ince ayrıntısına kadar anlattım. Bitirdiğimde kısaca homurdandı ve dedi ki:

"İyi. Bu iş bu kadar. Bir de şu telefon sussa!"

Anlaşılan düşüncelerim yüzümden okunuyordu, konuşmayı kesti ve beni dikkatle süzdü.

"Enid Mathews'e ne anlattınız?" Ne demek istediğini anlamıştım.

"Sadece olayla ilgilenmeye devam edeceğimizi," dedim. Hafifçe dişlerini sıkıyordu.

"Kahretsin Steve, bu iş bizi ilgilendirmez," dedi ve surat ifademi görünce hemen ekledi:

"Biliyorum, sizi oraya ben gönderdim, ama sadece Enid yakın bir tanıdığımız olduğu içindi.

Resmi olarak bu iş bizi ilgilendirmez." Tekrar nefesini tuttu. Kendisi bile heyecanını abartılı bulmuştu.

"Sizce bu işi daha çok araştırmamızın bir faydası olur mu?"

"Aslında pek sanmıyorum," diye itiraf ettim. "Ama eğer yapacağım başka birşey yoksa, günün geri kalanım bu iş üstünde geçirmeyi isterdim." Şerif Connor derin bir nefes aldı. "Peki bakalım, başlayabilirsiniz!" dedi. "Fikriniz var mı?"

Bir fikrim vardı. Ellie Poole'un dönüşü için kafamda türlü sebepler bulmaya çalışırken, bir anda aklıma birşey gelmişti. Önce Tom Phelan'la konuşmalıydım, ayrıca tabii Earl Driscoll'la da. Bunu şerife söyledim. Kaşlarını çattı. Anlamışta. "Fena fikir değil", diye kabul etti, ben de bürodan çıktım.

Ellie'nin bitmek tükenmek bilmez hırsı ona aşk için hiç vakit bırakmamıştı. Bir istisna hariç, şehrin tüm bekarları emeklerini başka hedeflerde yoğunlaştırmışlardı. Bu istisna Earl Driscoll'du.

Ellie'nin yaşlarında yakışıklı bir delikanlıydı. Kıza aşığı. Küçük bir araba tamirhanesinde çalışıyordu. Onunla evlenmesi için ona çok yalvarmıştı ama Ellie hep reddetmişti. Ben Ellie'nin Earl'ü gerçekte sevdiğini ve bir gün evlenebileceklerini düşünürdüm hep. Eğer döndüğü doğru ise, Earl ile görüşmüş olabilirdi. Tom Phelan, bu işin gerçek olduğunu, üzerine basa, basa söyledi.

"Herkes beni sorguluyor" diye anlattı. "Size söylüyorum, oydu Steve." Ama ona seslendiğinizde size cevap vermedi."

"Gerek de yoktu zaten. Gözlüklü veya gözlüksüz, onu tamdım. Kesin Ellie Poole'du, inanın bana!"

Earl Driscoll'un tamirhanesine gittim ama gene bir ilerleme olmadı, çünkü Earl yerinde yoktu. İşyeri kapalıydı. Earl'ün satın almış olduğu geniş binaya bir süre baktım. Tamirhaneyi büyütmeyi amaçlıyordu. Sonunda büroya döndüm ve olanları bir bir düşündüm. Şerif Connor haklıydı, bu bizim işimiz değildi. Ama sonra herşey tekrar değişti. Bir kaç genç gelmişti ofise. Capitol City'e giderken tarla yolunda kaza yapmış bir araba görmüşler. Bir kanala düşmüş. Kırık direksiyona Ellie Poole sıkışmış. Ölmüştü.

Bu trajik gelişme herkes için bir şok olmuştu. Şerifin aklı çok karışmıştı. "Anlıyamıyorum", dedi. Ellie kimseye haber bile vermeden bir otobüse atlayıp, şehre dönüyor. Aynı akşam da yokolup, rastgele bir araba kullanıyor."

"Saat ondan sonra otobüs yok zaten", diye hatırlattım. "Eğer, ısrarla aynı akşam gitmek istediyseniz, bu tek yoldu."

"Böyle bir hurdayla mı?" diye karşı çıktı. "Bununla baş edemeyip, kanala uçması çok normal..." Sözümlü kestim.

"Hurda mı dediniz?"

"Evet, neredeyse bir metal yığını..." Yüzüme baktığında sustu.

"Ne oldu Steve?"

Böyle hurdaların tamiri ve kullanıma hazırlanması Earl Driscoll'un hobisiydi. Eğer Ellie böyle bir araba kullandıysa onu ancak Earl'dan bulmuştur. Bu da daha önceki fikrimi destekliyordu. Yarı Earl'ün Ellie'nin dönüşü ve gidişi hakkında herşeyi bildiği ve böylece bize de anlatarak bu büyük bilmeceyi çözebileceğimizi gösteriyordu. Bunu şerife söyledim, ayrıca tamirhaneye de gittiğimi, fakat Earl'ü kaçırdığımı da ekledim. Connor sakın sakın dinledi.

"Enid Mathews'a Ellie Poole'un ölüm haberini ben veririm", dedi. "Ama öncelikle bu olay burada çözümlenmeli. Driscoll'u bulup, buraya getirin!"

Earl'ü bulamamıştık, ama şerif onu dul Mathews'den dönerken görmüş. Earl tam First National Bank'dan çıkıyormuş. Şerif onu yanımıza büroya getirdi. Earl'ün yüzü güzel olmasa da açık, sevimliydi ve genelde hep gülerdi. Ama Earl gülmüyordu, yüzü aksine çok gergindi. Şerif Connor hemen, tam açıklanmamış noktalara değindi. "Tabii herşeyi araştırmamız da mümkün, ama ben sizden duymak istiyorum, Earl. Ellie'nin kullandığı arabayı ona siz verdiniz, değil mi?" Earl sessizce başını salladı.

"Araba trafiğe çıkabilecek durumda mıydı?" Earl dudaklarını ısırdı.

"Öyle olmasaydı, Ellie'nin kullanmasına izin verir miydiniz sanıyorsunuz?"

"Arabayı neden almak istemişti?"

"Capitol City'e gitmek için", dedi Earl. "Buraya teyzesini ziyaret etmeye gelmişti. Mrs. Mathews'in evde olmadığını anlayınca da, hemen gitmek istedi."

"Aynı gece mi?" Earl gözlerinin içine baktı.

"Ellie'nin, Cedarville hakkında ne düşündüğünü biliyorsunuz, şerif."

"Ellie'nin geri dönüp dönmediğine dair şehirde bir araba dolusu laf döndüğünü hepimiz biliyoruz. Maden onu görmüştünüz, neden gelip olayı açıklamadınız?" diye sordu Connor.

Earl yüzünü buruşturdu, kıpkırmızı kesilmişti.

"Dedikoduymuş, lafımsı!" bu sözleri söylerken, sanki midesi bulanıyormuş gibi bir ifade takınmıştı. "Hep konuşurlar zaten." Hep Ellie ile alay edenleri kastettiği belliydi. Şerif onu anladığını gösterdi. Yüzüne daha arkadaşça bir ifade gelmişti.

"Gene de birşeyler çıtla tabilirdiniz, Earl."

"Bunu kabul ediyorum. Ama bu meselenin kimseyi ilgilendirmediği kanısındayım. Ellie böyle olmasını istemişti, bu da bana yetiyor."

Duyduklarının şerifi memnun etmeye yetmediğini fark etmiştim. "Ama anlaşılın teyzesine yetmiyor", dedi. "Zavallı kadın önce çok kırıldı, şimdi de yeğeninin ölümü onu yıktı. Ellie buraya geliş sebebini söylemiş miydi?" Earl başını salladı.

"Hayır, söylemedi." Şerif derin bir nefes aldı. "Peki, şimdilik bu kadar yeter. Yeteri kadar üzüldük zaten..."

Telefon çaldığı için sözünü yarım bıraktı. Dinlerken yüz kaslarının gerildiğini hissetti.

Ahizeyi yerine koyduktan sonra, bana kısa bir bakış fırlattı ve tekrar Earl'ün yüzüne baktı.

"Bize söyleyecek başka birşeyiniz yok mu?" Earl tekrar başını salladı.

"Söylenecek başka birşey yok, Şerif

"Belki de vardır." Şerifin sesi resmiydi. "Demin morgdan aradılar. Ellie'nin cesedi yaralanmış ama boyun ve ensede de morarma ve sıyrıklar varmış."

Connor lafına ara verdi ve Earl'ü inceledi. "Boğulma sonucu olan bereler." Earl'ün yanağındaki bir damar attı. Bakışlarını kaçırdı ve yutkundu. "Ben, ben... anlayamıyorum."

"Ben anlıyorum ama", dedi Connor. "Ellie geri dönüp, teyzesini bulamayınca, sizi aradı.

Buraya kadar çok doğal, ilişkinizi düşünürsek, bu şehirde içini dökebileceği tek kişi sizdiniz. Siz ona gittiniz ve kavgaya tutuştunuz. Kavga kızışmaya başlamıştı. Kontrolünüzü kaybettiniz ve onu boğdunuz. Cinayeti örtbas etmek için, eski arabayı aldınız, onu direksiyonun arkasına oturtunuz ve onu kanala ittiniz."

Şerif nefesini tutup, gözlerini Earl'a dikmişti. "Hangi konuda kavga etmişsiniz, Earl?"

"Siz delirmişsiniz!" Şerifin suçlamaları Earl'ı yıkmıştı. Artık bağıırıyordu:

"Ellie'yi hiçbir zaman incitemezdim! Onu seviyordum. Tüm kahrolası şehir, onu ne kadar çok sevdiğimi biliyordu! Onunla gurur duyardım!" Connor bu patlamayı sakinlikle karşılıyordu ve devam etti.

"Kavga sebebiniz neydi? Hala onunla evlenmek istiyordunuz ve o da sizi reddetti, değil mi?"

"Hayır." Earl'in yanağındaki sinir hâlâ atıyordu. "Ellie arabayı sadece şehri terk edebilmek için ödünç almıştı. Kavga filan olmadı."

"Emin misiniz?"

"Tabii ki eminim. Saçmalamayın lütfen." Şerif yavaşça ayağı kalktı.

"Daha konuşacak çok şeyimiz var, Earl", dedi. "Bir süre daha burada tutacağız sizi." Bana işaret etti. "Onu arka tarafa götürün, Steve!"

Earl büyümüş gözlerle Connor'a baktı. Omuzları düşmüştü. Öfkesi azalıyordu. Başka birşey söylemedi. Onu arka tarafa götürüp nezarete attım.

Büroya geri döndüğümde, şerif bulutlu gözlerle yazı masasının üstündeki kağıt yığınına bakıyordu. Akli, herhalde hâlâ başlattığı olaydaydı.

"Onu suçladığımız şeyi gerçekten yaptığına inanıyor musunuz?" diye sordum.

İçini çekti. "Bilemiyorum." "Dediğiniz gibi, bu çok üzücü bir durum. Earl iyi bir adamdır."

Connor alçak sesle küfretti. "Elbette iyi bir delikanlı. Beni delirten de bu ya. Bunu neden yaptı?"

24 saat sonra olay hala çözümlenmemişti, Earl inatla hikayesinde ısrar ediyordu ama

laboratuvardakiler de aksine cesedin boğulduğuna dair izler taşıdığını tekrarlıyorlardı. Şehir,

dedikodularla çalkalanıyordu. Herkes Earl'in aslında iyi biri olduğunu, ancak Ellie için

çıldırıldığını düşünüyordu. Kızın, taa Cedarville'e kadar geldikten sonra, aynı gece geri dönmek

istemesi de kimseye mantıklı gelmiyordu. Beni esas şaşırtan nokta da şuydu: Ellie neden

dönmüştü? İçimdeki his, bilmecenin çözümünün bu sorunun altında yattığım söylüyordu. Şehri biraz da insanların alaylarından kaçmak için terk etmişti. Geri dönmeye zorlanmış veya mecbur kalmış olmalıydı. Son anda aklıma başka bir şık gelmişti, tekrar Enid Mathews'un evine gittim. Ona başsağlığı diledikten sonra: "Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedim, "ama sararım bir ipucu yakaladım. Yanılmıyorsam, Ellie'nin merdivenin yerini değiştirdiğini söylemişsiniz." Bana soru soran gözlerle bakıyordu.

"Evet, neden? Genellikle buzdolabının yanında durur. Birisi onu ocağın yanına koymuş. Bunu Ellie geldiği zaman yapmış olmalı."

"Evet Madam," dedim. Merdiveni aldım, kurdum ve test ettim.

"Steve ne yapıyorsunuz?" Mrs. Mathews'un gri gözleri şaşkınlık doluydu. "Ben de bilmiyorum," dedim kısaca. "En kısa zamanda tekrar geleceğim."

Kendimden memnun bir halde oradan çıktım. Haklıydım. First National Bank'dan, Homer Ditmars destekliyordu bunu. Ona sorumu sorduğum zaman, başını salladı. "Earl dükkanı büyütebilmek için bayağı borca girdi," diye anlattı. "Ve banka'dan kredi aldı, değil mi?" "Evet, bu doğru. "Ditmars dikkatle bakıyordu. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Tam bilemiyorum," dedim. "Bana Earl'ün ödeme zorlukları olup olmadığını söylemeniz mümkün mü, acaba? Hiç geciktirdiği oldu mu?"

Dudaklarını büzüp düşündü. "Bu çok özel bir soru," dedi sonunda, "ama herhalde geçerli bir sebebiniz vardır. Olay şu: Earl büyük bir işe girişti, ama ekonomik durumu hakkında da bize karşı çok dürüst davrandı. Daha geçenlerde bana geldi ve anlaştık..."

"Tekrar ara verdi ve soru soran gözlerle baktı. "Bunun Earl'ün problemleri ile ilgisi var mı?" Bankacının söyledikleri, her ne kadar önemsiz idilerse de kalbimin hızlı çarpmasına neden olmuştu. Çünkü o anda teorimin doğruluğundan emin olmuşum.

Önceleri Earl her şeyi yalanladı. "Hayır!" diye direndi. "Bu doğru değil. Ellie bir kazada

öldü!" Şerif sonuna kadar beni ön planda tuttu. "Biz başka bir şey ortaya çıkardık, Earl," dedim sakince. "İşlediğiniz suçu kaza süsü verip örtbas etmeye çalıştığınızı, Homer Ditmans'm ifadesinden ve ipin kornej'de bıraktığı izlerden anladım. Neden böyle bir şey yaptığınızı da biliyoruz."

Titreyen dudaklarla beni izliyordu. "Hayır," dedi tekrar. "Böyle olmadı." Pes etmişti." Hiç bir zaman aktris olamayacağını görmüştü," diye patladı. "Evlenip, Cedarville'i terk etmemizi istiyordu. Onunla tabii ki hemen evlenirdim, ama şehri öyle bir anda tek edemezdim. Çok büyük borçlara batmıştım ve onların ödenmeleri gerekiyordu." Sesi anlayış dilenir bir hal almıştı. "Ben... ben Ellie'nin beni anlamasını sağlayamadım. O ısrar etmeye devam ediyordu, hiç bir koşulda burada kalmak istemiyordu. Eğer onu gerçekten sevseymişim, her şeyi boşverip, onunla gidermişim. Biz... biz kavga etmeye başladık. Bir kaç düşüncesiz laf ettim ve öfkeyle kaçtım ondan."

"Ama sonra yanına döndünüz?"

"Evet. Sürekli onu orada bıraktığım zamanki bakışlarını düşündüm. Tekrar döndüm ve kemikleri bembeyaz çıkana kadar yumruklarını sıkıyordu, ve... ve onu orada öylece asılı olarak buldum." Üzgün olduğunu yazdığı mektupta belirtmiş. Sonra mutfaktaki merdiveni almış ve...

"Earl bu korkunç olayı hatırlayınca titremeye başlamıştı. "Sadece bu aptalca kavga yüzünden yapmadı bunu," dedi. "Herkesin onunla alay ettiği bu şehir yüzünden yaptı. Alay konusu olduğunu biliyordu, bir de başarısız olduğunu gösterip, onları haklı çıkarmak istemedi. Sanki hiç bir şey olmamış gibi davranamazdı artık, burayı tekrar yalnız başına terk etmeyi de istememişti. Yıkılmıştı, çaresizdi." Gözleri parlıyordu. "Bu şehrin Ellie'nin başarısızlığından haberdar olmasını istemiyordum. Önlere sevinmelerini engellemeliydim. Onu çok fazla seviyordum çünkü. Bu yüzden, onu oradan indirdim, ipi ve mektubu aldım, eski hurdayı ayarladım ve..." Earl gene yıkılmıştı.

Şerif bana bakıyordu, ama bir şey söylemiyordu. Ben de susmuştum. Earl'a karşı olan tüm suçlamalar düşmüştü.

Earl gittiğinde kimseden çıt çıkmıyordu. Ellie Poole olayı buydu demek. İnanılmaz?

Neredeyse çılgınca? Daha önce de dediğim gibi, evet. Ama bu gerçekten oldu ve Cedarville de biliyor ki bütün bu anlattıklarım doğru. Hâlâ daha bu olay hakkında konuşulur, ama daha düşünceli ve dikkatlice, hatta biraz da suçluluk duygusuyla.

Bu şehir belki de bir şeyler öğrenmiştir. Ben öyle umuyorum. Hiç değilse Ellie ve Earl için.

Yazan: Carrol Mayers

ŞAHİN

Kazma ve kürekle çalışan tutuklular, dikenli çalılıklarla boğuşuyorlardı. Çalılıklar çok yoğundu, onları oradan sökmek haftalar sürerdi. Her taraf diken doluydu, boyları, tutukluların kalçalarına kadar uzanıyordu. Florida'nın yakıcı güneşine rağmen, çuval kumasından ceket ve kaim koruyucu eldiven takmışlardı. Beş metrelik aralıklarla çiftler çiftler çalışıyorlardı. Conley her zamanki gibi yaşlı Beaver'la birlikteydi.

Şahin'i bulan da Beaver'di.

"Şuraya bak", dedi dişsiz gülümsemesiyle, "genç bir doğan!"

Conley, yaşlı adamın gösterdiği yöne kısaca baktı, fakat ne gördüğünü anlayınca büyük bir ilgiyle tekrar döndü.

"Doğanlar çiftçilere zarar verir," dedi Beaver kazmasını onu öldürmek için kaldırken.

"Yapma," dedi Conley telaşla. "Bu bir doğan değil. Bir doğan gördüğüm zaman, onu taranm."

Beaver avına yaklaştı.

"Sakın yapma!" dedi Conley sakın ama uyana bir sesle. Beaver durdu ve şaşkınlıkla ona baktı.

"Sana neler oluyor? Madem ki bu bir doğan değil, nedir o zaman, söyler misin?"

"Ne olduğunu söyleyeyim," diye cevap verdi Conley alçak sesle. Çalılara takılı kuşa

bakıyordu parlayan gözlerle.

"Bu bir şahin. Hem de dişi."

Conley yüz metre uzaktaki, gardiyanların nöbet tuttukları kulübeye baktı. Tevis, mahkum işçi takımının nöbetçisi, gölgede bir iskemleye oturmuş, uyukluyordu. Dizinin üstünde çift namlulu bir silah duruyordu. Kulübeden 15 metre beride tozların arasında bir zincir vardı. Bu zincir sınırı belirliyordu. Bir mahkum, kulübeye yaklaşmak istediğinde, bu zincirden bir adım bile ileri gidemezdi.

"Çalışmaya devam et!" dedi Conley yaşlı adama.

"Tevis'i gözden kaçırma ve eğer meraklanacak olursa da bana haber ver."

Conley dikkatlice Beever'in yanından geri geri yürüdü ve tuzağa düşmüş şahin yavrusuna milim milim yaklaştı. Kuş sinirli bir tavırla serbest kalan kanadıyla çırpınıyordu. Keskin, çengel gibi gagasını tehdit edercesine açıyordu. Yuvarlak, akik renkli, korku dolu gözleri, Conley'in yaptığı her hareketi dikkatle izliyordu.

"Sakin ol," diye fısıldadı Conley. "Sakin ol!"

Cebinden buruşturulmuş bir mendil çıkardı ve bir şerit şeklinde katladı.

"Cici şahin, canım bebeğim."

Yeterince yaklaştığında, ani bir hareketle kalın, beyaz mendili kuşun başının etrafına sardı ve gözlerini kapattı. Kuş, bir anda hareketsizleşti ve oturduğu dikenli tuzağında yığıldı kaldı.

"Bana ayakkabı bağlarım ver çabuk!" diye fısıldadı Conley, Beever'a. İhtiyar tam dişsiz ağzını itiraz etmek için açacaktı ki Conley'in gözlerindeki soğuk kararlılık, ince dudakları ve vahşi bakışları onu hemen vazgeçirdi. Beever, hapisane ayakkabılarından birinin bağcıklarını çabucak çıkardı ve Conley'in yanına attı. Genç adam bağcıkları kaptı, mendili sağlamlaştırmak için etrafına bağladı ve düğüm attı.

"Sen sakın sakın bekle burada şahin!" diye fısıldadı. Tekrar Beever'in yanına döndü.

"Tevis ne yapıyor?" diye sordu ihtiyara.

"Hiç kıpırdamıyor," dedi Beaver. "Ona ne yaptın? Adı her neyse işte."

"Şahin," dedi Conley yavaşça. "Bir şahin. Onun gözlerini bağladım. Eğer bir şahin bir şey göremezse uyuklar ve dinlenir. Onu dikenlerden kurtarana kadar çırpınıp, kanadını yaralamasını istemiyorum." Conley çabucak Tevis'e baktı, ve onun öbür tarafla ilgilendiğini gördü.

"Dinle," dedi Beaver'a ciddi bir sesle.

"Su içmek için ara verildiğinde, bana bir kırbaç ipi bulmanı istiyorum. Ben de bu arada zincire doğru gidip, Tevis'in dikkatini üstüme çekeceğim. O benimle ilgilenirken, sen de su kovaşının ipinden biraz aşırırsın."

"İpi nasıl keseceğim peki?" diye inledi Beaver. "Bıçağım yok ki."

"Asılı olduğu çivinin başını kullan," dedi Conley sabırsızca.

"Yapabilir miyim, bilmiyorum."

"Dinle moruk," diye tısladı Conley. "Bu delikten çıkmaya ne dersin?"

"Çıkmak mı?" dedi Beaver inanamayarak.

"Tabii çok iyi olurdu, ama..."

"O zaman dediklerimi yap! Eğer dediklerimi harfi harfine yaparsan, bir ay sonra New Orleans'da mantarlı bonfile yiyor olursun." Conley ara verdi. Sonra omuzlarını silkti. "Ama tabii burada kalıp, süreni doldurmak istiyorsan, ben de başka birini bulurum. Bana söyle, yeter."

Conley arkasını dönüp işinin başına geçti. Beaver ardından parlayan gözlerle bakıyordu. Bir ay sonra mantarlı bonfile! Düşüncesi bile ağzını sulandırıyordu. Tabii önce dişlerini yapüracaktı. İhtiyar, kazmasını kaldırıp, Conley'e yetişmeye çalıştı.

"Hemen böyle kendini beğenmişlik taslama!" dedi sırıtarak ve dişsiz ağzını gösterdi.

"Sana ipi getireceğim."

Conley başını salladı ve anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı. Beaver yanındaydı. Günün geri

kalan saatlerinde iki adam sessiz sessiz çalışmaya devam ettiler. Öğleden sonra Conley kuşun ayaklarını iple bağladı, böylece uymasını engellemiştir. İpi diğümledikten sonra iki ucunu uzun bıraktı, onlar da dizgin görevini göreceklerdi. Sonra Conley, ondan beklenmeyecek bir şefkatle, kuşun dikenlere takılı kanadını kurtardı. Ciddi bir hasar olmadığını görünce rahatladı.

Gülümseyerek kuşa öğle yemeğinden yarım dilim salam verdi. Daha sonra şahin'i önceden ayarladığı gizli yere götürdü, artık dinlenmesini istiyordu.

"Çok şanslıyız," dedi Beaver'e, tekrar yanma döndüğünde.

"O bir yavru kuş."

"Nereden geldi acaba?" diye sordu yaşlı adam.

"Belki de sürüden ayrıldı," dedi Conley.

Beaver kaşlarını çatı "Ne sürüsü?"

Conley, Beaver'a aşağılarcasma baktı. "Sen hiç bir şey bilmez misin? Tanrım, göçmen şahinler kuzeyde kuluçkaya yatarlar, Kanada'nın doğusunda. Kanada'yı biliyorsundur. Umarım!"

"Elbette," dedi Beaver keyifsizce.

"Peki," diye devam etti Conley. "Havalar soğumaya başlayınca, grup halinde Orta Amerika kıyılarına doğru uçarlar.

Bu yüzden de göçmen kuş denir onlara."

"Yaban kazlarını güneye uçarken görmüştüm," dedi Beaver. "Ama bu cinsi daha önce hiç görmedim."

"Göremezsin de. Göçmen şahinler, cahil dostum, çok olağanüstü kuşlardır. Çıplak gözle görülemeyecek kadar yüksekten uçarlar. En hızlı koşan insandan yaklaşık dört kez daha hızlıdır. Ve bir av peşinde pike yaptıklarında, yaptığı pike yaklaşık saatte 200 mil'e ulaşır."

"Bütün bunları nereden biliyorsun?" diye sordu Beaver neredeyse düşmanca.

"Ben çok gezdim, gördüm ihtiyar," dedi Conley gizemli bir şekilde.

"Senin hayal bile edemeyeceğin yerler ve şeyler gördüm."

"Peki burada ne arıyorsun," dedi Beaver kendini beğenmiş bir tonla, "madem sen bizlerden daha üstünsün?"

"Buradayım," dedi Conley soğuk bir sesle, "çünkü küçük bir işte hata yaptım, zengin ve çok saf bir dulun bana büyük bir miktar parayı onun adına... lım, yatırım yapmam için vermesinden hemen sonra oldu. Şanssız bir oyun, kaderin cilvesi, en kötü cinsinden, böyle olmasaydı, dişsiz dostum, seninle tanışma çilesine de katlanmak zorunda kalmazdım."

Conley kısaca diğer terli ve pis mahkumlara baktı,

"ve tabii senin gibilerle."

"Senin için yeteri kadar iyi olmadığımız için özür dilerim," dedi Beaver kinayeli bir şekilde.

Bir iki saat boyunca, hepsi sessiz sessiz çalıştılar. Öğle paydosunda, Conley şahine gizlice bir kaç yudum su götürdü. Onun zevkle içmesini seyretti. Bu arada, yumuşak, uzun siyah tüylerini okşadı.

"Cici kız," dedi, "sevimli, cici, şahincik."

Ertesi sabah, kamyonun arkasında oturmuşlar, yirmi mil uzaktaki çalışma yerlerine sallanarak giderlerken, Beaver, Conley'e yaslandı ve kulağına fısıldadı. "Bir parça yağlı domuz eti çaldım, senin kuş için." Conley'e yağ lekeleri ile dolu katlanmış bir kağıt gösterdi. Conley bir an kağıt pakete baktı, sonra ihtiyarın elinden aldı ve kamyonun altına attı. Beaver, Conley'in o değerli eti atmasına bozulmuştu.

"Salak!" diye tısladı Conley. "Bu kuşu beslediğini görürsem, boğarım seni!"

"Sana yardım etmek istemiştim," diye homurdandı Beaver.

"Yardıma ihtiyacım olduğu zaman, haber veririm! Şahin'in herhangi bir şey yemesini istemiyorum. Şu öğle yemeğinde verdikleri iğrenç salam dışında hiç bir şey yemesini istemiyorum."

"Sana getirdiğim iyi bir etti," diye şikayet etti Beaver.

"Kapa çeneni!" diye hırladı Conley.

"O pis domuz etinle, bütün planımı alt üst edecektin neredeyse!"

Öfkeden gözleri dışarı fırlamıştı.

"Neler vermezdim," diye mırıldandı, Beaver'in duyabileceği kadar yüksek bir sesle, "seni normal zeka düzeyindeki sekiz yaşında biriyle değiştirebilmek için!"

Kamyondan indiler, kürek ve kazmalarını aldılar, Conley hemen bir gün önce Beaver'la çalıştıkları yere gitti. Kuşu ayaklarından bağlı bir şekilde buldu. Gözleri hala bağlıydı.

"Selam küçük kuş," dedi Conley şefkatle. Beaver'la iş için sıraya girmeden önce, şahin'in başını son bir defa okşadı.

O sabah güneş erkenden doğdu, her tarafı ve herkesi sıcaktan kavuruyordu. Tüm mahkumlar ter içinde kalmıştı. Isı gitgide dayanılmaz boyutlara ulaşıyordu. Dikenler her yerlerine batıyordu.

O kadar uzun ve sivriydiler ki, kaim eldivenlere rağmen batıyorlardı. Toz ve pislik kurumuş, çatlak, terli dudaklarına yapışuyordu. Gözleri terden yanıyordu. Bu dikenli çalılık günlük bir işkence, adeta bir cehennemdi.

Su molasında Conley, Beaver'ı kuşa su vermesi için yolladı. İşçilere ayrılmış olan sudan kendisi de biraz çaldı. Çaldığı suyu bir taşın altına zula yaptı, böylece toz topraktan kirlenmesi de önlenmiş oldu. Kamyonla koğuşlara dönmeden, kuşa son bir defa su vermek istiyordu.

"Ayrıca öğle sandviçindeki salamın yansını da istiyorum," dedi Conley yaşlı adama, "bu akşam hapse dönmeden, onu biraz beslemek istiyorum."

"Bu sıcakta yanm porsiyon yemekle mi çalışmamı istiyorsun?," diye homurdandı ve kirli yüzünü ovuşturdu. Conley ona ısrarcı bir bakış fırlattı.

"Cezanın bitmesine ne kadar kaldı?" diye sordu sertçe.

"Üç seneden biraz fazla, galiba. Neden?"

"Gördün mü, bence bir ay boyunca yanm porsiyon yemek, üç sene boyunca tam porsiyon yemekten daha iyidir. Bu kadarlık mantığın vardır, herhalde, Beever."

"Beni dinle," dedi ihtiyar. "Bana hakaret etmeden bıktım usandım artık! Şunu unutma ki, serseri, o kuşu ilk gören bendim!"

"Ah, evet," dedi Conley alayla. "Ve ne cins olduğunu bile biliniyordun. Sen öyle aptalca davrandın ki, onu neredeyse öldürecektin!"

"Evet ama, ayaklarım bağladığın ipi ben buldum, ayrıca yemek ve su da götürüyorum yamna.

Tevis'i gözleyen de bendim, sen dizlerinin üstünde şu aptal kuşunla konuşurken."

"Tamam, tamam," dedi Conley. "Sakin ol aptal herif, Tevis duyacak."

"Bak gene başladın!" dedi Beever öfkeyle. "Bana aptal herif dedin."

"Tevis duyacak, sus," diye tısladı sinirle Conley.

"Umurumda değil!" Beever bağırmaya başlamıştı. Mahkumlar işlerini bırakıp, onları seyretmeye başlamışlardı. "İkimizde burada tutukluyuz," diye devam etti Beever. "Aynı yerde çalışıyoruz ve senin bu tavırlarımdan bıktım. Ben senden daha değersiz değilim, anlıyor musun!"

"Tamam Beever, haklısın, tamam," diye yalvardı Conley, şişman gardiyanın meraklı bir suratla baktığını görünce. Güneş silahın yeni cilalanmış namlusunda parlıyordu.

"O zaman söyle!" dedi Beever. "Senden daha değersiz olmadığımı söyle!"

"Değilsin," dedi Conley.

"İkimizde aynı değerdeyiz. Ama lütfen sakinleş, yoksa ikimizi de..."

Korkutucu bir düdük sesi kulaklarında çınladı.

"Siz, ikiniz!" diye bağırdı kaba bir sesle Tevis. Tüm mahkumlar, ölüm sınırının arkasındaki gölgede oturan şişman gardiyana dönmüşlerdi.

"Şurada, siz!" Silahını Conley ile Beever'a doğrulttu.

"Buraya gelin!"

İki tutuklu da aletlerini atıp, sımıra doğru koştuılar. Ayak uçları zincire değiyordu, ellerini de enselerinde kavuşturmıştuılar, gardiyanın emirlerini bekliyorlardı.

"Neden kavga ediyordunuz, çocuklar?" diye sordu Tevis, suni bir iyimserlikle. Kalın dudaklarına acımasız bir gülümseme yayılmıştı.

Conley yutkundu. Boğazı kurumuştı. Çaresizce cevap arıyordu.

Beever, daha uzun zamandır mahkum olduğundan:

"Kazma sırası bendeydi, o da bunu kabul etmedi," diye yalan söyledi

"Doğru mu bu?" diye sordu Tevis Conley'e.

"Evet, sir," dedi Conley çabucak.

"Pekala," Tevis sadistçe sırıtıyordu.

"İşimizi yaparken, kavgaya izin veremeyiz, değil mi? Bu diğer çocukları, işlerinden alıkoyar.

Galiba bir hocanın son sözü söylemesi gerekiyor. Sen..." Conley'i gösterdi. "Sen kazmayla, yaşlı adam da kürekle çalışacak. Bunu kafanızdan çıkarmamaya çalışın!"

"Evet, sir," dedi Conley ile Beaver bir ağızdan.

"Pekala, işinizin başına dönebilirsiniz!"

Arkalarını dönüp çalılıklara yöneldiler. Yarı yoldan Tevis onları bir ıslıkla geri çağırdı.

"Neredeyse unutuyordum" dedi arkadaşça.

"Eldivenlerinizi burada bırakacaksınız! Günün geri kalan kısmını çıplak elle çalışarak geçireceksiniz. Nasıl, beğendiniz

mi bu fikri?"

İki mahkum da eldivenlerini çıkarıp aletlerine döndüler. Tevis arkalarından gülüyordu.

Dikenleri ve ellerinde oluşacak kanlı yaralan düşünüyorlardı.

Daha sonra, öğle paydosundan sonra, Conley şahini beslerken, Beaver ondan özür diledi.

"Galiba benim yüzümden oldu," diye itiraf etti. "Ama beni çok kızdırmıştın."

"Boşver, unut gitsin!" dedi Conley kısaca.

"Beni hep böyle kızdırmasan olmaz mı?"

"Bir daha yapmam," diye söz verdi Conley kuru bir sesle ve ayak bileklerindeki dikenlere lanet okudu. Beaver'a baktı. Yaşlı adam ona dostça gülümsüyordu. Conley de ona güldü.

Seni pis, ihtiyar serseri, diye düşündü Conley. Hala gülümsüyordu.

Bundan sonraki üç hafta boyunca Conley, şahine yeni doğmuş bir prens muamelesi yaptı.

Gözlerindeki çikannca, sinirli ve öfkeli davranıyordu. Heyecanla tıslıyor, tehdit edercesine keskin pençelerini gösteriyordu. Conley buna rağmen kuşa sonsuz bir sabır gösteriyordu. Onu salam parçacıklanıyla besliyor ve ona tatlı sözler fısıldıyordu. Bir kaç gün sonra kuş elinden yemeye başlamıştı. Çatal gibi kullandığı dal, artık fazlalıktı. Tevis'in şüpheli gözlerinden sadece bir kaç dakikalığına kaçabiliyordu Conley. Çok tehlikeli ve sinir bozucuydu. Yavaş yavaş kuşun karakteri değişiyordu.

"Bunu nasıl yaptığını anlamıyorum," dedi Beaver, Conley'in dayanma gücüne hayran kalmıştı.

"Bunu başka bir vahşi kuşla başaramazdım," diye itiraf etti Conley. "Bu şahin, bir dişi, üstelik de yavru, bu çok büyük bir şans. Şahinleri evcilleştirmek oldukça kolaydır, özellikle de yavru iken. Dişiler biraz tembeldir, hiç uğraşmadan yem verilmesinden hoşlanırlar ve yavru kuşlar da, nasıl avlanacaklarını daha öğrenmemiş olurlar."

Beaver hiç bir şey anlamamıştı, başını sallıyordu. Conley büyük bir sabırla her şeyi bir daha, en basit kelimelerle anlattı. Duygularını sürekli kontrol altında tutuyor, bastırıyordu. Yaşlı adamı bir daha kızdırmak istemiyordu. Beaver ona daha lazımdı. Bu yüzden onunla bozuşmak istemiyordu.

Yavaş yavaş, günden güne kuşun güvenini kazanmaya başlamıştı. Onu besliyor, okşuyor ve tatlı sözler fısıldıyordu. Bantı sadece kuş uçamadığı için sinirlendiği zamanlar kullanıyordu.

Kuş artık, sabahki su saatini, öğlenki salam, saat üçteki ikinci suyunu ve akşamki son salam vaktini iç güdüsüyle öğrenmişti. Artık hayatı Conley'e bağlıydı.

"Neden ona bu salamdan başka bir şey vermiyorsun?" diye sordu Beaver.

"Onu bağımlı yapıyorum," diye açıkladı Conley.

"Vücudu artık bu salama alıştı. Bir süre sonra artık başka bir şeyin tadını hatırlamayacak ve hep bu salamdan isteyecek. Bu salamdan başka bir şeyi yiyecek olarak kabul etmeyecek."

"Peki bu ne işe yarayacak?" diye sordu Beaver şaşkınlıkla.

"Göreceksin," diye söz verdi Conley, "vakti gelince."

Conley'in şahinin hazır olduğunu düşündüğü gün geldi çattı. Genç şahin salamın kokusunu 30 metre uzaktan bile alıyordu. Günde iki öğün yemeye alışmıştı. Ve dünyada tanıdığı tek dost, Conley'di. Conley'in uzun zamandır beklediği an gelmişti. Conley, şahini beslemeyi kesti.

"Neredeyse oldu," dedi Beaver'a. "Sanırım, para hakkında konuşmanın zamam geldi."

"Ne parası?" diye sordu Beaver safça.

"Gömleğine diktiğin para," dedi Conley.

"Bana yalan söylemeye kalkmayacaksın herhalde. Sonuçta arkadaşız, değil mi?"

Beaver Conley'e dikkatle baktı.

"Ne kadar param var sanıyorsun?" diye meydan okudu Beaver.

"Hiç bir fikrim yok," diye itiraf etti Conley. Ne kadarsa, tam yarısını istiyorum."

"Bana buradan nasıl çıkacağımızı anlatmadın bile," diye şikayet etti ihtiyar.

"Ne zaman öğreneceğim?"

Conley işi bırakıp, terini sildi.

"Tamam, peki, bunu bilmeye hakkın var. Bir dakikalığına

/

doğrul ve etrafına şöyle bir bak!" Conley küreğin sapma dayanarak, Beaver'in dediğini

yapmasım bekledi. Yaşlı mahkum, tekrar eski çalışma pozisyonunu aldığıında, Conley açıklamaya başladı.

"Burada hapishaneden 20 mil uzaktayız; sen, ben, diğer tutuklular ve yalnızca bir gardiyan. Şu nöbetçi hepimize hakim, çünkü elinde bir silah var ve ölüm sınırının ötesinde duruyor. Onu haklamak mümkün değil. O sınırı geçtiğimiz anda ateş eder. O iki namlulu silahla, bir atışta yakın mesafeden, rahat on kişiyi vurur. Demek ki, ona saldırmamız çok anlamsız, doğru mu?"

"Sanırım," diye onayladı onu Beaver.

"Buraya kadar iyi. Şimdi farzedelim ki Tevis'i bir şekilde öğlene doğru yolumuzdan çektik; kaçmak için şansımız olur muydu?"

"Çok büyük şansımız olurdu," dedi yaşlı adam.

"Beş saatlik bir avansımız olurdu, kamyon bizi almaya gelmeden. Ana cadde buraya yaklaşık bir saat uzaklıkta. Eğer şansımız yaver giderse ve o ilk bir saat içinde otostopla biraz ilerleyebilirsek, bizi aramaya başlamadan sınır geçip Alabama'da bi' ile olabiliriz."

"İyi," dedi Conley hevesle. "Sakladığın paranın yansım bana ver," dedi "ve bana caddeye çıkan yolu göster. Ben de kaçabilmemiz için Tevis ile ilgileneyim."

"Peki nasıl?" diye sordu Beaver. "Şu kuşla mı?"

"Doğru bildin."

"Ne zaman."

"Yandıktan sonra."

"Peki ya başaramazsak?" diye sordu Beaver şüpheyle.

"Başaracağız," diye garantiledi Conley. "Başaracağız."

Beaver parlak güneşte gözlerini kısmış, dişsiz ağzı açık bir şekilde teklifi düşünüyordu.

"Seni caddeye götürürüm," dedi intikam alırcasına ve sonra parayı bölüşürüz."

Düşünme sırası Conley'deydi. Sinirle Beaver'i inceliyordu. Olabilecek her şeyi düşünmeye

çalışıyordu. Sonra da başka seçeneği olmadığını anladı. Ayrıca da ihtiyaçla başa çıkabileceğinden emindi.

"Peki," dedi sonunda. "Anlaştık!"

Şahin bağlı olduğu çalılıklarda sinirli sinirli kıpırdıyordu. Arada sırada öfkeyle tıslıyordu.

"Nesi var?" diye sordu Beever.

Conley sırıttı. "Öğleyin hiç bir şey yemedi, ve çok aç."

Beever bir an için çalışmayı kesti. "Madem onu beslemedin, sana verdiğim salama ne oldu?" diye sordu endişeyle.

"Ha, o mu?" dedi Conley rahatça ve bir dikenle dişlerini karıştırmaya başladı. "Sana geri vermek istedim, ama tam o sırada kazara yere düşürdüm. Senin gibi iyi terbiye görmüş birini kirli bir şeyi yemeyeceğini bildiğim için de, attım."

Beever işine dönen Conley'e bakakaldı. Bu iki etti, seni adi serseri diye düşündü nefretle.

"Ne olursa olsun," diye devam etti Conley, "şu andan itibaren salamlarını vermeyeceksin artık. Şahin'i bir daha beslemeyeceğiz."

Ertesi gün kuş, panik içindeydi. Sürekli tıslayıp, tüyelerini kabartıyordu. Bağlı olduğu kırbaç ipini tüm gücüyle gagalıyordu. Akşama doğru, kuşun yemek yemediği dördüncü öğünde, Conley tekrar gözlerini bağlamak zorunda kalmıştı, çünkü kuş sinirden kendi kendini yaralayabilirdi bu gidişle.

"Tevis'e acıyorum," dedi o akşam Beever'a.

Kaçış gününü sabahında, Coley'la Beever durmadan neler olacağını fısıldaşıyorlardı.

"Bütün orman mahkum dolacak," dedi Beever önceden.

"Kaçan tek kişi biz olmayacağız."

"Evet, ama biz ilk olacağız," dedi Conley. "Diğerleri çabuk tepki gösteremeyecek kadar şaşırılmış olacaklar. O zamana kadar da biz yeteri kadar uzaklaşmış olacağız."

Dönüp ihtiyara uzun uzun baktı. "Ne kadar paramız olduğunu hala söylemedin," diye hatırlattı Conley.

"Sana yalan söylemeyeceğim, evlat," dedi Beaver ve sırıttı. "Biz bir takımız. 200 dolarımız var."

Conley başını salladı. "Hiç değilse bir kaç parça ucuz kıyafet için yeter bu para, böylece bu pis paçavralardan kurtuluruz."

"Bir süre sessizce çalıştılar. İkisi de zaman zaman Tevis'e yan gözle, soma da korkunç acıkmış olan şahine, bazen de yanan güneş küresine bakıyorlardı. Zaman geçmek bilmiyordu. Sabah uzadıkça uzuyordu. Beaver onu dürtüp "Şimdi kalkıyor. Vakit geldi!" diyene kadar, Conley'e göre saatler geçmişti.

Tevis, saat tam 12'de iskemlesinden kalktı, her zamanki gibi. Silahını koltuğunun altına sıkıştırıp, düdüğü çaldı. Bu mahkumların sıraya dizilmeleri için bir işaretti. Sayım yapılacaktı. Sonra elindeki erzak torbasından hapishane ekmeği ve dilimlenmiş salam çıkardı. Torbayı yere yaydı ve yiyecekleri üstüne koydu. Conley ve Beaver dışındaki tüm mahkumlar Tevis'den habersiz, daireler çizerek havada süzülen şahin'i seyrediyorlardı. Tevis tam erzak torbasını açarken, Conley şahin'i serbest bırakmıştı. Onu Tevis'in olduğu yöne doğru uçurmuştu. Çok acıkmış olan kuş, artık uçabiliyordu. Kendi yemeğini kendi aramak için özgürdü artık. Şahin olağanüstü gelişmiş koku alma yeteneği ile ağır yaz havasında bol bol salam kokusu algılıyordu. Şahin saldırıya geçtiğinde Tevis yemekleri çıkarıyordu. Kanatlarını sessizce açtı. Bir helikopter gibi alçaldı. Pençeleri Tevis'in ensesine gömüldü. Gardiyan acıyla haykırdı ve silahını düşürdü. Conley ile Beaver sıralarıdan çıkıp, koşmaya başladılar.

Ana caddeye daha ne kadar var?" diye sordu Conley. Bataklık dolu ormanda, nefes nefese bir ağaca yaslandı. Çalıştıkları yer dört mil ve elli dakika geride kalmıştı.

"Fazla değil," diye soludu Beaver. Başını çürük bir dala dayamış, nemli çimenin üstüne

uzanmıştı.

Göğüsü inip, kalkıyordu.

"Yaklaşık bir mil, sanırım."

"Dosdoğru mu gideceğiz?" diye sordu Conley.

Beever alayla göz kırptı.

"Az çok," diye cevap verdi yavaşça.

"Hadi, devam edelim o zaman!"

Conley derin derin nefes aldı. Sonra yasladığı ağaçtan uzaklaştı. "Önden sen git."

Beever toparlandı ve yürümeye başladı. Conley süratle yerde bulduğu kaygan, yumruk

büyükliğünde bir taşı Beever'a yetiştirip, kafasına indirdi. Başının arka kısmındaki, düz kirli saçlar kırmızılaşmaya başlamıştı.

"Al sana, seni pis yaşlı serseri," diye mırıldandı Conley kendi kendine. Cansız bedeni çevirdi ve gömleğini yırttı. Sigara gibi sarılmış paralan aldı. Gömleğin eteğine dikilmişti. Conley ruloları açtı. Dört tane on dolarlık vardı.

"Ah, seni pis dolandırıcı!" Conley kendini kaybetmişti. "Beni kandırdın!"

Beever'a tüm gücüyle bir tekme attı. Sonra tekrar koşmaya başladı. İhtiyann yaptığı aklına geldikçe öfkeden çıldırarak gibi oluyordu.

Islak, yapışkan bitkilerin arasından geçerken yolunu uzatmamaya çalışıyordu. Çamurdan ayaklan kayıyordu. İki kez kayıp, dizlerinin üstüne düştü. Çamur içinde kalmıştı. Yüksek sesle küfretti.

Onu tehdit edercesine doğrulan, siyah bir engerek yılanına bile rasladı. Dehşetle geri sıçradı

ve sırt üstü yosunlu çamura düştü. Yüzüne çamur sıçradığında tekrar tüm hayal gücünü

kullanarak küfretti. Tüm bu zorluklara rağmen yoluna azimle devam ediyordu. Beever'in parasını sıkıca elinde tutuyordu. İhtiyann orada öyle bıraktığından beri bir mil yürümüş olmalıydı, oldukça

çok zaman geçmişti. Ana caddeye çoktan varmış olmalıydı. Beever'in ona yalan söyleyip söylemediğini düşünmeye başladı. Tekrar bir kaç dakikasını, sahtekar ölü dostunu "anarak" geçirdi.

Korkmaya başlamıştı. Kaybolmuştu. Biraz durup yüzünü sildi. Etrafına bakındı, fakat her yönde aynı şeyler vardı; yoğun bitkiler, çamur, kamışlar, ve esrarengiz sesler, tuhaf kıpırtılar. Titriyordu. Korkusu gitgide artıyordu, aklına bir şey gelmişti. Gökyüzüne baktı. Ağaçlardan bazıları çok uzundu. Örneğin şuradaki! Ona tırmanabilirse, yukarıdan ana caddeyi görebilirdi. Parayı cebine soktu ve yeşil, yosunlu bir dala uzandı. Kendini yukarı doğru çekti ve daldan dala tırmanmaya başladı. Araila bir durup, etrafına bakmıyordu. Keşke yolu bir kulübe veya herhangi bir şeyi görebilseydi! Yarı yolda, üstüne bastığı dal kırıldı. Taş gibi düştü, ve omzuyla başka bir dala çarptı. Bu yükseklikten düşme fikri onu donduruyordu.

Yan tarafıyla, yumuşak, kalın çamura düştü. Ayağa kalkarken çok zorlandı. Başardığı zaman çılgınlar gibi gülüyordu.

Başardım, diye düşündü sevinçle.

Kalın ve yoğun bataklıkta ilerlemek çok zordu.

Aniden yüzüne bir şey çarptı. Conley geriye sıçradı ve çarpanın ne olduğunu görmeye çalıştı. Fakat saldırgan bu sefer de arkadan, başını sıyırdı. Conley korkudan yana kaçtı. Sonra şahini gördü.

Conley kanının çekildiğini hissetti. Korkudan bembeyaz kesilmişti. Hatırlıyor! diye düşündü.

Onu aç bıraktığımı hatırlıyor!

Şahin tekrar saldırıya geçti. Conley geri kaçtı, ve çamurda tökezledi. Şahin Conley'i sıyırdı, tekrar yükseldi, daire çizdi ve tekrar inişe geçti... ve tekrar.

Artık önden saldırıyordu. Her seferinde Conley kaçmak zorundaydı ve bu yüzden gittikçe daha derine batıyordu. Bataklık kalçalarına geliyordu... göğsüne... boğazına...

Yazan: Clark Howard

HERKESE BİR HEDİYE

"Lütfen pilotların bekleme salonunda bekleyin!" dedi Jason Hammond. "Telefonun yanından, ben dönene kadar, ayrılmamanızı istiyorum. Bugün çok vaktim yok ve ben gelir gelmez, hemen yola çıkmamızı istiyorum. Anladın mı Roy?"

"Okey, Mr. Hammond," dedi pilotu.

"Herhalde, hazır buradayken karınızı ziyaret etmek istersiniz. Ama bu akşam döndüğümüzde yılbaşı ağacını süslemek için yeteri kadar vaktiniz olacak. Karınızla, siz her sene ağacı süsler misiniz Ray?"

"Charlene genellikle masanın üzerine koyduğumuz suni bir ağaç alır," dedi pilot. "Onu süslemeye gerek yok."

"Fena fikir değil," dedi Hammond. "Yılbaşı gecesi bir erkek'le kadının yapacağı daha iyi şeyler vardır." Pilotuna göz kırptı, omuzuna dokundu ve taksiye koştı. Kapıdan geçerken, Plammond'un keli güneşte panldıyordu. "Sizi aramaya çalışacağım," diye bağırdı. Ama bu kesin değil, sadece geldiğimde uçuşa hazır olun. Kırk dakika sonra Jason Hammond o çok iyi tanıdığı dairenin kapısına vuruyordu. Pilotunun karısı kapıyı açar açmaz Hammond aceleyle içeri girdi. Charlene bir öpücük alma ümidiyle dudaklarını ona uzattı ve mükemmel vücudunu da onunkine dayadı.

"Seni görmek istiyordum", dedi Charlene ona sarıldıktan sonra.

"Ray aradı, havaalanında olduğunu söyledi."

"Sana hediye getirmek istedim", dedi Hammond.

"Yarın Yılbaşı, biliyorsun." Yanyana kanepeye oturdular. Hammond cebinden bir zarf çıkardı ve ona uzattı.

"Para olduğu için özür dilerim", dedi. "Bunu anlayacağını biliyorum. Sana mücevher veya kürk alamam, kocana nasıl açıklarsın sonra?" Charlene zarfı aldı, içindekileri görünce, gözleri iri

iri açılmıştı. "Jason!" diye bağırdı. "Bu çok para, sevgilim! Bu

kadar zengin olduğumu bilmiyordum."

"Şey, Charlene" dedi Hammond, "bunu almanı istiyorum, çünkü..."

Charlene sözünü kesti, güzel, manikürlü elleriyle Hammond'un güneş yanığı kafasını kavradı ve göğsüne doğru çekti. Hammond bugün Charlene'e resmi ve soğuk davranmaya kararlıydı.

Ama şimdi, bu konuşmayı erteleyip, erteleyemeyeceğini düşünüyordu. Pozisyonunu değiştirdi, kolunu Charlene'e doladı ve onun da hoşlandığı gibi, kuvvetlice kendine doğru çekti.

"Gel, birkaç saniyeliğine dışarı çikalım," dedi Charlene kısa süre sonra. "Bugün teras harika."

Kafası dalgın olan Hammond, kabul etti. Bunun son randevuları olduğunu hangi kelimelerle söyleyeceğini kafasında kestirmeye çalışıyordu.

Pilotun, Hammond'a karısını aylar önce tanıştırdığı terasa, açık havaya çıktılar. Binanın üstünden geçen bir uçak dikkatlerini çekti ve Charlene kaşlarını çatı.

"Ray'in havaalanından ayrılmayacağına emin misin?"

"Eğer işini kaybetmek istemiyorsa, ayrılmaz. Ona ben dönene kadar oradan kıpırdamamasını söyledim."

"Ray beni bazen korkutuyor", dedi Charlene. "Hep çok soğuk ve hesaplı." Titriyordu. "Eğer bizi görseydi, yapacaklarından korkuyorum."

"Ona soğuk ve hesaplı olması için para ödüyorum" dedi, Hammond. Havada ondan duygusuz bir pilot daha yok. Ona bir havayolunun ödeyeceği kadar çok para ödüyorum. Ben hayata bağlı biriyim. Ha, unutmadan Charlene, korkarım biz..." Charlene küçük elini Hammond'un ağzına koydu ve o da parmak uçlarının soğukluğunu hissetti. "Ray'le beraber yaşamaya, artık dayanamıyorum", dedi. "İkimizle olduğu gibi değil, Jason. Bana porselen bebek muamelesi yapıyor. Sanki kınlacakmışım gibi." Ve Hammond'un kollarını tuttu, bu duygusal yaklaşım Jason'a çok itici geliyordu. "Bunu anlamıyor musun, Jason? Seni seviyorum. Seninle evli

olmalıydım.' Onu kabaca itti. Charlene yavaşça arkasını döndü ve balkonun çiçek dolu ucuna gitti. Oraya yaslandı ve şehre bakmaya başladı. "Kendimi öldüreceğim, Jason", dedi. "Ray'le bu böyle devam edemez. Sana yemin ederim, intihar edeceğim."

Jason Hammond 52 yaşındaydı ve banka hesabı da oldukça kabarıktı. Seneler önce ucuz malın kokusunu alabilme yeteneğini keşfetmiş, bu malları alıp, başka bölgelerde büyük kazançla satmaya başlamıştı. Bu Onu sürekli yollarda olmaya zorlayan bir işti. Süratli, pahalı uçağı da bunun için çok önemliydi. Uçağı, daha ortada pilot bile yokken, en modern ve en pahalı aletlerle donatılmıştı, tüm masraflar yaklaşık 400.000 dolar civarında tutmuştu. Ve buna da değerdı. Çünkü bu işte çabuk karar vermek ve hızlı hareket etmek en önemlisiydi. O gün Charlene'e o kadar çok para hediye etmesinin bir sebebi de bunun aslında bir veda hediyesi olmasıydı, aynılığın sert tokatma karşı biraz pamuklu süngerli destek.

İsteksizlikle Hammond, Charlene'in düzgün silüetini inceledi, o ise arkası dönük bir şekilde balkona yaslanmıştı. Sanki her an kendini aşağıya atacakmış gibi davranıyordu. "İntihar edeceğim, Jason", dedi bir daha.

Bunu hiç bir zaman yapmayacağından emindi Hammond. Ama bunun yerine ne yapacağını tahmin edebiliyordu. Buna benzer bir durumu daha önce başka bir kadınla daha yaşamıştı. Önce ona yalvaracak, ağlayacak ve sonunda mahkemeye çıkacak, ayrıca tüm hikayeyi de gazetecilere anlatacaktı. Hammond büyük borçlar içindeydi ve kısa sürede de ödeyecek durumu yoktu. Bugün yanında olan herkesi böyle bir şeyin ortaya çıkması halinde, karşısında bulacağından emindi. Hammond, yaşam tarzının getirdiğı tehlikelerin farkındaydı. Ve hala başan ümidi olan her işe riskli de olsa girmeye hazırdı. Charlene, Hammond'un yaklaştığını duydu ve avutarak ona sanlmasını bekledi. Onun yerine, kuvvetli parmakların ayak bileklerini kavradığını hissetti ve bir saniye sonra hafif vücudu havaya kaldınlıp, boşluğa atıldı. Yaklaşık bir saat sonra Hammond havaalanı yolunda, bir taksinin içinde oturuyordu. Önündeki tehlike şimdilik yok edilmişti.

Charlene'e verdiği zarfı geri almayı unutmamıştı. Dairenden ayrılırken önce üç kat yangın merdiveninden indi, sonra asansöre bindi. En son da birkaç iş görüşmesi yaptı telefonda, amacı şehirdeyken çok meşgulmuş hissi vermektir.

Tabii ki havaalanında onu bekleyenden habersizdi. Belki de Ray'i birisi bulup, karısının ölüm haberini vermiştir bile. Ama bunun bu kadar çabuk olması imkansızdı. Hatta kimsenin Charlene'in çığlığını duymamış ve cesedini bulmamış olması bile mümkündü. Ray rahatça bir iskemleye oturmuş, bir dergi okuyordu Hammond geldiğinde.

"Hazır mıyız?" diye sordu Hammond.

İnce, uzun pilot dergiyi bir kenara attı ve ayağa kalktı. "Hazırım, Mr. Hammond." dedi.

"İyi", dedi Hammond. "Hadi o zaman! Eğer mümkünse bürolar kapanmadan tekrar Fairmont'a dönmek istiyorum."

"Korkarım, bunu başaramayız", dedi Ray.

"Gene de denemeliyiz. Beni Fairmont havaalında indirdikten sonra, yılbaşı sonrasına kadar kurtulacaksın benden." Hammond uçuşa geçmeden önce her zaman en arkadaki koltuğa oturup, emniyet kemerini bağlardı. Bir yerlerde en arka sıranın, uçaktaki en güvenli yer olduğunu okumuştu. Havalandıktan sonra kalkıp, pilotun yanına oturdu. Hammond uçur korkusunu hiç bastıramamıştı. Kendi kullanmayı da daha önce hiç denememiş, cesaret edememişti. Ama Ray'in kolaylıkla uçağı yönlendirmesini seyretmekten zevk alıyordu. "Ray, senin için bir yılbaşı hediyem var", dedi.

"Benim de size var, Mr. Hammond!" dedi Ray.

"Vay, vay" dedi Hammond şaşırarak. "Hiç gerekli değildi, Ray."

"Olsun, Mr. Hammond!"

Hammond cebinden zarfı çıkardı. "Buyur Ray" dedi. "5000 dolarlık bir armağan. Eminim karınız çok sevinecek." Bu kelimeleri ağzından kaçırmıştı. Ama aslında normaldi söyledikleri.

"Karım öldü, Mr. Hammond," dedi Ray.

Kısa bir sessizlik. "Nasıl?" diye sordu Hammond. "Herhalde bunu söylememe şaşırdınız.

"Ray'ın sesi gayet sakindi, her ne kadar motorun gürültüsünü basırsa bile. "Birin Charlene'in peşinde olduğumu biliyordum, Mr. Hammond. Bunu hareketlerinden anlamıştım. Önceleri bunun ikinci pilot olduğundan emindim, çünkü evde bir gün bizim firmaya ait bir kibrit tutusu buldum. Bildiğiniz gibi ben sigara içmem. Ayrıca Dave'in bu konulardaki ününü de duymuşsunuzdur. Bunu bildiğimize eminim."

"Evet bazı hikayeler duydum", dedi Hammond dikkatle. Ama Ray, demiştiniz ki..."

"Charlene'in öldüğünü söyledim. Bu doğru, Mr. Hammond. Dave'in onunla gerçekten bir ilişkisi olup, olmadığını öğrenmek istemiştım. Bu yüzden de bir özel dedektif tuttum. Dedektif uzun süredir terası karşı binanın tepesinden gözetliyordu. Bu akşamüstü beni aradı. Çok heyecanlıydı ve bir adamın Charlene'i biraz önce balkondan aşağıya attığını söyledi."

"Aman tanrım", dedi Hammond.

"Evet. Sanırım birazdan polis beni havaalanında aramaya başlayacak, kötü haberi verebilmek için. Yalnız, Dave değilmiş, Mr. Hammond. Bugün Portland'da olduğundan eminim. Ayrıca dedektifin söylediğine bakılırsa, adamın keli varmış. İtiraf etmelisiniz ki Dave'in saçları gürdür."

Hammond'un kafası karmakarışıktı. Eğer Ray onu suçluyorsa, neden bu kadar resmi ve sakindi? Bakışlarını bir an için pilotun çevirdi ve dehşetle suya çok yakından uçtuklarını gördü.

Uçak kanadı neredeyse bir tanker gemisinin direğine çarpmak üzereydi ki, ucundan sıyırdı.

"Tanrı aşkına, ne yapıyorsun?" diye azarladı onu Hammond. "Yüksel be adam, delirdin mi sen?"

"Herşey yolunda", dedi Ray.

"Yükselmeni söyledim sana!" Hammond pilotun direksiyonuna aceleyle uzandı. Uçmak hakkında bildiği sayılı şeylerden biri de, direksiyonu kendine doğru çektiğinde uçağın

yükseleceğiydi.

"Okey, Mr. Hammond, eğer istiyorsanız siz kullanın!" dedi Ray. Direksiyonu bırakı, uçak Hammond'un ani hareketine tepki gösterdi ve dümdüz yukarı yöneldi. Hammond direksiyonu öne doğru itti ve bu sefer de aşağı doğru suya inişe geçtiler.

"Alın şunu Ray!" diye bağırdı Hammond. "Siz alın! Düşüyoruz!"

Ray aleti kontrol altına aldığı anda suya 35 metre mesafedeydiler.

"Mr. Hammond", dedi Ray, "sizi aslında hiç sevmemiştim. Bu yüzden de komiktir ki, Charlene ile ilişkisi olanın siz olduğunu hiç düşünmemiştim. Belki yaşlı olduğunuz içindir, tabii patronum olduğunuzu da unutmamak gerek. Ama dedektif kel bir adamdan bahsettiğini de, herşeyi anladım. Onu neden aşağı ittiniz, Mr. Hammond?"

"Komik olmayın, Ray", dedi Hammond. "Dedektif herhalde saçma sapan bir sebepten dolayı yalan söylüyor. Fairmont havaalanından karınızı arayın! Herhalde çok iyidir."

"Hayır, Mr. Hammond", dedi Ray. "Apartmandan bir kaç arkadaşı aradım. Charlene sokakta yatıyormuş, bulduklarında. Ama eğer istemiyorsanız, onu neden ittiğinizi söylemek zorunda değilsiniz. Bu hiç önemli değil."

Hammond sustu.

"Havaalanına gelmeden önce", dedi Ray, "düşünmek için biraz vaktim vardı. Geri gelip gelmeyeceğinizi merak ediyordum. Sonunda olayı örtbas edebilmek için geri döneceğiniz sonucuna vardım. O zaman da ufak bir şeyler düşündüm. Daha önce hiç almadığınız bir yılbaşı hediyesi vereceğim size. Beraber bir tecrübe yaşamamızı sağlayacağım, Mr. Hammond."

"Bir tecrübe?" dedi Hammond.

"Son hız'ın anlamını bilir misiniz, Mr. Hammond? Cevabınız herhalde hayır olacak. Bu konularda pek uzman sayılmazsınız. Düşmekte olan bir nesne, bir süre sonra belli bir hıza erişir, o andan sonra daha ne kadar düşmeye devam ederse etsin, hızı artmaz. Bu son hız'dır. Bir insan

vücudu yaklaşık saatte 240 kilometreye ulaşır. Bazen biraz daha az, bazen daha fazla. Giymiş olduğu kıyafete bağlı. Bütün bunları askerde, paraşütle atlama dersinde öğrenmişim."

Hammond'un aklına bir anda geçici olarak bunalıma girmiş olabileceği, bu yüzden de saçmalıyor olabileceği fikri geldi. Bu durumda onun her dediğini onaylamak yapılacak en iyi şeydi.

"Bu çok ilginç, Ray", dedi. "Bunu bilmiyordum."

"Bunu tahmin etmiştim, Mr. Hammond. Lütfen unutmayın."

"Peki" dedi Hammond.

"Mr. Hammond, sizin gibi birinin tahmin edemeyeceği kadar çok seviyordum ben karımı.

Onun için yapmayacağım bir şey yoktu. Bana sadece rica etmesi yeterliydi. Onun için herşeyi yapardım. Herşeyi." Cevap bekliyormuş gibi sustu. Ama Hammond birşey söylemedi. Ray ön paneldeki büyük alete işaret etti. "Bir kaç gün önce size şu radarı açıkladığımı ve anlattığımı hatırlıyor musunuz?" diye sordu. "Tüm bu donanım size pahalıya patladı, ama doğrusu buna değer. Önümüzdeki herşeyi bu ekranda bir ışık olarak görebiliriz, bu bir bulut da olabilir, dağ da. Işıklı nokta örneğin, şuradaki, o kuzey limanının kumtepecikleri. Dosdoğru oraya gidiyoruz ve bu yükseklikte de tepeliklerin tam ortasına doğru ilerliyoruz."

Hammond zorlukla pencereden suya baktı. Yoğun bir sis ileriye görmesini engelliyordu.

Bakışlarını tekrar radar ekranına doğrulttu ve gözleri o ışıklı noktaya takıldı. Her geçen saniye, ekrandaki ışıklar yanıp sönüyor ve Ray'in gösterdiği ışıklı nokta dairenin ortasına yaklaşıyordu.

"Bir uçak için oldukça yavaş gittiğimizi fark etmişsinizdir, Mr. Hammond", dedi Ray. "Saatte yaklaşık 240 kilometre. Bu Charlene'in balkondan düştüğü hız. Belki biraz daha hızlı. Şimdi de size bu yılbaşının, diğerlerinden neden farklı geçeceğini açıklayacağım, Mr. Hammond. Şu ışıklı noktayı dikkatle izlerseniz, size mesafenin ne zaman bir bina yüksekliğinde olduğunu söyleyecektir. O zaman da Charlene'i ittiğinizde onun ne kadar süresi vardıysa, sizin de o kadar

kalmış olacak. Işıklı nokta şu küçük daireye girdiğinde ise, başaracağız. Yaklaşık on saniye

kalmış olacak. Benimle beraber sayın, Mr. Hammond.

"On, dokuz "

Hammond, pilotun direksiyonuna bakakalmıştı, bir an için uzanmak istedi, sonra vazgeçti. Ve tekrar radar ekranına bakmaya başladı.

"Beş...dört... üç...", dedi Ray,, "iki..."

Hammond birşeyler söylemeye çalıştı, ama kelimeler boğazında tıkanıp kalıyorlardı. Deli gibi en arka koltuğa koştu, kemerini bağlıyordu ki çarpışma gerçekleşti.

Yazan: Kaspar Holz

ÇOK ZEKİSİNİZ BAYAN

Arka kapı çalmıştı. George Unders bahçe lambasından yayılan sarı ışıktaki iki adamı görünce, düşündü:

"İşte, oldu." Her gece bunun olmasını bekler gibiydi, her ne kadar içinden olmaması için dua etse de.

"Telefonunuzu kullanabilir miyiz?" diye sordu biri. Uzun boylu, kalın dudaklı bir adamdı.

"Uzun sürmez," dedi diğeri. O da arkadaşı kadar uzundu, ama yüzü daha köşeliydi ve cildi mavimtraktı, ince bir bıyığı da vardı.

George demir parmaklıkları açmadı. Orada öyle duruyordu, elini tereddütle kilite koymuştu, kafasından binbir düşünce geçiyordu. Bu adamları tanımıyordu. Hayır, daha önce görmemişti onlan. Kimse onlan bu anlamda tanıyamazdı. Gene de uzun zamandır beklediği adamlar olduklarından emindi. Bunlar, geceleri para koleksiyoncularını soyup, geride şahit bırakmadan gecenin karanlığında yok olan adamlardı! Gazeteler son aylarda iyice artan bu soygun haberleriyle doluydu.

Ve şimdi de buradaydılar...

İlk soygunlarla ilgili yazılanları okuduğunda önlemlerini almıştı. Arkasında, mutfakta bir tabanca duruyordu. Mutfak dolabının üstündeydi. Acil durumlar için oraya koymuştu. Ve şimdi, acil durumda ne kadar yararsız olduğunu görüyordu.

Tahta kapıyı tekrar kapamayı düşündü. O zaman tabancayı alıp, ışıkları kapatabilirdi.

Herhalde kapıyı kırmaya kalkmazlar. Yoksa kırarlar mı? Evet kırarlar kesin. Artık yüzlerini bir kere göstermişlerdi, gitmezlerdi. Ayrıca kilitleyemeden demir parmaklıklar açacak kadar kuvvetli görünüyorlardı.

Peki ya gerçekten sadece telefon etmek istiyorlardıysa?

Belki de arabaları arıza yapmıştı.

Bir anda arkasından bir terlik sürüme sesi duydu.

Martha yanına geldi. Ufak tefek, tombulca bir kadındı.

Gri bir topuzu, soluk yanakları ve donuk mavi gözleri vardı.

Her zamanki gibi gözlüğü burnunun ucuna kadar düşmüştü. "Ne oldu, George?" diye sordu.

Bu arada başını hafif öne eğdi, parmaklıklara doğru baktı. "Kim bunlar?"

"Telefonunuzu kullanmak istiyorduk, bayan," dedi yuvarlak yüzlü olanı.

"Tabii ki! George, orada öyle durmasana! Kibarlığın nerede kaldı? Bu beyleri içeri alsana!"

George kapıyı açtı. Bu şartlar altında başka şansı yoktu. Adamların ikisi de yerden siyah bir

bavul kaldırdılar. Aydınlık mutfaka kadar izlediler George'u. George mutfak dolabına baktı.

Silahın siyah kabzası görünüyordu. Ama uzanmaya cesaret edemedi. Yuvarlak yüzlü adamın

nefesini arkasında, ensesinde hissediyordu. Martha etraflarında dönüp duruyordu. Onları oturma

odasına götürdü, bu arada da sürekli konuşuyordu.

"Eşyalarınızı şöyle bırakın da rahatınıza bakın!" dedi Martha. "Hepimiz için güzel bir çay demliyorum. Bir kaç kurabiye de kalmış olacak."

"Çay istemiyoruz," dedi kuru bir sesle yuvarlak yüzlü olanı bir koltuğa ilişti, elindeki bavulu

da yere bıraktı. "Çay istemezsiniz?" dedi Martha. "Belki bir fincan kahve alırdınız?"

Gözlüğünü yukarı doğru itti, ama o hemen tekrar kaydı ve eski yerini aldı. Martha gözlüğünün üstünden bir yuvarlak yüzlüye, bir öbürüne bakıp duruyordu." Ay, ne kadar aptalım, isimlerinizi gene unuttum!" diye bağırdı ve ellerini üzüntüyle birbirine vurdu.

"Bu Mr. Blackie", dedi yuvarlak yüzlü olanı.

"Benim adım da Wilberforce. Bana kısaca Wilber diyebilirsiniz." " Wilber," dedi Martha beğeniyle.

"Bu çok güzel bir isim. Benim bir kuzenim var..."

Zavallı Martha! Onunla dalga geçiyorlardı, ama o bir şeyin farkında değildi. Keşke bu akşam bir yerlere gitmiş olsaydı diye içinden geçirdi George. Neresi olursa olsun! Yeter ki bu durumda burada olmasaydı. Ama hayır, Martha hiç çıkmaz.

Ne kadar çok arkadaş edinmeyi istese de çok az arkadaşı vardı. Herşeyi abartırdı. Misafir geldiği zaman onları yiyecek, içecek ve laflarla boğuyordu. Hiç susmak bilmeden konuşur, onları hep zorlardı. Ondan sonra da neden bir daha gelmediklerini veya neden onu hiç davet etmediklerine şaşır dururdu.

Wilber, George'a döndü. "Büyük bir para koleksiyonunuz olduğunu duydum," dedi laf arasında. George, merdivene giden kapıya yaslanmıştı. Tahmininin doğru olduğunu anlamıştı. Katildi bunlar!

Kolleksiyonunun varlığından nasıl haberdar olduklarını düşündü. Varlığını sadece birkaç yakın arkadaşı biliyordu. Bir anda hatırladı. Bir iki ay önce derginin birinde bir ilan yayınlanmıştı. İlanda antika para satışı duyuruluyordu. George'da yazmıştı, ama cevap alamamıştı. İlanı veren bu adamlardı!

Böylece ilana yazan tüm koleksiyoncuların adreslerini elde etmişlerdi. Listedeki sırayla, arkalarında kanlı bir iz bırakarak, gidiyorlardı. Birileri onları durdurana kadar devam edeceklerdi.

"Oh, evet" diyordu Martha. "George'un yukarda bir dolap dolusu parası var. Onlarla ne yapmak istediğini bilmiyorum. Sürekli biriktiriyor. Onlara saatlerini harcıyor. Onlan bir kasaya falan koymasını istedim ama George bunu kabul etmedi. Bana, bir hobi ile birşeyler yapamazsan, bu bir hobi olmaktan çıkar, dedi. Mahçup mahçup George'a baktı. "Ben şahsen bütün bunlan çok saçma buluyorum."

Hemen ağzını elleriyle kapadı, adamlara kısaca baktı, ellerini indirdi ve kıkırdadı: "Aman Tanm! Bunu söylememeliydim. Saçma bulduğumu, yani. Galiba siz ikiniz de para kolleksiyoncususunuz, değil mi?"

Blackie ile Wilber bakıştılar. "Evet", dedi. "Öyle de diyebilirsiniz"

George'un yüzünde genellikle hakim olan huzurlu ifade yok olmuştu. Dudaklan öfke ve korkudan incelmış ve renksizleşmişti. Bu duruma hazırlamıştı kendini; mutfak dolabındaki tabanca, yatak odasındaki silah, ve para dolabındaki ufak otomatik...

Şimdi uğraşmalarının anlamsızlığının farkındaydı. Silahlan hepsi yanlış yerdeydiler. Silah, merdivenin civannda, erişebileceği bir yerde olmalıydı.

Hemen yukarı koşup, silahı alıp alamayacağını düşündü bir an. Ama o zaman da Martha'yı onlara teslim etmiş olurdu! Hayır, silah söz konusu bile olamazdı. Tek şansı paralann yanında duran ufak otomatikti. Eğer ona dolaba yaklaşmasına izin verirlerse, o da... Tetiğe ufak bir dokunuş...

"Biz silah da biriktiriyoruz," dedi Wilber. Kısa menzilli bir 38'lik çıkardı paltosunun cebinden ve sanki tesadüfen George'a doğrulttu. George gördüğü karşısında şaşırılmıştı, midesine kramplar girmişti. Kendi kendine bu silahın şu ana kadar kaç hayatı aldığını ve daha kaç hayat alacağını sordu.

"Aman Tanrım!" diye inledi Martha. "Silahlan hiç sevmem!

Beni ölümüne korkuturlar. Ama... ama George da silah biriktirir, başka şeyleri de olduğu gibi.

Neden bilmiyorum, onları evin her tarafına serpiştirir.

Mutfağa bir tane, bir tane yatak odasında, bir tane de para dolabında var. Onları kaldırmasını, kaç kez rica ettim, ama nafile."

George inledi. Son şans da yok olmuştu! Martha bilmeden herşeyi anlatmıştı!. Ona çok acıyordu. Burada olup bitenden haberi bile yoktu. Bu adamlar onu öldürmek istiyorlardı.

Maskeleri yoktu. Şahit bırakmak da istemezlerdi. Bunlar katildi! Martha da sanki bunlar çay içmeye gelen arkadaşlanymış gibi, aklına geleni söylüyordu. "Umarım bu alet dolu değildir," dedi Martha ve Wi 1 ber'dan bir adım uzaklaştı.

"Dolu silahlardan nefret ederim. Bana göre çok tehlikeliler. George'a da hep evde dolu silah bulundurmamasını söylüyorum. Ya çocuklar gelse ve ellerine geçirseler? Büyük bir kaza olabilir. Bu yüzden George'un silahlarındaki kurşunlann hepsini çıkarttırdım. Sonra ağlamaktansa, önceden dikkatli davranmak her zaman daha iyidir."

"Çok zekisiniz, bayan," dedi Wilber ve koltuktan kalktı. "Galiba şu para koleksiyonuna bir göz atsak, iyi olacak." Bir eliyle bavullan kaldırdı, öbürüyle de silahla merdiveni işaret etti.

George tereddüt etti. Wilber'in elindeki silah bir metre mesafedeydi. Bir anda elinden alabilir miydi ki?

Sonra adamın gözlerini üzerine diktiğini fark etti, soğuk ve dikkatli parıltıyı gördü, şans olmadığını biliyordu.

Yavaşça döndü ve ağır ağır merdivenleri çıkmaya başladı. Dizleri titriyordu. Kendini çok çaresiz hissediyordu.

"Ben şahsen bunlara hayatta dokunamam," diye konuştu Martha. "Bu yüzden ağabeyim

Al'dan geçen gelişinde hepsini boşaltmasını istedim. George evde yoktu, tabii ki"

George merdivenin ortasında durdu, fakat sırtında tabancayı hissedince çıkmaya devam etti.

"Biraz, pastamız olduğundan eminim," dedi Martha Blackie'ye. "Size bir parçacık getireyim.

Bir bardak da soğuk süt getireyim, böylece kolleksiyona bakarken mideniz de boş durmaz."

Mutfağa yöneldi. Blackie yolunu kesti. "Boşuna uğraşmayın," dedi çabucak ve sağ elini paltosunun cebine soktu.

"Burada kal ve çenenen kapa!"

"Birilerinin misafirlige gelme ihtimaline karşılık, hep biraz pasta ve kurabiye bulundururum.

Ama bize fazla misafir gelmez. Zaten şehir dışında oturuyoruz."

Blackie dinlemiyordu. Tüm dikkatini tam üstlerindeki odaya vermişti. Paranın bavula aktarılırken çıkardığı şıkırtı duyunca, iki kere memnun memnun başını salladı.

Martha da duymuştu. "Belki de Mr. Wilber kolleksiyonu satın alıyordur," dedi. "Buna çok memnun olurdum! George yaklaşık 20 yıldır biriktiriyor onları. Her cinsten binlerce parası olmalı. Onlarla çok fazla vakit harcıyor. Onlan teker teker ayırıp, sıralar. Tanrım, bazı günler bir kelime bile konuşmaz bu yüzden." Martha sustu. Blackie dondu kaldı. Yukardan iki tane kısa silah sesi gelmişti. Arka arkaya iki atış. Blackie silahlı elini hemen cebinden çıkardı.

Martha'yı kenara itip, merdivene koştu ve durdu.

Yukarıdan, sürüyen adım sesleri geliyordu.

Ses merdivenlere yaklaşıyordu, fakat gitgide yavaşlıyordu. Blackie sertçe Martha'yı duvara yasladı, geri çekildi ve silahıyla giriş kapısını kontrol altına aldı.

"Umarım doğru kişidir," dedi tereddütle.

Sesler bir kesiliyor, sonra devam ediyorlardı.

Kapıda George görüldü. Yüzü kireç gibi bembeyazdı.

İki büklüm olmuş bir halde yürümeye çalışıyordu. Elleriyle karnını tutuyordu. Parmakları kandan kıpkırmızı olmuşlardı.

Martha tiz bir çığlık attı, onu doğru koşarken. Blackie tabancanın kabzasını sıktı.

George yana doğru sendeledi ve duvarın dibine geldi. Oraya kafasıyla yaslandı.

Blackie rahatladı, gevşedi, silahını indirdi ve sırttı.

"Vurulmuş gibi bir halin var, kardeş," dedi.

George duvardan yere doğru kayıyordu. Sol elini Martha'ya uzattı. O boşluğa uzandı ve

George düştü sonra aniden sağ elini uzattı ve ufak otomatik konuştu, üç kere.

Şaşkın bir ifade Blackie'nin sırtmasını yok etti. Bir iki saniye içinde Blackie yerde boylu

boyuna yatıyordu. George Martha'ya sarıldı. "Sen yaralısın, George, yaralısın!"

"Bu benim kanım değil," dedi ve kolunu indirdi.

"Yukardakinin kam. Gerçekçi olabilmek için sürdüm. Sadece tiyatroydu."

Martha kollarına atıldı. Ona sıkıca sarıldı ve bedeninin sıcaklığını hissetti. Şoku yavaş yavaş atlatıyordu.

"Sana inandılar," diye fısıldadı. "Silahların boş olduğuna inandı, bu da bana, ihtiyacım olan bir saliseyi kazandırdı, Wilber çok dikkatsiz davrandı!"

"Kim olduklarını sonunda anladıktan sonra senin her hareketini inceleyeceklerini biliyordum,"

dedi. "Her hareketini! Onları bir şekilde oyalamalıydım." George kollarını indirdi ve telefona

doğru yürüdü. Sonra durdu, tekrar döndü ve dedi ki: "Biliyor musun, ağabeyin Al'den bahsedene kadar ben de inandım. Halbuki senin ağabeyin yok ki!"

"Başka birşey gelmedi aklıma," dedi Martha. "İşaretimi yakalamamı umdum."

"Çok zekisiniz, bayan!" dedi George ve tekrar telefona döndü.

"Evet," dedi ve gözlüğünü yukarı itti. "Hem de çok!"

Yazan: Richard O. Lewis

BUZ GİBİ BİR CİN

Osgood Chace odasının kapısına doğru giderken telefon çalıyordu. Anahtarını kilide sokarken elinden düşürdü, ve yerden aldı. Sonunda odaya girebildi, ama telefonun zili susmuştu. Kapıyı arkasından kapatırken, bağırdı: "Kesin bir daha arayacaktır."

Bond çantasını bir iskemleye koydu, şapkasını da gardrobun üstüne fırlattı. Sonra paltosunu her gece yatak görevi yapan kanepeye attı. Komidine doğru gidip bir tepsi üstünde duran bardakları ve şişeleri inceledi. Yine düşüncelere dalmış, kendi kendine konuşuyordu.

"Cin? Hmm. Neden olmasın? Ama bu akşam limon suyuyla. Güzel bir cin, çok soğuk, buz gibi."

Buz kutusunun kapağını açtı. Buz kalmamış." Bu oda hizmetçisini bir gün öldüreceğim", dedi.

Osgood telefona uzandı, ama açamadan tekrar çalmaya başladı. Kimin aradığını biliyordu.

Onun bu halini daha önce fark etmemişti. Ama bu onun karakterinde hep varolmuş olmalıydı.

Osgood onu sadece olduğundan farklı görmüştü. Bunu kız çocuklarına özgü bir umursamazlık veya şımarıklık olduğunu düşünmüştü. Yoksa iki yabancı nasıl bir barda tanışabilirdi eğer hiç ortak bir şeyleri yoksa?

Siyah ahizeye: "Selam", dedi.

"Merhaba, Ozzie."

Onu böyle çağırmasından hoşlanmıyordu.

"Janice?"

"Başka kim olabilir ki, hayatım?"

"Bu akşam kocanla konsere gideceğini sanmıştım."

"O yalnız gitti. Bir anda migrenim tutuverdi. Nasıl olduğunu bilirsin."

"Bu migren bardağı taşıyabilir, Janice. Aptal değil ya. Ayrıca bana Ozzie demeni istemiyorum. Hangi ismi tercih ettiğimi biliyorsun."

"Okey, Buff. Nakil istersen. Seni bu akşam mutlaka görmeliyim."

"Bu gece buluşmamızın bizim için iyi olacağını pek sanmıyorum. Oh, sana sormak istediğim birşey vardı. Ağabeyin hâlâ kentte mi?"

"Ağabeyim mi?" Kısa bir aradan sonra: "Ray?"

"Evet Ray. Başka bir ağabeyin daha mı var yoksa?"

"Hayır. Nerede gördün ki onu?"

"Otelin karşısındaki otobüs durağında. 20 dakika kadar önce."

"Kesin yanılıyorsun, sevgilim."

"Olabilir. Tuhaf olan şey, bir an için, delikanlının da beni t? nıdığı hissine kapılmam. Sanki özellikle başını öbür tarafa çevirdi."

"Bu hiç Ray'e benzemiyor. Ayrıca da onu şimdiye kadar sadece bir kez gördün, Buff."

"Şu Macar süvarisi tipi bıyıklarını da kesmiş."

Güldü. "Anlaşıldı. Ray bıyığından bir tel bile kopartmaktansa kolunu kesmeyi tercih eder.

Bırak artık da biraz da bizden bahsedelim. Sana çok önemli bir şey söylemem gerekiyor, ama bunu ancak bizi kimsenin göremeyeceği bir yerde söyleyebilirim."

"Aklında uygun bir yer var mı?"

"Çok uygun bir yer hem de. Buralardan millerce uzakta. Mükemmel!"

"Peki kaç mil, hayatım?"

"Bunu bir daha söyle; hayatım!"

Mahçup bir sesle tekrarladı. Bu bir kaç gün önce doğal olarak ağzından kaçırdığı bir kelimeydi.

Bu bekarların kullabileceği cinsten bir kelimeydi. Bu kelimeyi bir gün büyük rahatlıkla başkasına da söyleyecekti.

Janice bir kedi gibi hırlıyordu. Sesine seksi bir hava verdiğine inanıyordu.

"Yirmi dakika sonra gelip seni alacağım, sevgilim."

"Okey." Gardrobun aynasına bakarak güldü, başını salladı ve ekledi: "Ama otel girişinde olmaz! Bir sokak ilerdeki ayakkabı mağazası Deane'ı biliyor musun? 8.05'de orada olacağım.

Yani yirmi dakika sonra."

Osgood zamanında buluşma yerindeydi, ama Janice on dakika geç geldi. Beklerken Osgood, neden kariyerini mahvedebilecek bir ilişkiyi sürdürecektik kadar mantıksız ve sorumsuz olduğunu düşündü. Düne kadar ne kadar tehlikeli olduğunu bilmiyordu. Janice Sanford'un, şu güzel sarışın genç kadının M. P. Sanford'un karısı olduğunu öğrenmişti. M. P. Sanford, Carboy Dominion şirketinin idare heyeti başkanıydı.

Osgood Chace geçici olarak Carboy Dominion'da çalışıyordu. New York'ta bir danışma şirketinde mimarlık yaparken, altı hafta önce Carboy'a gönderilmişti. Görevi, hazır bir çalışmayı, firmanın planlan doğrultusunda yeni bir idare binası inşa etmektir. Geldiğinin ikinci akşamı, yabancı bir şehirde bir yabancı olarak, Janice ile otelin yanında tanışmıştı. Yoksa Janice mi onunla tanışmıştı?

İlk bakışta, şansın onları bir geceliğine bir araya getirdiğinin farkındaydılar. Bu yüzden de birbirlerinden bazı şeyleri saklamaya gerek duymadılar. Chace başından beri, Janice'nin soyadının Sanford olduğunu ve yaşlı ama çok zengin bir adamla evli olduğunu biliyordu. O zamanlar Sanford adı ona hiçbir şey ifade etmemişti.

İlişkileri iyi gidiyordu. Beraberliklerini gizlemeden, barlarda, restoranlarda ve otellerde sürdürüyorlardı. Chace, bekarlığın rahatça yaşandığı ama yine de hep tetikte olması gereken bir devresindeyken Janice'in büyük cazibesine kapılmıştı. Onun yanında içgüdüleri körelmişti sanki. Bu riski en geç üç hafta önce algılamalıydı. O zaman Osgood, tesadüfen, ona ağabeyi Ray ile bir New York otel barında içki içerken rastlamıştı. Vahşi mavi gözleri ve Macar stili bıyığıyla çok tipik bir karakteri temsil ediyordu, bu özellikleri herhalde ailesinden almıştı, bu belli oluyordu. Bu karşılaşma hatırladığı kadarıyla, oldukça tuhaf geçmişti.

Chace yeni binanın inşaatıyla ilgili firmayla görüşmek için gününbirliğine New York'taydı. Grand Central'dan akşam trenine binecekti. Son beş dakikasını otel barında çabucak bir içkiyle değerlendirmek istemişti. İçeri girerken neredeyse Janice ve sevimsiz ağabeyiyle çarpıştıyordu.

"Ne büyük sürpriz!" diye bağırdı Janice. "Dünya ne kadar da küçük."

Chace, Janice'nin kolunu kavramış olan uzun boylu adama kıskançlıkla baktı.

"Dünya gerçekten de çok küçük," dedi Chace. Sesinde biraz sitem vardı ki, Janice hemen ekledi: "Oh, Ozzie, seni ağabeyim Ray George'la tamıştırabilir miyim? Ray, bu Osgood Chace, sana bahsettiğim adam."

Kısa bir tokalaşmadan sonra, Ray: "Selam, Chace. Ne umulmadık bir zevk," dedi. Ondan hiç beklenmeyen bir şey yaptı: Gülümsedi.

"Kardeşim sizden çok bahsetmişti."

"Umarım kötü şeyler değildir," dedi Janice'e bakarak.

Ağabey cevapladı: "Bu bakış açısına bağlı dostum."

Chace Janice'e döndü: "Akşam 4.16 trenine bineceğim, sende gelmek ister misin?"

"Çok isterdim, ama gelemem. Ailevî durumlar bilirsin işte. Ama bu akşam eve gelince seni ararım. Okey?"

"Tamam."

Sözünde durdu. O akşam saat 11'de, iyi geceler demek için aradı. Ağabeyinin .bir kumarbaz olduğunu ve büyük borçları olduğunu açıkladı. New York'a Ray'e kefil olmak için gittiğini söyledi.

"Gitmeseydim herhalde onu birileri öldürürdü," diye ekledi.

"Öldürmek mi?" Chace, Janice'nin sakinliğine şaşırmışta. "Biraz abartmıyor musun?"

"Onun çevresinde böyle şeyler olağandır," diye açıkladı Janice.

Böyle akrabaları olan biriyle iyişkiye girmenin tehlikeli olabileceğini o zaman anlamalıydı.

Çok mu geçti artık?

Beyaz Kabriolete gediğinde hala bunu düşünüyordu. Arabaya bindi. Janice şefkatle dizini okşadı ve araba hareket etti.

Chace: "Başka bir arabayla gelemez miydinörneğin siyah bir Limuzinle?"

"Hâlâ Max konusunda mı endişeleniyorsun?"

"Endişelenmek denemez. Aslında bir doktora götürmeliyim. Nasıl bu kadar mantıksız olabilirim. Ne zaman Hanley'le bir kaç gün önceki görüşmemi düşünsem, tüylerim diken diken oluyor."

"Senin bir içkiye ihtiyacın var."

"Beni aradığında, kendime bir tane hazırlamak üzereydim. Evet, gerçekten de bir içkiye ihtiyacım var."

"Hanley de kim, hayatım?"

"İhtiyarın fabrikasında şantiye şefi."

"Ha, o mu?"

"Allahtan aptalın teki, yoksa ikiyle ikiyi toplayıp, işimi bitirirdi."

"Bana neler söylediğini anlatsana Ozzie! Ay, pardon... Buff."

"Otelin barmeni ona M. P.'nin karısının, herkesin ortasında, müşterilerden biriyle kırıştırdığını söylemiş. Sonra da barmenin yaptığı tarifi bana tekrarladı. Noktasına kadar bendim." Janice güldü. "Peki o zaman sende hala jeton düşmedi mi?"

"Hayır. Ben inisiyallerin anlamını bilmiyordum ki. Hanley'e şu M. P.'nin kim olduğunu sordum. O da: "Tabii ki M. P. Sanford," dedi. Hala anlamamıştım. Seni hep Janice olarak düşünüyordum. Janice Sanford olduğun aklıma bile gelmemişti. Hanley bana M.P.Sanford'un kim olduğunu hatırladığında, başımdan aşağı kaynar sular döküldü."

"Ve o zamandan beri korkuyorsun."

"Ben sadece bir insanım, unuttun mu! M. P. Sanford gibi bir adamın kariyerime yapabileceklerinin farkındayım. Kontratımı bir anda iptal edebilir." Chace parmağını şıklatı.

"Sebep göstermesine bile gerek yok. Bu da firmamla sonum olur. Patronum çok tutucudur."

Bana referans bile vermeden kovar."

"Referansı ben sana veririm, sevgilim." ' "Özel patronlarınkı geçerli değildir. Nereye gidiyoruz Janice?"

"Gideceğimiz lokal, ormanın yanında, göl manzaralı bir yer, buraya bir saat uzaklıkta. Cafe Tranquille. Tres exclusive. Ve çok özel bir mutfak."

Tabii Cafe Tranquille'in sürekli müşterileri arasında M. P. Sanford'un da olduğunu söylemedi Chace'e. Chace girişte ilk işareti sezinledi. Arabayı devralan kapıcı, çok aşın saygılıydı.

Vestiyerdeki kız Janice'e, Madame diye hitap etmiş, Chace'e de küçümsercesine bakmıştı. Şef garson Monsieur Sanford'un sağlığının iyi olup olmadığını, şarap servisi yapan garson da geçen sefer o çok beğendiği şampanyadan soğutup soğutamayacağını sordu.

Yalnız kaldıklarında, Chace: "Macys'den bir vitrin kiralsaydık bari!" dedi. "Burası da o işi görür," dedi Janice alayla. "Lokalin atmosferini mi sevmedin yoksa, hayatım?"

"Bir deGaulle için yeterince Fransız. Ama gizlenilebilecek bir yer olmadığı kesin. Buradaki herkes seni ve yaşlı kocanı tanıyor galiba."

"Bu yüzden tam amaca uygun bir yer olduğunu söyledim ya."

"Hangi amaç?"

"Garson yine gelmişti. Chace bir cin, Janice de bir şampanya kokteyli ısmarladı. Chace tekrar alçak bir sesle sordu: "Hangi amaç?" Janice inci işlemeli kutudan bir sigara çıkardı. Garson hemen bir çakmakla yetiştii.

"Hangi amaç?" diye sordu Chace üçüncü kez. Janice dumanı zarif bir hareketle üfledi.

"Şimdi Ozzie, sana gerçeği nasıl olsa anlatabilirim artık. Max şüphelendi. Hayatımda başka bir erkek olduğunu düşünüyor."

Chace bir an için donup kaldı.

"Bu nasıl olsa bir gün olacaktı diye devam etti sakın bir sesle. Senin de demin fark ettiğin gibi

fazla temkinli sayılmam."

Chace dudaklarını ıslattı. "Biliyor mu, ...yoksa..?"

"Bir önlem alıp almadığımı soruyorsun herhalde? Tabii ki önlemini aldı!"

"Ne yaptı?"

"Her zaman yapılanı; beni her yerde izleyen bir özel dedektif tuttu."

"Olamaz!"

Janice bir kahkaha attı.

"Aman Ozzie, o kadar da üzme canını! Basılmış bir ergene benziyorsun."

Chace sakin kalmak için çok uğraşıyordu. "Olayı anlamıyorsun, Janice. Tehlikede olan şeyleri görmüyorsun."

"Sahi mi?" Esrarengiz bir ifadeyle gülümsedi. "Bence görüyorum. Bir yandan işin ortada."

"Doğru."

"Bir yandan da hayatım ortada. Sahip olduğum tek şey."

"Hayatın. Ne demek istedin Janice?"

"Max onu aldattığımı ispatlarsa, hayatımın hiç bir değeri kalmaz benim için. O zaman damgalanmış ve beş parasız ortada kalakalırım."

Neşeyle göz kırptı. "İlerde yaşlanınca zengin olursan, Max'e benzeyeceksin."

"Bu durumda zengin olamayacağım kesin. Dedektif ne zamandır izliyor seni?"

"Haftalardır."

"Yani, o zamandan..."

"Evet, otel lobisinde karşılaştığımız o ilk günden beri."

İçkiler geldi. Chace büyük bir yudum aldı. Cin, sek ve buz gibiydi. İçki onu tekrar

canlandırmıştı. "Doğru mu anladım?" diye sordu. "Beraber olduğumuz tüm haftalar boyunca,

peşimizde bir çift göz vardı, öyle mi?" . "Evet hayatım."

"Ve bunun farkındaydmi"

"Tekrar evet."

"Chace bardağım boşalttı. "Bu durumda M. P. Sanford hakkımızdaki herşeyi biliyor sanırım"

"Haklısın, Ozzie."

"Rapor aldı mı hiç?"

"Dün ayrıntılı bir rapor aldı. Fotoğraflı. Hepsi de çok canlı. Öyle terleme, Ozzie! Titremeyi bırak da, kendine bir içki daha söyle!"

Garson masaya yaklaştı. Daha uzaktayken Chace çabucak sordu: "Dedektifin bizi buraya kadar izlemesini sağladın mı?"

"Adamın işi bu sabah bitti. Görevini tamamladı." Garson masanın üstüne bir telefon koydu ve kablosunu fişe tekmak için eğildi. "Bir görüşmeniz var, Madame", dedi saygıyla. "Hiç bir şey anlamıyorum", dedi Chace. Ahizeyi kaldırmadan cevap verdi. "Birazdan herşeyi anlayacaksın, Ozzie. "Sonra ahizeyi aldı ve dedi ki "Ben Janice." bu kadar. Bir iki saniye kadar dinledi, sonra telefonu kapattı. Gözleri parlıyordu. Davranışlarındaki ani değişimi farkedenden Chace:

"Neler oluyor burada?"

"Artık endişelenmene gerek kalmadı, Ozzie."

"Biliyor musun..."

"Gerçekten. Bak, daha önceden kararlaştırdığımız bir kodla, kocamın biraz önce Filarmoni'deki erkekler tuvaletinde vurulduğunu öğrendim."

"Şaka yapıyorsun."

"Hayat memat konularında hiç şaka yapmam", dedi Janice."

"Bu yüzden de burada oturuyoruz, ilerde elimizde büyük bir kanıt olacak."

"Kanıt mı?" Chace'in başı dönüyordu.

"İhtiyacımız olacağını düşündüm", dedi Janice neşeyle.

"Folis araştırmaya başlayınca ve özel dedektifin raporunu ele geçirince, baş şüpheliler biz olacağız. Sence oyle değil mi?"

"Oyle."

"Ama Max'in vurulduğu şifada, biz Cafe Tranquille'de, olay yerinden 65 mil uzakta ikilerimizin tadım çıkarıyorduk. Tabii bazı sivri zekalar, kiralık katil tuttuğumuzu iddia edecektir ama bunun doğru olmadığını biliyoruz, değil mi Ozzie?"

"Biliyor muyuz?" diye sordu.

"Tabii sen aksini iddia etmezsen."

Chace hala şaşkındı, ama akly yavaş yavaş başına gelmeye başlamıştı. "Deminki telefon. Böyle ufak tefek şeyler polislerin hemen ilgisini eker."

"Bırak eksin. Biraz nce Santa Anita'daki yarışların sonucu bildirildi bana. Sonuncusunun üstüne 1500 dolar oynamıştım. Her an ispatlayabilirim."

"Kim yaptı, Janice?"

"Bunu gerçekten bilmek istiyor musun?"

"Ağabeyin Ray, değil mi?"

"Ray adında bir ağabeyim yok benim," dedi rahatça.

"Kimi kastettiğimi biliyorsun, Ray George."

"Ray George adında birini tanımıyorum."

"Peki, adı her neyse...", dedi Chace.

"Adının ne olduğu, benim sımm olarak kalacak." Sesinde, Chace'in daha önce hiç duymadığı buz gibi bir ton vardı. "Sır olarak kalması için de seni yarattık."

"Yarattık da ne demek?"

"Anlayamadın mı? Seni, Max ve aptal dedektifini oyalamak için yarattık. Esas olup bitenin böylece farkına varamadılar. şimdi de polisler için şovumuzu biraz daha sürdürmeliyiz, bence."

Cin geldi. İki yudumda bardağı bitirdi.

"Yeterince sek mi, sevgilim?" diye sordu Janice, garsonun duyması için.

"Ve buz gibi," dedi bıkkınlıkla.

Yazan: Frank Sisk

WALTER MİLLS'İN KISA MUTLULUĞU

Walter Mills 25 yaşında ve mutsuzdu. Hayattan yaşamaktan ve kendisinden bıkmıştı.

17 yaşından beri Picadilly yakınlarında bir avukatlık bürosunda çalışıyordu. Sekreter olarak girdiği işte defter tutma görevi verilmişti ona. Sekiz sene boyunca sıkıcı işini şikayet etmeden yapmıştı. Ama içinden bunun haksızlık olduğunu biliyordu. Zengin müşteriler bazen arkalarında iyi bir puronun ya da iyi bir parfümün kokusunu bırakırlardı. Onun hayalinde, bu insanlar romantik ve macera dolu bir hayat yaşıyorlardı.

Onları kıskanırdı, çünkü daha önce hiç kız arkadaşı olmamıştı. Sırrın para olduğundan emindi.

Bu yüzden de seneler boyu, ufak miktarlarda para geçirmişti zimmetine, miktar anlaşılmayacak kadar azdı her seferinde.

Bir gün kendine yeni bir takım elbise almak için erkenden çıktı bürodan. Aslında herşey bu elbiseyle başladı.

Şık, kareli bir Glen Urquhart'ti. Satıcı bu kadar ısrar etmeseydi, Walter Mills denemeyi akıl bile etmezdi.

Şu ana kadar sadece kullanışlı gri ve siyahtan başka birşey giymemişti. Fakat yeni. giysisiyle üç bölümlü aynanın karşısına geçtiğinde Glen Urquhart imzalı kostümün yaratığı fark karşısında şaşırıp kalmıştı. Satıcı, elinde takıma uyan zeytin renkli şapkayla gelince, Walter önce tereddüt etti. Daha önce hiç şapkası olmamıştı. Kendine bakmak için aynaya döndü ve hemen bakışlarını kaçırdı. Keskin gözlü tezgâhtar bunu fark etmişti.

"Söylemeliyim ki, bu takım sizi yepyeni biri yaptı, Sir," dedi hesaplanmış bir şaşkınlıkla.

Bu sözler üzerine Walter Mills hepsini satın aldı.

Kendinden memnundu, büroya dönmek istemiyordu daha.

Fakat yeni elbisesini çatı katındaki odasında tekrar denediğinde şüphe duymaya başlamıştı

Soluk mavi, cansız gözler ona korkuyla bakıyordu aynadan.

Çenesi, daha doğrusu çenesinin olmayışı esas problemdi.

Neredeyse boynuyla birleşmişti.

Duygusuz bir teğmen ona askerdeyken üçe kadar bile saymayı bilmeyen, çenesiz bir şaşkına benzediğini söylemişti. Bunu yeni aldığı takım elbisesi de değiştirmiyordu. Yavaş yavaş aldığına pişman olmaya başlamıştı. Bunu işte giyemezdi, dışarı da hiç çıkmazdı zaten.

Geceleri dergilerde gördüğü güzel kadınları hayal ederken, ufacık çatı katındaki tek dostu kitaplarıydı.

Hayatta olmaktan fazlasını istiyordu. Hiç arkadaşı yoktu. Bu dış görünüşüyle kadınlarla da hiç şansı yoktu. Bir kere sakal bırakmaya karar vermişti. Ama sonuç bir faciaydı. Yeni şapkasını da takınca acaba tiyatro oyuncularının taktığı cinsten sahte bir sakal taksam ne olur diye düşündü.

Aklına, Wardour sokağında ünlü bir tiyatro malzemesi satan dükkan olduğu geldi. Hemen oraya gitti ve aktör olduğunu söyledi, bunun üzerine saç rengine uygun bir sakal verdiler ona.

Yapıştırıcının nasıl sürüleceğini ve sakalın nasıl takılacağını tarif ettiler. Takıp, çıkarması çok kolaydı. Sakalı biraz kısalttırdı ve ona şık bir denizci sakalı havası verdi.

Sonra tekrar aynaya baktı. Etkisi inanılmazdı.

Zayıf, ürkek Walter Mills'den eser kalmamıştı!

Piccadily caddesinden geçerken, sanki herkes ona bakıyormuş gibi bir his uyanmıştı içinde.

Daha sonra kimsenin onunla ilgilenmediğini anlamıştı.

Her vitrinin önünde durup, hayranlıkla kendini seyrediyordu artık.

Omuzlarını dikleştirdi. Başını da düz ve dik tutmaya çalıştı. Corson sokağının köşesindeki

"Siyah Kuğu" barının önünden geçerken, bir an için durakladı, sonra daha önce bu bara hiç gitmemiş olmasına rağmen tereddüt etmeden girdi bu sefer ve kendine içecek birşeyler ısmarladı. Şöminede ateş yanarken, barda oturmak çok keyifliydi.

Derenin öbür tarafından aydınlatılan Big Ben'in kulesini pencereden görebiliyordu. Barmaid geldi ve dirseklerini bara dayadı. Adının Mabel olduğunu biliyordu.

Köylü kızlara benziyordu, taze bir cildi ve güzel kahverengi gözleri vardı.

"Denizci misiniz?" diye sordu yumuşak bir sesle,

"Hayır, bu sokakta oturuyorum."

"Oh, özür dilerim." Gülümsüyordu. "Sizi daha önce buralarda hiç görmemiştim. Bu yüzden gemici olduğunuzu zanettim."

Buna çok sevinmişti. "Pek o kadar yanılmış da sayılmazsınız" diye yalan söyledi. "Bir zamanlar bir ticaret gemisindeydim, daha yeni geldim."

"Erkek dediğin böyle yaşar!" dedi hayranlıkla.

Bir tane daha içtikten sonra, Walter Amazonlarda yaşadığı vahşi yılları anlatmakta olduğunu fark etti.

Tüm bunları kitaplarından uydurmuştu, çünkü gezi gemisiyle Tovver'dan daha uzağa hiç gitmemişti.

Etrafına birkaç kişi daha toplanmıştı, onları bir saat kadar eğlendirdi. Evdeki posterlerle karşılaştırılırsa, kız pek aman aman değildi. Ayrıca kızın kendinden yaşlı olduğunu tahmin ediyordu. Ama güzel bir cildi ve yumuşak, koyu renk saçları vardı.

Daha sonra evine doğru yürürken, insanları etkilemenin ne kadar kolay olduğunu düşünüyordu.

Aklına adını değiştirmek gelmişti: Walter Mills çok alelade bir isimdi. Keşke kaptan... olsaydı. Peki ya Mareşal? Bu iyiydiPhillip Marshall!

Walter girişteki basamakları çıkmaya başladı, ev sahibesi de kilerden çıkıyordu. Apartmanın içi loştu, Mrs. Jones güvensizlikle Walter'i inceliyordu. Herhalde yeni görünüşüyle onu bir yabancı sanmıştı.

"Ne istemiştiniz?" diye seslendi ona.

"Mr. Mills'in bir arkadaşım", diye cevap verdi kalın ve derin bir sesle.

"Kendisi evde mi? Bunu biliyor musunuz?"

"O hiç evden çıkmaz, bu yüzden evde olmalı. Adınız neydi?" Tam Mills diyecekti ki...

"Marshall", diye cevap verdi.

"Çatı katında oturuyor". Burnunu çekti ve işine döndü. Walter kendi kendine gülüyordu.

Sakalını çıkarıp cildini ovuşturdu. Eğer Mrs. Jones bile onu tanımadıysa kimse tanıyamazdı onu artık. Genelde onu kandırmak pek kolay değildi. Özgür olmak, istediği zaman kalkıp, istediğini yapmak Walter Mills için yabancı bir duyguydu. Banka hesabında tam 500 pound varken, şimdilik bir işe girmeyi, çalışmayı düşünmüyordu. Hatta ona kalsa hiç bir zaman düşünmezdi.

Sık sık bir zengin kadınla evlenip, bütün gün yan gelip yatmanın hayalini kurardı. Böyle yapanlar vardı! O niye yapamasın ki?

Mabel, o gün barda olan Noreen'in ona karşı ilgi duyduğunu söylemişti. Bu büyük bir sürprizdi Walter için, her ne kadar Noreen Harper onun hayalindeki ideal kadın tanımına uymasa da. Sonunda onun da bir sevgilisi olacaktı. Hem de zengin ve şık spor arabalı bir sevgili.

Kısa zaman içinde restoranlara ve Batı End'deki diğer yerlere gitmeye başlamışlardı. Eskiden böyle yerlere gidebileceğini rüyasında görse inanmazdı. "Siyah Kuğu'da bir akşam birşeyler içerken, yanlarına Curly geldi. Walter onun abartılı giyim tarzından ve üstüne diktiği soğuk bakışlardan hiç hoşlanmıyordu. Noreen Curly'e gitmesini ima ettiğinde Walter rahatlamıştı.

Sadece bir problemi vardı: Evsahibesi. Apartmana gizlice girip çıkmak onu yoruyordu. Bir keresinde merdivenlerde karşılaşmışlardı, ona Mr. Mills'i ziyarete geldiğim söylemişti. Eğer

Walter'in ufak sırrını öğrenirse, anında tüm mahalle olan bitenden haberdar olurdu. Siyah Kuğu'da da günün konusu olurdu, sonunda aşk hikayesi de biterdi.

Böyle bir riske giremezdi. Bir gece kimsenin ortalıkta olmadığı bir vakit taşınmaya karar verdi. Walter, Hayburg Sokağı'nda bir oda buldu, şimdiki evine iki sokak mesafedeydi. Oraya Phillip Marshall adı altında taşındı.

Nehirde gezmeyi sevdiğinden, ayrıca Noreen'e biraz da hava atmak için kendine bir yelkenli aldı. Kullanılmıştı ve sadece 20 pound'du fiyatı. Yelkenli kliibündeki adam ona ders veriyordu. Yelkenlinin bir tek boyanması kalmıştı. Bir sabah, botuyla uğraşırken aletlerinden biri elinden kayıp suya düştü ve elini kesti. Durduramadan kan etrafına sıçramıştı bile. Sonunda kesiği mendiliyle sarmayı başardı. Sonra Siyah Kuğu'nun merdivenlerini koşarak çıktı.

Noreen'de tam içeri girmek üzereydi. Onu görünce bağırdı: "Oh Phil, zavallıcık, bunu doğru dürüst sarmak lazım! Gel, arabama binelim! Seni evime götüreceğim." Noreen yarayı sarmakla meşgulken, Walter'de onun sıcak ve davetkar parfüm kokusunu içine çekiyordu. Ne yaptığının farkında olmadan, eğildi ve ensesinden, siyah buklelerin arasından öptü. O sırada Noreen başını çevirince, dudukları buluştu. Bu duygu onun dayanma gücünün sınırlarını zorluyordu. Daha önce hiç bir kızı öpmemişti, ama bunun önemli olmadığını farkındaydı.

İskeleyle döndüğünde akşam olmuştu. Morali çok iyiydi, kendinden memnun kalmıştı. Bu hafta sonu yelkenliyi kullanmak istediğinden, hazır hava da tam kararmamışken, biraz daha çalışmaya karar verdi. Çalışırken Noreen'i düşünüyordu. Ona evlenme teklifi etmeden bir kaç gün daha beklemeye karar verdi. O zaman hayalleri gerçek olurdu. Bir gün Noreen'den sıkılacak olursa ki, bu kesin olacaktı, ondan kurtulmanın bir yolunu bulacaktı. Bir çok seçenek vardı.

Dünya kadar parası olurdu ve o zaman hayallerindeki kadını aramaya başlayabilirdi. Ayak seslerinin ona doğru geldiğini fark ettiğinde, bunları düşünüyordu. Hava neredeyse kararmıştı. Gene de ona doğru gelen Curly'i tanıdı.

"Başardın ha Phil?"

"Daha şimdi bitirdim," diye cevap verdi ve ellerini silerken yelkenliyi inceledi. "Yarın suya indireceğim."

Curly'nin sert ve büyük elleri uzandı ve onu gömleğinin yakasından kavradı.

"Ben botlardan bahsetmiyorum salak. Ben Noreen'i kastettim. Onu becerdin değil mi Phil?"

Curly'nin korkunç yüzü tam önündeydi. Alkol kokuyordu. Walter çırpındı: "Neden bahsettiğini..."

Curly öbür elini kaldırdı ve sakalına yapıştı.

"Nasıl olur acaba Wally? Bunu söküp seni Siyah Kuğu'ya götürsem?"

Walter ondan kurtulmak için dövüşüyordu.

Ama Curly onu öyle sarsıyordu ki dişleri birbirine çarpmaya başlamıştı ve sakalı da düşmek üzereydi.

"Bunu bir daha dene!" diye homurdandı Curly.

"Bacaklarımı koparırım senin. Wally Mills, Carson Sokağı'ndan çenesiz mucize çocuk, kimin aklına gelirdi?" Gülüyordu. "Numaram çaktığımı bilmiyordun ha, Wally? İkimiz anlaşırsak kimseye birşey söylemem, anladın mı? Şimdi dinle: Önümüzdeki bir kaç ay için evimde bulundurmamak istemediğim bir yığın şey var. Sıcak mal anladın mı? Onlan derede batırmama yardım edeceksin. Sende beton çapa blokları ve çapa halkalı bir de şamandıra vardı, değil mi?"

Wally başını salladı. Curly onu serbest bırakıp, cebinden bir paket sigara çıkardı. İkisi de sigaralarını yaktıktan sonra, Wally sordu: "Çok mu var, mal yani?"

Curly ona baktı. "Bir çuval dolusu, oldukça da ağır."

Wally kısa süre önce büyük bir soygun olayını okumuştı. Önünde bir çuval dolusu altın, gümüş şamdanlar ve tepsiler duruyordu. "Bunlar nedir böyle?"

"Ne kadar az bilersen, senin için o kadar iyi. Beni aptal mı sandın? Herşey güzelce paketlenmiş,"

su zarar veremez. Arabam hemen şuracıkta. Hadi gidelim!"

Wally tereddüt etti, Curly üzerine yürüdü.

"Kuğu'ya gitmemizi istiyorsun herhalde; hepsinin gözleri önünde sakalını indireyimde gör!"

Wally bir süre düşündü, sakalı kendiliğinden çıkarıp olaydan sıyrılrsa nasıl olurdu. Büroda otururken ona hayat çok daha kolay geliyordu. Ama sonra parasının ne kadar azaldığı, Noreen ve hedefine ne kadar yaklaştığı geldi aklına. Curly'nin onun hakkında birşeyler bilen birini hiç bir zaman rezil edemeyeceğini biliyordu. Herşey bittikten ve Curly yelkenliyi yerine koymaya yardım ettikten sonra beraberce merdivenleri çıktılar.

"Sakın şu mal hakkında ilginç fikirler gelmesin aklına, Wally!" dedi Curly. "İki ay sonra, ortalık sakinleşince, onu tekrar çıkaracağız. Ve eğer yerlerinde durmuyorlarsa, bundan sem sorumlu tutacağım." Siyah Kuğu'nun önündeki sokak lambasında Curly durdu ve ona baktı: "Kimin aklına gelirdi? Sakallı Wally", dedi ve şakacıktan midesine vurdu.

Walter acıdan karnını tuttu. Gülerek gecenin içinde yok oldu Curly.

Wally'nin uyuyabilmesi uzun sürdü, sabah da geç kalktı. Kendini rahatsız ve yorgun hissediyordu. Noreen'e gidip, onunla bir yerlerde yemek yemeye karar verdi. Şık kıyafetini giyip, sakalı taktıktan sonra kendini daha iyi hissetti. Tam merdivenleri iniyordu ki eski ev sahibesi Mrs. Jones ile karşılaştı. Tanınmamayı ümit ederek onu görmemiş gibi yaptı ama tam ona doğru geliyordu. "Siz Walter Mills'in arkadaşı, Mr. Marshall değil misiniz? Hani onu hep ziyaret eden." Otobüse yetişmeliyim gibi birşeyler mırıldanıp, hızla uzaklaştı. Fakat Mrs. Jones onun Walter Mills'e ait olan pardesüyü giydiğini fark etmişti. Bundan emindi, çünkü kopan düğmeleri kendi elleriyle dikmişti.

Kiracıları tanırdı, bu yüzden Walter Mills'in Marshall'la belki de burada bir oda paylaştığını düşündü.

Bu Walter'm ani yok olmasından beri alacağı olan kira borcuna ulaşmanın yolu olabilirdi.

Kapıyı çaldı, ve Phillip Marshall'ın ev sahibesiyle konuşmaya başladı. İkiside Walter'm odasına girdiler, tabii Mrs Johnson hemen onun eşyalarını tanıdı. "Şuna bir bakın! " dedi banka defterini bulunca. İçinde 500 pound'dan hemen hemen hiç bir şey kalmadığı yazıyordu. Sonunda bir de kan lekeleriyle dolu çuval kumaşını bulunca, olay aydınlanmıştı. Hemen polise gitti. Phillip Marshal akşama doğru eve döndüğünde, giriş kapısında, yukarıda iki sivil polis on beklediğini söyleyen yeni ev sahibesi ile karşılaştı. "Aynca da eşyalarınızı toplayıp, defolup gitmenizi istiyorum!" dedi "Burası namuslu bir "vdir." Buraya kadarmış, diye düşündü. Ceza alıp almayacağını düşünüyordu. Başından beri kötü bir gün olacağı belliydi. Noreen evde değildi, evi terk edilmiş gibiydi. Siyah Kuğu'da Mabel'e Noreen'in gelip gelmediğini sordu. Mabel ona Noreen'in Curly tarafından bir mesaj bıraktığını söyledi. Bir kaç günlüğüne Brighton'a gitmesi gerektiğini çünkü ablasının hastalandığını söyledi.

Peki neden Curly? Anlayamadığı buydu. Mabel Curly'nin bu haberle geçen akşam 10.30 gibi geldiğini söyledi. Bu Curly'i son gördüğünden iki saat kadar önceydi. Wally çekip gitmeyi düşünüyordu ki merdivenlerden bir ses duydu; "Mr Marshall, lütfen biraz yukarı gelir misiniz?" Adam kendini tanıttı. "Ben, müfettiş Marples, bu da asistanım, dedektif teğmen Atkins." Müfettiş ona Walter Mills'in ortadan kayboluşunu incelediklerini ve onun Walter'm eşyalarıyla ne yaptığını sorduğunda, Phillip Marshall gülmekten kırılıyordu.

"Çok basit," dedi. "Wally, Mrs. Jones'un evinden taşındıktan sonra kuzeye, bir işe girmek için gitti. Eşyalarına sahip çıkmamı söylemişti. Bir daire bulur bulmaz bana haber verecekti, ben de ona eşyalarını gönderecektim."

Bir kaç soru daha sorduktan sona, müfettiş ona kanlı çuvalı gösterdi.

"Bu lekeleri açıklayabilir misiniz, Mr. Marshall?"

"Bu kan. Bakın, kolumu kesmiştim!" Onlara göstermek için bir kolunu sıvadı.

"Walter Mills'in çantasındakinin, sizin kanınız olduğunu mu söylemek istiyorusunuz, Mr.

Marshall?" diye sordu müfettiş sakince.

"Evet. Yelkenlimi tamir ederken kestim ve biraz da etrafa sıçradı" dedi gülümseyerek.

"Ya demek bir yelkenliniz var" dedi müfettiş daha da sakin bir sesle.

"Evet, sokağın sonundaki Bunton iskelesinde."

Müfettiş iie teğmen bakiştılar.

"Galiba şu yelkenliye bir göz atsak iyi olacak," dedi müfettiş.

İskelede Phillip Marshall'm yelkenlisinin etrafında toplanmışlardı.

"Daha yeni boyanıp cilalanmış, Sir" dedi teğmen. Teğmen Atkins eğildi ve birşeyleri çekiştirmeye başladı. Doğrulduğunda elinde bir tahta parçası vardı.

"Şuna bir bakar mısınız, Sir!"

Tahtanın üstündeki görünemeyecek kadar silik ve küçük kan lekesini gösteriyordu.

"Bunu ben de gördüm, teğmen," dedi müfettiş.

"Ama siz, ilginç bir şeyi görmediniz. Bu cilalanmamış."

"Zemin tahtaları cilalanmaz" dedi Phillip.

"Bu beni ilgilendirmez" dedi sertçe müfettiş.

"Bu lekeleri açıklayabilir misiniz?"

"Kan" dedi Phillip sabırsızlıkla.

"Size demin anlattığım gibi, elimi kesince, tahtalara kan sıçradı."

"Bu tahtaya bakılırsa, kuvvetle silmeye çalışmışsınız kan lekelerini. Sanki kazınmış gibi"

"Çamaşır suyuyla" diye açıkladı Phillip.

"Neden bu lekeleri çıkarmak istediniz, Mr. Marshall?" diye sordu müfettiş.

Phillip güldü. "Neden mi? Çünkü yelkenlimde kan istemiyorum."

Müfettiş Marples, araştırdıkları cinayet vakasının aslında bir tahminden öteye gitmediğini anlamıştı.

Gitmek üzereyken, arada soruverdi: "Yelkenliniz hep burada mı durur?"

"Evet, ama şimdi çapayı...." Phillip sustu.

Ağzından kaçırıldığı lafın dikkat çekmemesini umuyordu, ama müfettiş Marples kaşlarını kaldırıp, boynunu uzatmıştı bile.

"Birşey söylüyordunuz, Mr Marshall. "Dereye, açığıtaki botlara ve iki şamandıraya baktı.

"Herhalde, şunlardan bahsediyorsunuz, Mr. Marshall!" dedi ve o yöne işaret etti.

"Evet, ama dediğim gibi daha hiç kullanmadım."

Müfettiş, sanki bütün bu anlattıklarının bir önemi yokmuş gibi omuz silkti. Teğmen Atkins'e döndüğü zaman da Walter, onun birşeylerden şüphelendiğini fark etti.

"Tahta parçasını ve çantayı yanımıza alıyoruz teğmen, laboratuarda bir dizi testten geçirilecekler. Buralardan ayrılmayın, Mr. Marshall! Yarın erkenden gene geleceğiz."

Eve dönerken, Phillip'in içgüdüleri ona kaçmasını söylüyordu. Sonunda onu kolayca yakalayacaklarına ve bunun da durumunu iyice zorlaştıracığına inandı.

Ayrıca müfettiş Marples'm olayı kapatması da mümkündü. O zamanda Walter Mills olduğunu itiraf etmesi gerekmeyecekti.

En kötü durumda, gerçek kimliğini açıklamak zorunda kalacaktı. Bunun için doğru zamanı seçmeliydi ki, derenin dibinde yatan, Curly'nin malını keşfetmesinler. En çok korktuğu şey de Noreen ve Siyah Kuğu'dakilerin gerçeği öğrenmelerinden çok Curly'nin ona yapacaklarıydı.

Ertesi sabah, Walter erkenden iskeleye gitti.

Etrafta dolanıp, gelmelerini bekledi. Ansızın polis motoru iskeleye yanaştı, müfettiş Marples ve teğmen Atkins dışarı atladılar.

"Konuşmak için bir yerlere gidelim, Mr. Marshall," dedi müfettiş. Önden kayıkhaneye doğru ilerledi, içeri girip oturunca da hemen konuya girdi.

"Laboratuardan gelen rapora göre çanta ve tahta parçasındaki kan Walter Mills'inkiyle aynı

grubu taşıyor. Polisi şaşırttınız. Ayrıca bir ticaret gemisinde çalıştığınız da büyük bir palavra!"

Buraya kadarmış, diye düşündü Phillip, müfettiş susunca. Başka çare yok ona herşeyi anlatmak zorundayım.

"Eğer bize tüm gerçeği anlatırsanız, hepimizin işini kolaylaştırmış olursunuz," diye devam etti müfettiş ve alaylı bir ifadeyle gülümsedi.

"Belki de Walter Mills'in ölümü sadece bir kaza sonucuydu, ve siz de bunu bize anlatmaya korkuyorsunuz. Eğer bize karşı dürüst olmazsanız, bilmelisiniz ki, elimde size karşı Walter Mills'i öldürmek suçundan tutuklama emri var." Kendinden son derece memnun bir tavırla arkasına yaslandı. Bir adamı konuşurmanın en iyi yolunun ona tutuklama emrinden bahsetmek olduğunu düşünürdü hep.

Phillip yüksek sesle içini çekti, elini yüzüne götürdü ve sakalı çıkardı." "Ben Walter Mills'im." Büyük bir sessizlik.

On dakika boyunca, neredeyse bir adamı kendi kendini öldürme suçundan tutuklamak üzere olduğunu kavrayamadı.

Müfettiş bir derece sakinleştikten sonra, Walter ona neden böyle birşey yaptığını anlattı.

Noreen Harper'a karşı olan duygularını anlatıp, müfettişi yumuşatmaya çalıştı ve ona bu olanları çevreye duyurmamasını ima etti. Ama müfettiş çok sinirliydi. Elinden mükemmel bir dava alınmıştı. Ayağa fırladı ve bağırmağa başladı: "Bu korkunç bir rezalet. Ayrıca da buradan böyle elinizi kolunuzu sallayarak çıkabileceğinizi sanıyorsanız çok yanılıyorsunuz! Sizi taşkınlık yapıp, yanlış kimlikle gezmekten tutuklayacağım. Daha sonra aklıma başka maddeler gelirse, onları da ekleyeceğim!" Kendini nefes nefese koltuğa attı ve karşısındaki mutsuz, çenesiz surata bakakaldı.

"Defol" diye bağırdı aniden. "Defol, yoksa seni kendi ellerimle öldüreceğim!"

Walter Mills tereddütle doğruldu. Çıkışa doğru ilerliyordu >.i aniden kapı ardına kadar açıldı

ve bir polis heyecanla içeri girdi.

"Cesedi bulduk, Sir" diye bağırdı.

Müfettiş Marples yavaşça ayağa kalktı. Kendi kendine sakin olması gerektiğini telkin ediyordu. Ne olursa olsun sakin olmalıydı!

"Teğmen," dedi hafif sinirli bir sesle, "bu Walter Mills. Ne bulduysanız, sizin olsun, alın ve yok olun!"

Ben Walter Mills'in cesedi demedim, Sir. Bu..."

Daha sözlerini bitiremeden, bir kenara itildi ve içeri başka polisler de girdi.

"Adı Harper, Sir" dedi yeni gelenlerden biri ve ona bir cüzdan uzattı.

"Çapa bloklartyla nehirin dibindeydi, sizin dediğiniz gibi, Sir".

Müfettiş önce ona sonra da cüzdana baktı.

"Harper?" diye tekrarladı ve duvann dibine yığılan Walter Mills'i inceledi.

Yavaş yavaş müfettiş Marples'm uzun yüzünde bir gülümseme yayıldı.

"Biraz önce bize Noreen Harper'a duyduğunuz büyük aşkı anlatmıyor muydunuz?"

Ama Walter Mills'in gözleri dehşetle, bir çuvalı çekiştiren iki polise dikilmişti.

Çuvalın ağzı sonunda açıldı ve içindeki ceset yere çarptı. Walter ona bakmak için kendini zorladı.

Noreen'e benzemiyordu. Soluk bir yüzü ıslak ve yapışık saçlar çevreliyordu. Sonra cesedin bir erkek olduğuna fark etti.

"Noreen Harper'ın kocası!" dedi müfettiş Marples.

"Bunu düşünmeliydim."

"Ben... ben onun evli olduğunu bilmiyordum," diye çırpındı Walter Mills.

"Bunu hepsi söyler, değil mi, Teğmen?" diye sordu müfettiş asistanına.

"Her zaman, Sir. Başka bir şey bulamazlar söyleyecek." Walter Mills ölüye baktı ve Noreen'i

düşündü.

Curly ile Noreen herhalde dünyanın öbür uçundaydılar. Artık bir zararı yoktu. Onun için herşey önemsizdi.

"Onunla hiç tanışmadım," dedi yorgun bir sesle.

"Boşuna yorma ağzını," diye kesti müfettiş Marples lafım. " Bunları somaya sakla!"

Ama Walter Mills onu duymadı, çünkü sakalı sımsıkı elinde tutarken, kulaklarında bir şarkı çınılıyordu.

Yazan: Stanley Abbott.

TEK ÇIKIŞ YOLU

Gerald Walsh çok kan kaybetmişti. Önce kurşun yarası sonra da kurşunu çıkarmak için yapılan acil ameliyat yüzünden. Herşeye rağmen rengi soluk değildi, fakat yüksek ateşten dolayı kıpkırmızıydı. Vücudu narkozdan gevşemiş ve hissizdi. Kafası çok yorgun ve karmakarışık olmasına rağmen çevresinde olup bitenlerin farkındaydı. Herşeyle başa çıkabileceğinden emindi.

"Soygunda başka kimler vardı, Gerry?" diye sordu yatağın yukarısında bir yerlerden bir ses.

Walsh gözlerim açmadan gülümsemeye çalıştı. Cevabı hazırды. "Jesse James", diye kuru ağzının mümkün kıldığı kadar rahat bir şekilde cevap verdi.

"Ortağım istiyoruz, Gerry", dedi başka bir ses. "Nerede saklandığımı söyle bize!" Walsh cevap vermedi. Zorlukla gözkapaklarını araladı ve yukarıdan bakan yüzlerin onu çevrelediğini gördü.

İki aynasız da şapkalı ve paltoluydular. Bir tanesinin yağlı bir suratı vardı. Walsh onu daha önce de görmüştü, ama adını hatırlayamıyordu. Öbürünü tanıdı. Adı Tevell'di, şehirde teğmendi. Geri kalanlar ona yabancıydı. Tahminine göre hepsi doktor ve hemşireydi, beyazlar içindeydiler. Hemşirelerden biri kızıl saçlıydı güzel gözleri ve dudakları vardı. Ondaki herşey çok hoştu, hiç değilse belden yukarısı. Öbürünün sıkıcı bir yüzü vardı. Hiç cazibesi yoktu. Walsh tekrar gözlerini kapadı ve kızıl saçlıyı hayal etmeye çalıştı.

"Onu hemen hapishane revirine götürmek istiyoruz", dedi Tevell "imkansız", dedi başka bir erkek sesi. "Doktor —Tevell'in sesi tekdüzeydi— "bu adam birkaç saat önce bir polisi öldürdü. Onu parmaklıkların arkasında görmek istiyorum." "Eğer onu şimdi götürürseniz" dedi doktor, "bir tabutta taşıyabilirsiniz, kanamadan ölür."

Walsh kafasındaki bulutlan dağıtıp, daha dikkatli dinlemeye çalışıyordu. Demek ki özel bir hastanedeyim diye düşündü. Çok ilginç. Uyanık kalmak için kendini zorluyordu ama gözlerini kapalı tuttu. Birkaç saniye sonra Tevell'in ağır ağır nefes aldığı duydu. "Hayati tehlike olmadan onu ne zaman götürebiliriz?"

"Söylemesi zor. Ameliyattan sonra, ateşi düştüğü zaman, iç kanama tehlikesi de genellikle ortadan kalkar. Şu anda ateşi 40,6. Yakında düşecektir. Bünyesi şimdilik ateş düşürücü ilaç kaldırmaz. Belki bir hafta, belki de on gün."

"Ateş durumu hariç, genel durumu nasıl?" diye sordu Tevell. "Gayet iyi. Hatta çok iyi."

Kurşun tam kalça kemiğiyle kaburgasının ortasına isabet etmişti. Tıbbi olarak daha iyi bir yere saplanamazdı. Bağırsağına değmemiş bile. Sonra arkadan çıkmış, bu arada da ne omuriliğine ne de leğen kemiğine hiç bir zarar vermemiş. Yara çabuk iyileşecektir. Haftaya birkaç adım atabiliyor olacak. Sadece ateşinin düşmesini beklemekteyiz.

Walsh içinden güldü. Bir hafta içinde tekrar koşabilecekti, bu iyiydi. Çok güzel. Çünkü yakında yürüyebileceksem koşmaya başlamam da fazla uzun sürmeyecektir.

"Peki doktor" dedi istemeyerek. "Onu sizin uygun gördüğünüz sürece burada tutacağız. Eğer burada kalacaksa, ona göre güvenlik önlemleri almalıyız. Pencerelere demir parmaklık takmalıyız, ayrıca 24 saat kapıda bekleyecek iki nöbetçiye de ihtiyacımız olacak, bu oda için bir hemşire tahsis etmenizi istiyorum, ayrıca siz hariç kimse bu odaya girmeyecek."

"Nöbetçileri ve özel hemşireyi anlıyorum, ama demir parmaklıklar şart mı? Herhalde beşinci kattan atlamasını beklemiyorsunuz, değil mi?"

"Tabii ortağının pencereden onu almaya gelmesini de beklemiyorum", diye itiraf etti Tevell.

"ama böyle adamlarla herşey olabilir. Eğer kendinizi daha iyi hissedecekseniz, mahkeme emri de çıkartabilirim."

Doktor içini çekti. "Hayır, hiç gerek yok! Gerekeni yapın!"

Walsh etrafındakilerin gittiğim ayak seslerinden anladı.

Kendini zorlayarak kulak kabarttı, sesler uzaklaştı.

"Peki ya özel hemşire?" diye sordu Tevell.

"Miss Hatch, bu hastanede çalışır", dedi doktor. "Onu düşünüyordum". Walsh içinden güldü.

Kendi kendine Miss. Hatch'ın güzel vücutlu kızıl saçlı olup olmadığını sordu. Odadaki sesler kesildi. Sessizlik Walsh'i rahatsız etmişti. Bir kez daha gözlerini açtı ve başını kıpırdatmadan görebileceği her şeyi tek tek inceledi. Sonra tekrar kapadı. Başı yanıyordu ve bir kaç saniye sonra derin bir hiçlik içinde uzun bir ilaç uykusuna doğru uçtu.

Walsh tekrar uyandığında, serin bir el bileklerini tutuyordu. Gözlerini hafif araladığında bir önceki akşam odasında olan çirkin hemşireyi tanıdı. Nabzını ölçüyordu. Sessizce sayarken, saatine bakıyordu. Üniformasındaki ufak tabelada Alma Hatch, S. d. H. yazıyordu.

Ne büyük haksızlık, diye küfretti Walsh içinden. Anlaşılan kızıl saçlıyı kaçırmıştı.

"Gördüğüm kadanyla uyanıksınız," dedi Walsh gözlerini kapayamadan. "Güzel, ateşinizi ölçmek istiyorum." Dereceyi dilinin altına soktu ve beklerken de elindeki kağıtlara bir şeyler karaladı.

Walsh ona dikkatlice baktı. Hala düşündüğü gibiydi, onu ilk gördüğü kadar çirkindi. Cilt rengi bekletilmiş hamur kadar soluktu ve dudakları da yüzüne göre fazla kalındı. Ne saçları ne de gözlerinde hayat yoktu. Saçları ince, mat ve renksizdi. 27 yaşında olmalıydı. Walsh nikah yüzüğünün olmadığını farketti.

"İşte bu kadar" dedi ve termometreyi ağzından çıkarttı.

"Şimdi bir bakalım" dedi. Termometreyi göz hizasına getirdi ve gümüş çizgiyi bulmak için yavaşça düzeltti. "40.1" diye bağırdı. "Fena değil. Yarım derece düşmüş. Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?"

"Hasta" dedi Walsh mahçup bir sesle. "Hastayım, ateşim var ve açım."

"Yaranız acıyor mu?" Walsh hafifçe başını salladı. "Hayır, iyi." Doktor size mide bulantısına karşı ilaç bıraktı. Şimdi size bunları vereceğim, bir süre sonra da size etsuyu içireceğim." Arkasını dönüp, gitmek istedi.

"Bekleyin!" dedi Walsh yumuşak bir sesle. Alma Hatch durdu ve yüzünü döndü. "Evet?"

"Lütfen bir saniye elimi tutun!"

"Ne?" Kaşlarını çatıp ona inanmaz gözlerle baktı. "Lütfen!" Alma Hatch hafifçe kızardı. Tam ağzını açıp reddedecekti ki, etrafında gazete okuyan nöbetçilerden başka kimse olmadığını farketti. Endişeliydi, ama gene de Walsh'm eline uzandı. Walsh dikkatlice parmaklarını kavradı ve hafifçe gülümsemek için kendini zorladı.

"Sağolun," dedi biraz sonra. Sonra gözlerini kapadı. Alma Hatch cevap vermedi. Arkasını dönüp ilacı almaya gitti.

Ertesi gün, yatağın baş kısmı kaldırılmıştı ve lapa yediriliyordu. Walsh, Alma Hatch'dan özür diledi. "Israrcı olmak istemezdim," dedi masumca. "Sadece eskiden çok yakından tanıdığım bir kızı hatırlattınız da bana." Yüzü üzgün bir ifade almıştı. "Benim için çok önemliydi," diye ekledi sakince.

Alma Hatch bir süre onu soru sorarcasına izledi. Onun koyu, kıvrıkcık saçlarını, düzgün, hoş yüzünü inceledi. Adamın söyledikleri yüzünden Alma'nın ağzı farkına varmadan şaşkınlıkla açılmıştı. "Ne oldu?" diye sordu Walsh. "Hiç," diye cevap verdi soğukkanlılıkla. "Sadece bir zamanlar çekici bulduğunuz kızı bana benzetmeniz, bana biraz palavraymış gibi geldi de."

"Neden böyle diyorsunuz?" dedi Walsh şaşırarak.

"Biliyorsunuz, ben kör değilim." Söylediği her kelimeyle soğukkanlılığı artıyordu.

"Dış görünüşümün farkındayım."

"Ne varmış, dış görünüşünüzde?" Walsh sesine hafif bir kızgınlık havası verdi, bu arada da nöbetçilerin duyamayacağı kadar alçak sesle konuşuyordu.

"Dinleyin" diye devam etti. "Dudaklarınızı ruja bulamadığınız, gözlerinizi masmavi boyamadığınız ve saçlarınızı altı değişik renge boyatmadığınız için kendinizi sakın çirkin saymayın. Birçok erkek kızların doğal güzelliklerini korumalarını tercih eder, tesadüfen ben de böyle düşünenlerdenim. Herkes vamp kadınlardan hoşlanmaz."

"Evet, ama ben hiç bir zaman doğal güzelliklerimin olduğunu düşünmemiştim" dedi Alma Hatch. Sesi hala yumuşamamıştı, ama artık o kadar da soğuk değildi.

"Kendinize acımdan vazgeçin!" dedi Walsh. "Tamam, Miss Amerika olduğunuzu söylemiyorum, ama gayet hoş bir kızsınız: "Kafasını tekrar yastığa koydu. "Doydum, dedi sabırsızca ve gözlerini yumdu. Alma Hatch bir süre elinde lapa dolu bir kaşık öyle kalakaldı. Artık yemek yemeyeceğini ve onunla da daha fazla sohbet etmek istemediğini anlayınca, kaşığı kasenin içine bıraktı ve sessizce odadan çıktı. O gidince Walsh sıyrılmaya başladı. 1:0, diye düşündü. Artık benden özür dileyecek.

"Dün pek kibar davranmadım" dedi Alma ertesi sabah yavaşça, Walsh ağzında termometreyle yatarken. "Siz bana iyi davranmaya çalıştınız, bense kabalık ettim." Dereceyi ağzından çıkarıp, okumaya çalıştı.

"Boşverin" dedi Walsh yavaşça. "Aslında amacım, size özellikle mecbur kaldığım için iyi olmak falan değildi. Size sadece iltifat etmek istemişim, hepsi bu. Böyle konularda zaten çok beceriksizimdir."

"Oh, hiç de değilsiniz", dedi çabucak. "Bence aksine çok beceriklisiniz!"

"Hani kabalığınız nerede kaldı?" diye yumuşakça takıldı ona. Karta derecesini kaydetmesini seyretti.

"Bugün ateşim nasıl?" diye sordu Walsh laf arasında.

"40,3", dedi. İkisi de sanki anlaşmış gibi, genelde hiç onlarla ilgilenmeyen nöbetçiye döndürdüler bakışlarını. Sonra Alma Hatch döndü ve Walsh'a baktı, bir süre onu dikkatle izledi. Walsh onun bakışlarına karşılık verdi ve gözlerinde ümit ettiği ve hesapladığı sempatiyi keşfetti. Tuzağa düştü diye düşündü. Tam istediğim gibi.

"Birkaç gün daha sürer" dedi sakince, "belki bir hafta daha. 40'ın altına bir kere düşünce, ateşin normale inmesi oldukça uzun sürer."

"Anlıyorum", dedi Walsh. Bunu ümitsiz bir sesle söylemişti.

Alma güvensizlik ve hayalkınlığından alt dudağını ısırılmıştı. Sonra kartı aldı ve odadan çıktı.

Walsh sıırıttı. Biraz sonra nöbetçi iskemlesinden kalktı ve koridora çıktı. Walsh dirseklerine dayanıp, nöbetçinin ikinci bir memurla görüştüğünü gördü. Walsh kuru dudaklarını diliyle ıslattı ve odada etrafına bakındı. İki pencere de içten ağır çelik parmaklıklarla donatılmıştı. Tek bir çıkış yolu var diye düşündü Walsh. Kapı. Sonra da koridor. Ve en son da asansör ya da merdivenler. Ve sokak, tek çıkış yolu. Bu tek çareydi, bunu anlamıştı.

Bir sonraki akşam, yemeğim kendi kendine yemeye başlamıştı, tabii Alma da yardım etmiyor değildi. Bittikten sonra Alma ona bir sigara verdi ve yaktı.

"Sağolun", dedi gülümseyerek. "Tadı çok güzelmiş." Cevap olarak Alma ona biraz gülümsedi ve birkaç tabağı tepsiye dizmeye başladı. Walsh kapıya doğru baktı ve nöbetçinin koridorda durduğunu gördü. Alma'nın elini tuttu.

"Size birşey söylemek istiyorum", diye sıkıştırdı onu.

"Bilmelisinizki, o polisi ben öldürmedim. Sizi nasıl ikna edebilirim, bilemiyorum"

"Bu konuda konuşmak istemiyorum" dedi Alma çabucak. Elini hemen çekti, ama Walsh tekrar uzandı.

"Alma lütfen" diye yalvardı. "Beni dinlemelisiniz. Bunu anlamanız benim için çok önemli.

Başkalarının ne düşündüğü önemli değil ama konu siz olunca iş değişiyor."

"Değişiyor mu?" Bir süre ona bakakaldı ama elini çekmeye çalışmadı bu sefer.

"Nasıl yani, konu ben olunca mı iş değişiyor? Ben sizin için birşey ifade etmiyorumki."

"Evet Alma ediyorsun işte" diye sıkıştırmaya devam etti.

"Dinleyin, sizin de benim gibi hissetmeniz için sabırsızlıkla bekliyorum. Biliyorum, hiç bir zaman..."

Aniden Alma'nın eli onunkinin içinde kıpırdamaya başladı, ta ki Walsh'in elini o da kavrayana dek.

"Hiçbir zaman ne?" Neredeyse fısıldıyordu. "Bana ne ima etmek istiyorsunuz?" Walsh onun yüzüne bakmak zorunda kalmamak için, gözlerini yere dikti.

"Ben, ben sanırım, size aşık oldum".

Alma ağzını açtı, birşey söylemek istedi, ama sesi çıkmadı.

Birkaç saniyeliğine elini ağzına götürdü. Sonra kısaca Walsh'm elini sıktı ve yataktan uzaklaştı. Bulaşıklarıyla tepsiyi aldı ve telaşla odadan çıktı. Walsh derin bir nefes aldı ve sigarasından son bir nefes çekti. Kapıya bir göz attığında iki nöbetçinin de koyu bir sohbeta dalmış olduklarını gördü. Çabucak yorganı attı üstünden ve yataktan doğruldu. Dikkatlice bacaklarını yatağın kenarına itti, pansumanlı bacağını tuttu ve yavaşça ayağa kalktı. Vücudu zayıf ve kaskatıydı. Bir an için midesi bulandı. Boş eliyle bir yere tutundu ve geçene kadar bekledi. Sonra yatağın ayak ucuna kadar ufak adımlarla gidip, gelebildi. Tekrar yataktaydı, nefes nefese ve terden sırılsıklam olmuştu. Ama hiç değilse ne kadar gücü olduğunu ve ne kadar beklemesi gerektiğini anlamıştı. Hemen o akşam, ışıklar söndüğünde kollarını ve bacaklarını çalıştırmaya başladı. Ertesi akşam üstü Tevell onu ziyarete geldi.

"Ne haber, katil?" diye sordu teğmen, umursamaz profesyonel bir sesle.

"Atlatacağım" dedi Walsh. Tevell yüksek sesle burnunu çekti. "Ama kısa sürecek. Tam bir

sene içinde, davadan ve mahkemededen sonra, elektrikli iskemlenin üstünde kömürleşiyor olacaksınız. Tabii eğer bir zekilik yapmazsan." Gene başlıyor, dedi Walsh içinden. Bu işleri bilirdi. Şu eski; sen bize yardım et biz de sana yardım edelim saçmalığı.

"Nasıl" diye yalvardı Walsh suni bir ilgiyle.

"Zeki olabilmek için ne yapmam gerekiyor?"

"Bize sadece bir adres ver! Cappello'nun saklandığı yerin adresini". Walsh kaşlarını kaldırdı ve şaşırılmış bir ifade takınarak, "Kim?" dedi.

"Cappello", diye tekrarladı teğmen, "George Cappello. Onu tanıyorsun. Soygunda senin ortağındı.

İkinizin öldürdüğü polis vücutuna 5 kurşundan 3'ünü yollayan Cappello".

"Neden bahsettiğinizi anlamıyorum" dedi Walsh kesin bir ifadeyle.

"Bunu çoktan araştırdık" dedi Tevell. "Yalanlarını kendine sakla! Sen ve Cappello, üç aydır sıkı arkadaşsınız. Yarışlara gittiniz, golf oynadınız ve şehirdeki tüm barları fethettiniz. Sonra ortağınla beraber bir büroyu soyuyorsun ve Cappello yok oluyor. Oğlum, biz ikiye ikiye toplamasını biliriz."

"Harika," dedi Walsh. "Şu durumda" diye devam etti Tevell, "ya ötersin, ya da elekriği yersin. Cappello'yu nasıl olsa ele geçireceğiz. Halbuki öbür türlü 1520 yıllla yırtarsın. Daha gençsin, ufaklık. Şu hayatta kalma konusunu tekrar bir düşünsen iyi edersin." Tevell sandalyesinin arkasına yaslandı ve cebinden bir puro çıkardı. Naylonunu çıkardı, ağzına soktu ve yaktı. Birkaç nefes aldıktan sonra, ağzının kenarında sallandırdı ve konuşmaya başladı.

"Hadi Gerry", diye ısrar etti "söyle artık şu Cappello'nun yerini!"

"Gemiyle Çin'e gitti", dedi Walsh. Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirmişti.

Tevell derin bir nefes aldı ve omuzlarını kaldırdı. "Bazıları" diye sabırla laf attı, "zor yolu seçer. Peki, öyle olsun ufaklık." Gitmek için ayağa kalktı. "Ölüm hücrende görüşürüz."

Polis gittikten sonra Gerry Walsh yatağına uzandı. Ateşi olmasına rağmen kendini soğuk

hissediyordu. Elektrikli sandalye fikri kafasından çıkmıyordu.

"Size nasıl yardım edebilirim?" diye fısıldadı Alma akşam yemeğinde. Bu sözleri duyunca Walsh'm kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu, sonunda ektiğini biçme vakti gelmişti. Bu başlangıç diye düşündü. Çıkış yolum.

"Ne demek istiyorsunuz?" dedi kontrollü bir sesle.

"Sizin hapse atılmanıza seyirci kalamam", dedi. "Özellikle de şimdi, birbirimize karşı hissettiklerimizden sonra. "Elleriyle onunkini okşadı ve güven verircesine kavradı.

"Sizin bu işe bulaşmanızı istemiyorum, Alma" dedi Walsh suni bir ciddiyetle.

"Ama zaten bulaştım. Bern sevdiğinizi söylediğiniz andan beri. İzin verin size yardım edeyim. Yapabileceğim birşey olmalı."

"Ben, ben bilemiyorum", dedi tereddütle. "Bana vardım edeceğiniz hiç aklıma gelmezdi. Bir kaç gün daha burada kalabilir miyim, belki o zaman aklıma birşeyler gelir."

"Biraz daha burada kalmanızı sağlayabilirim" dedi çabucak. "Kartınıza ateşinizin henüz düşmediğini yazabilirim. Doktor böyle şeyleri hiçbir zaman kontrol etmez. Ve biliyorum ki, ateşiniz düşmeden hiçbir yere götürülmenize razı olmaz."

"Bunu hiç düşünmemiştim", diye yalan attı Walsh. "Bunu kazasız, belasız yapabileceğinize inanıyor musunuz?"

Heyecanla başım salladı. "Kesinlikle. Belki de önümüzdeki günlerde buradan nasıl çıkacağınıza dair bir yol bulabiliriz."

"Alma" dedi Walsh. "Eğer bir yol bulursak, sen de benimle gelir misin? Biryerlere gidip, herşeye yeniden başlayabiliriz..."

"Gelmemi istediğinden emin misin?" diye sordu aklı bir ses tonuyla. "Güzel olmadığımı biliyorum, her ne kadar sen bana aksini söylesen de. Ayrıca hastabakıcılığmdan başka bir şey de pek beceremem."

"Benimle gelmeni istiyorum, Alma" diye tekrarladı. "Sensiz hiçbir yere gitmiyorum".

Sonunda Alma eline dokundu ve gülümsedi.

"O zaman gelirim", dedi sevinçle.

Gelecek dört gün boyunca Walsh kendini fiziken ve ruhen kaçışına hazırladı. Alma'ya beden ölçülerini içeren bir giysi listesi verdi, hepsini almasını da tembihlemeyi unutmadı. Eşyaları arabasında, özel park yerinde bırakmasını, sonra da teker teker gizlice hastaneye sokmasını söyledi. Ayrıca da ihtiyacı olacağı ilaçları da depolamasını hatırlattı. Onları torpido gözünde, bir kutunun içinde saklamasını söyledi. Geceleri, ışıklar söndükten sonra ve nöbetçiler koridora sohbet etmeye çıktıklarında, bacaklarını güçlendirmek için, onları çalıştırıp, dengesini kazanmaya çalışıyordu. Tüm bu çabalara ek olarak da Alma ona her gün gizlice yüksek dozda vitamin iğneleri yapıyordu. Alma ona gazetenin içine sanlı olarak personelin giriş çıkış saatlerinin planını getirmişti.

Ve, hepsinden de önemlisi, Alma'dan iki nöbetçiye de her gece yarısı birer fincan kahve götürmesini istedi.

Beşinci gün Alma yarasına yeni bir pansuman yaptı. "Nasıl oldum?" diye sordu.

"İyi" dedi. "Yara iyileşmek üzere."

"Yürüyebilir miyim?"

"Yavaşça yürüdüğün, hiçbir yere çarpmadığın veya düşmediğin sürece. Yeterince gücün olduğuna inanıyor musun?"

"Tabii ki" dedi. "Bu akşam gidiyoruz, tabii eğer mavi üniformalı iki arkadaşımıza da özel bir kahve servisi yapabilirsen. Onlara ne verebilirsin?"

"Cobazine. Tadı yoktur, ve sıvının içinde tamamen erir. Onlara yaklaşık beş saat yetebilecek kadar vereceğim." "iyi. Başka kimsenin görevi yok bu akşam galiba?" Kız başını salladı "Hayır, bu koridorda yok". "Okey. Herşeyin tamam olduğundan emin misin? Eşyalarımı aldın mı?"

Arabanın benzin deposu dolu mu?"

"Evet, evet, herşey söylediğin gibi" Alma hafifçe alt dudağını ısırды ve Walsh'a uzun uzun baktı.

"Şu ana kadar hiç sormadım ama diye sordu sakince, "biz sonra ne olacağız? Nereye gidip, ne yapacağız?" Walsh ağzını yayarak sırttı ve eline uzandı.

"Ben iyileşene dek, bir süre saklanmamız gerekecek. Sonra beraber toz oluruz. Uzaklara, bizi kimsenin tanımayacağı bir yerlere gideriz. Bu da ikimiz için yeni bir başlangıç olur. Yalnız sen ve ben."

"Gerçekten mi, Gerry?" diye sordu. "Bunu sadece sana yardım etmem için öylesine söylemiyorsun, değil mi?"

"Alma, lütfen." Walsh şefkatle konuşup, elini okşuyordu. "Seni seviyorum. Lütfen, inan bana! Tek istediğim, seninle beraber olabilmek." Yüzü acı çeker gibiydi. "Sana numara yaptığımı düşünmüyorsun herhalde?"

"Tamam, Gerry" diye sözünü kesti. "Tamam. Sana inanıyorum". "Öyleyse bu gece?" Başım salladı. "Bu gece." Walsh ona sırtıarak göz kırpu. "Uslu kız."

Alma uyuyan nöbetçilerin yanından geçip, Walsh'a yeni eşyalarını getirdiğinde tam gece yansıydı.

"İkisinin de derin uyuduğuna emin misin?" diye sordu, Alma ona gömleğini giydirmeye çalışırken.

"Evet, eminim. 45 saatten önce uyanmazlar."

"Okey hadi acele et!" Hazır olduğu zaman bir kolunu Alma'nın omuzuna attı ve koridora doğru yürüdüler.

İskemleye yığılmış, ve kollarım yere sarkıtmış olan nöbetçinin yanından geçerlerken, Walsh durdu.

"Bir saniye daha..." Polisin belindeki kılıftan ağır tabancayı aldı. "Sadece acil durumlar için" dedi ciddiyetle ve kemerine sıkıştırdı. Alma silaha ürkekçe baktı ama birşey söylemedi. Kolunu tekrar Walsh'm beline doladı ve onun yürümesine yardım etti. Alt kattaki terk edilmiş mutfağa varmak için yiyecek asansörünü kullandılar. Alma, onu oradan binanın ufak ambarından açık havaya çıkardı. Önceleri hızlı ilerliyorlardı, sonra daha yavaşlamak zorunda kaldılar çünkü Walsh bu alışılmadık zorlama sonucu ter içinde kalmıştı. Şanslarına uykuya dalmış olan binada, kimseyle karşılaşmadılar. Birkaç kez dinlenmek için durduktan sonra, park yerinde duran arabaya eriştiler.

"Sen titriyorsun", dedi Alma. "Arka koltukta bir battaniye var".

"Sırası değil", diye homurdanandı. "Hadi, gidelim!" Walsh kendini koltuğa bıraktı ve araba kapısına yaslandı. Alma onun elinin belindeki silahın üstünde durduğunu fark etti. Sinirden dudaklarını ısırıp ve arabayı çalıştırdı.

Walsh, ona yolu gösterirken, emirler yağdırıyor, tersliyor, bağırıyor daha önce Alma'ya karşı hiç kullanmadığı tehdit edici bir ses tonuyla konuşuyordu. Alma susuyordu.

Karanlığın içinde birkaç mil daha ilerlediler. Mümkün olduğunca arasokaklardan geçiyorlardı. Büyük bulvarlardan ve ana caddelerden kaçınıyorlardı. Yolculuk yaklaşık bir saat kadar sürdü ve sonunda vardılar.

"Şu apartmanın önünde dur!" dedi Walsh sertçe. Alma kaldırıma park etti ve ona inmesine yardım etti.

"Torpedo gözünden ilaçları al" diye emretti. Binalardan birine girip 3. kata çıktılar. Walsh tekrar terlemeye başlamıştı ve tüm gücüyle Alma'ya yaslanmıştı. Karanlık koridordan binanın arka tarafına doğru ilerliyorlardı. Walsh dikkatlice kapıyı çaldı.

"Kim o?" diye sordu bastırılmış bir ses içeriden.

"Aç kapıyı, Cappo!" dedi Walsh sakince. "Ben Gerry." Kapı hemen açıldı ve ucuz döşenmiş

döküntü bir oturma odası belirdi görüş alanlarında. Oda durmuş viski ve tütün kokuyordu. Geniş omuzlu, traş olmamış fanilalı bir adam inanamayan gözlerle Alma ve Walsh'a bakıyordu. Tam arkasında, saçları beyaza yakın bir sanya boyalı, kıpkırmızı dudaklı bir kadın duruyordu. O da çok şaşırılmışa benziyordu. Gözleri faltaşı gibi açılmıştı. İkisinin de gözleri kıpkırmızıydı ve mor halkalar vardı, kadının bir parmak kalınlığındaki makyajının altından bile görünüyordu. ikisi de kıpırdamıyordu.

"Beni içeri buyur etmeyecek misiniz?" diye sordu Walsh ve Cappo'ya sürünerek içeri girdi.

"Şunları da al", diye emretti Cappo'ya ve parmağıyla Alma'nın sıkıca tuttuğu ilaç paketini gösterdi.

"Gerry!" Sarışın kadın sonunda konuşmayı başarmıştı ve kendini Walsh'm kollarına attı.

"Gerry, sevgilim, sen iyi misin?"

"Evet, çok iyiyim." Walsh kadını kendine doğru çekti, o da onu ıslak ve kırmızı öpücüklere boğdu. Kanepeye yerleşmeme yardım et, ufaklık" dedi ona "yoksa şuracıkta yığılıp kalacağım!"

Kanepeden, bir kolu sarışının omzunda, Alma'ya baktı. O ise hala sırtını kapıya yaslamış, öylece duruyordu. Utançtan yüzü kızarmıştı, gözleri yerde, çok sakin duruyordu.

"Okey hemşire kız" dedi Walsh umursamaz bir tavırla. "Artık toz ol buradan."

Alma bakışlarını kaldırdı, gözlerini dikti ve hiçbirşey söylemedi. "Bekle biraz!" dedi Cappo.

"Onun böyle elini kolunu sallayarak buradan gitmesine izin veremezsin. Hemen aynasızlara koşacaktır."

"Sakin ol" dedi Walsh ona. "Böyle aptalca birşey yapmaz o. Değil mi hemşirecik?" Alma'ya döndü. "Hapse girmek istemezsin herhalde? Bir katilin kaçmasına yardım ettin! Bunun için seni de içeri tıkarlar, bunu bilesin. Bir polis katilinin kaçmasına yardım edenleri, insandan saymazlar bile."

"Sen...sen bana senin yapmadığını söylemiştin", diye hatırlattı ona Alma. "Onun yaptığını

söylemiştin." Cappel'ya baktı.

"Eee, ne olmuş?" diye sırıttı Walsh. "Bu sadece yarım bir yalandı. Gerçekte ikimiz de nalladık onu." Sehpadan bir sigara aldı, yaktı ve sarışın alnını okşarken başını arkaya attı.

"Eğer zekiysen, hemşire", dedi "bir an önce hastaneye koşup, o tehlikeli kahvenden bir fincan da sen içersin. Ozaman sanki dışardan biri yardım etmiş gibi durur, sen de paçayı kurtarırısın.

Önümüzdeki on yılı kadınlar hapishanesinde geçirmekten iyidir."

"Beni sevdiğini söyledin bana", diye şikayet etti Alma alçak sesle.

"Dinle" dedi Walsh çabucak ve suratındaki gülümseme yok olmuştu.

"Bir sürü şey söyledim ben, ona bakarsan, ne olmuş? Senin gibi bir karıya takılacağımı herhalde beklemedin, değilmi, şu surata bir bakın!"

Alma ona bakakalmıştı. Sonra yavaşça başını salladı. "Aslında beklemiyordum" dedi üzüntüyle. Sonra gitmek istedi. "Görüşürüz, hayatım", dedi sarışın kendinden emin bir tavırla.

Alma çıktı ve kapıyı arkasından kapattı. Cappel'nun ve Walsh ... kapının arkasından kıkırdadıklarını duydu. Karanlık, dar koridor ona sonsuzmuş gibi geliyordu. Bir robot gibi yürüyordu. Hep böyle olur zaten diye düşündü Alma. Yavaş, yavaş merdivenlerden aşağıya iniyordu. Çirkin bir kız —bu kelimedden nefret ediyordu! Önün gibi bir kızın, çirkin bir kızın, erkeklerle hiç bir şansı yoktu. Hiç değilse Gerry Walsh gibi erkeklerle. Yakışıklı, çarpıcı, cazip erkeklerle.

Kaç kez kandırılmıştı? Birkaç sene önce hastanede çalışan o adam. Şu anda adını hatırlamıyordu. Sonra o ambulans şoförünü, hani şu kıvrıcık saçlı olan. Sonra o gazete ilam sayesinde tanıştığı çok güzel danseden. Sonra güzel vücutlu olan, şu plajda tavladığı ve şu... Merdivenlerden inerken bu kötü anılan kafasından atı. Çok fazla böyle kötü anısı vardı. Ayrıca da, bunları hatırlamak bile insanı incitiyordu. Hepsi ona aynı şekilde davranmıştı. Hepsi onu değerli olduğuna inandırmıştı. Soma da alacaklarını aldıktan sonra onu bırakıvermişlerdi. Ne

adamlar Şu yakıŐıklılar, iyi giyinen ve doğru zamanda doğru laflan söylemeyi bilenler.

Tüm bu olanlar senin suçun, çirkin kız dedi acıyla kendi kendine. Ne kadar aptalsın!

1. katırđ koridorunda bir düzine adam bekliyordu. Son basamağı da inerken, adamlardan biri gölgelerin içinden yamna geldi. LoŐ ıŐıkta Alma, onun Tevell olduğunu anladı, Şu teğmen.

"Herşey yolunda mı?" diye sordu.

"Evet."

"O nerede?"

"3. katta" dedi Alma, "sonuncu daire."

"Cappo da orada mı?"

"Evet, bir de kadın var."

Tevell başını salladı ve memurlardan birine döndü. "3. kat, son daire. Arka bahçeye altı kişi gönderin. Beş dakika sonra, biz yukarı çıkacağız."

"Artık gidebilir miyim?" diye sordu Alma.

"Evet." Teğmen koluna girdi. "Sizi arabınıza götüreyim." Arabaya kadar beraber yürüdüler.

Tevell ona kapıyı açtı. "Miss Hatch" dedi "yardımlarınız bizim için çok değerliydi. Çok iyi iş baŐardınız."

Alma Hatch gülümsedi. Gergin, neredeyse korkutucu ufak bir gülümsemeydi bu. Walsh'i düşünüyordu, yukarda sarışının kollarındaki Walsh'i.

"nemli değil, teğmen", dedi umursamazca. "Benim için bir zevkti."

Arabasını çalıştırdı ve boş sokaklarda yok oldu.

Yazan: Clark Howard

AİLE AğACINIZI SALLAMAYIN!

Gerçekten, böyle bir Şok'u hayatım boyunca yaŐamadım. Ne de olsa 73 yaŐındayım, on bir kez anneanne ve iki kez de büyük anneanne oldum. Ve daha önce hiç böyle birşey yaŐamamıŐtım, bu

tamamen gerçek.

Atalarımı araştırmak bende bir hobi olarak başladı. Beni Mrs. Ernestine Simpson teşvik etti, onunla 3 sene önce yaz tatilimi geçirmekte olduğum Florida'daki Arbor Koyu'nda tanıştım. Aslında Florida'yı hiç sevmem —ok pahalı, eğer bana sorarsanız, çok güzel, çok sinekli ve çok bcekli. Gene de bu seyahatin kötü geçtiğini söyleyemem. Gerçekten de atalarımın hayatını araştırmak birden fazla açıdan değerliydi benim için. Bu sayede birçok kibar hanım ve beyle tanıştım. Hernekadar bir çoğuyla sadece mektupla ilişki kurabildiysem de, Mr. Gerald Fowkles'la ilk bağlantımı kurmamı bu araştırma sağladı.

Aslında bu konuya hikayenin sonunda değinmeliyim, en iyisi başından anlatayım. Ama gerçek başlangıç neydi? Herşeyin, bir bakıma, şimdi aramızda bulunmayan Mrs. Ernestine Simpson'un teşvikiyle, aile ağacım araştırmaya karar vermemle başladığını söyleyebilirim. Öte yandan sözü edilen başlangıcın 200 yıl öncesine kadar uzandığı söylenebilir ya da her şeyin gerçekte Euphemia Barber ismine rastladığımda başladığı düşünülebilir. Evet. Belki de aile ağacını araştırma'nın anlamını açıklayarak başlayabilirim. Bu bir ailenin tüm fertlerinin yaşadıkları olayları ve onların da atalarının hayatlarının araştırmasıdır. Evlenme, doğum ve ölüm tarihlerini incellersiniz. Kimin kimin annesi babası olduğunu ve onların velilerini tek tek araştırırsınız. Ülkede bir sürü amatör aile ağaç araştırma klüpleri vardır. Eğer bir amatör 910 kuşak kadar geriye gidebilirse, bunu kağıda döküp, şehir kütüphanesine bağışlayabilirse; böylece kendi aileniz ve atalarınız hakkında doküman bulabilirsiniz.

Benim durumumun buna değeğine inanıyorum, her ne kadar en küçük oğlum Tom benimle alay edip, bunun saçma sapan bir hobi olduğunu söylese de. Kesinlikle saçma sapan bir hobi değildir oysa. Nede olsa bu sayede bir cinayeti ispatladım. Bunu gerçekten yaptım mı?

Sahiden de herşeyin Euphemia Barber ismine rastladığımda başladığına inanıyorum.

Euphemia Barber, John Anderson'un ikinci karısıydı. John Anderson 1754 yılında Virginia,

Goochland Country'de doğmuş. 1777 yılında ise Ethel Rita Mary Rayborn'la tam ihtilal döneminde evlenmiş. Yedi çocukları varmış, bu da o zamanlar için fazla sayılmazdı. Bugünlerde ne yazık ki geniş aileler demode oldu. Beni direkt olarak babaanneme götüren üçüncü çocukları, Prudence isimli bir kız çocuğu oldu. Bu yüzden Andersonları da aile ağacıma dahil ettim, ama soma, Appomatox Kasabasının alt tabakasını araştırırken (Goochland Kasabası şimdi artık Appomattox'a ait) Euphemia Barber'a rastladım. Ethel Anderson 1793'te, sekizinci çocuğunu doğururken ölmüş, tabii bebeğiyle birlikte. John Anderson tekrar evlenmiş, Euphemia Barber adında bir dulla. John o sıralar 42 yaşındaymış, ama kayıtlara 39 olarak geçmiş. Aslında Euphemia Barber'ın atalarının benimkilerle hiç bir ilgisi yoktu, ama ben gene de onları araştırmak, annesi, babası, doğum yeri hakkında bilgi toplayıp, aile ağacıma eklemek istemiştim. Ayrıca da babaannemin ailesinde Barber soyadını taşıyan birkaç kişi vardı ve ben de onları Euphemia ile akraba olup olmadıklarını öğrenmek istiyordum. Ama belgeler çok yetersizdi ve ben sadece Euphemia Barber'ın Virginialı olmadığını ve orada John anderson'la evlendiği sıralar sadece biriki senedir bulunduğunu öğrenebildim. 1798'de, evliliklerinden 2 yıl sonra, John öldükten hemen sonra, Anderson Çiftliğini satıp tekrar taşınmış. Bu yüzden ona ait ne doğum ne de ölüm tarihini bulabilmişim, ayrıca ilk kocasına ait hiçbir belgeye de rastlayamamışım. Zaten Euphemia Barber hakkında daha çok kafa yormama gerek de yoktu, çünkü o direkt olarak akrabam değildi. Ama aile ağacım için çok uğraşmışım, dokuz kuşağı da toparlayabilmişim ve ben ufak bir ayrıntıyı bile atlamak istemiyordum. Böylece ben de Euphemia Barber ismini "Soykütüğü Bilgi Alışverişi" bölümüne ilan olarak yazdırmışım. Galiba öncelikle şu "soyküğü borsasının" anlamını açıklamalıyım. Tüm ülkede sayısız amatör soykütüğü araştırmacısı var. Bunların hepsi de tabii ki önceliği kendi atalarına tanıyorlar, fakat birçok soyağacı birbiriyle bağlantılı. Bu yüzden de bu kişiler bazı dergilere ilanlar verip, aradıkları bilgilere sahip olabiliyorlar.

Benim verdiğim ilan ise şöyleydi: Buckley, Mrs. Henrietta Rhodes, 119A Newbury St.

Boston; Rhodes, Anderson, Richards, Pryor, Marshall, Lore} hakkında ve özellikle de

Virginia'da 1796'da John Andersort'la evlenen Euphemia Barber hakkında bilgi istiyorum.

Bu tip ilanlar bana zamanında çok yardımcı olmuştu, fakat daha önce hiçbir isim Euphemia

Barber'inki kadar yankı uyandırmamıştı. Ve ilk cevap Mr. Gerald Fowkles'dan geldi. Telefon

geldiğinde dergimi okuyordum. Sanırım rahatsız edilmek canımı sıkıyordu ki sesim biraz sert

çıktı. Karşımda bir centilmen vardı. Sesi çok güven telkin ediyordu, derin ve erkeksiydi. "Mrs.

Henrietta Buckley'la görüşebilir miyim lütfen?" dedi.

"Evet, benim", diye cevapladım.

"Kusuruma bakmayın rahatsız ediyorum, Mrs. Buckley. Birbirimizi taramıyoruz, ama ben

ilanınızı..."

"Oh!" Çok heyecanlanmıştım. Yanıt çok çabuk gelmişti.

"Evet" dedi, "Euphemia Barber hakkında bilgi istemişsiniz. Bence aslında konu olan şahıs

Euphemia Stover. Jason Barber'la Georgia Savannah'da 1791'de evlenmiş. Jason ve

Euphemia'nın tek çocukları vardı: Abner isminde bir oğlan."

"Gerçekten de" dedim. "Bu konuda çok derin bilginiz var."

"Oh evet" diye cevap verdi. "Kendi ailemin soyağacı bitmek üzere. Biliyorsunuz İngiltere'de

1600 yılından önceki belgeler çok yetersiz."

"Evet, biliyorum" dedim. Çok şaşırdığımı itiraf etmeliydim. On iki kuşak! Bu çok hırslı bir

araştırmacı olmalıydı.

"Belki bir yerde buluşabiliriz" dedi, "ve ben de size Euphemia Barber hakkında bildiklerimi

anlatabilirim. Ailemde Marshall ismine de rastlayabilirsiniz. Bu konuda da size yardıma olmayı

ümit ediyorum." Ve güldü, derin, sıcak bir gülüşü, bana ölmüş kocamı hatırlattı. Morali iyiyken

Edward'da böyle gülerdi. "Aynca siz de bana Marshall'lar hakkında bildiklerinizi

anlatabilirsiniz."

"iyi bir fikir," dedim ve onu öbür akşam üstü için evime davet ettim.

Mr. Fowles'in gelmesine yanm saat kala koşuşturmayı bırakıp düşünmeye başladım. Eğer gerçekten ikinci gençlik diye bir şey varsa, tüm belirtilerini yaşıyordum. Bütün gün ayaktaydım, toz aldım, eşyalann yerini değiştirdim, cila yaptım ve sürekli aynanın karşısına geçip, titreyen parmaklanmla saçımı düzeltmeye çalıştım, ilk buluşmasına hazırlanan bir genç kız gibiydim. ""Henrietta," dedim katı bir sesle kendime, "tam 73 yaşındasın, bu saçmalıklan yaşadın ve geride bıraktın artık. 11 kez anneanne oldun, bir de şu haline bak!"

Ama zavallı Edward öleli dokuz yıl olmuştu, ablalarım ve ağabeylerim de çoktan göçmüşlerdi, çocuklanm da Tom, en genci hariç binlerce kilometre uzakta oturuyorlardı. Onlar kendi hayatlanmı yaşıyorlardıyaşamalıları da; arada sırada annelerini hatırlayıp, bir iki satır yazarlardı. Tom ve ailesini pek sık ziyaret etmezdim. Çocuklan sıkıştırmanın ne denli tehlikeli olduğunu bilirdim. Kilisedeki aktivitelerim ve araştırmacı mektup arkadaşlanm dışında çok yalnızdım. Bu yüzden bu centilmen'in ziyareti beni çok heyecanlandırmıştı. Üstelik ilgi alanı da benimkiyle aynıydı. Mr. Gerald Fowkles, beni hayal kırıklığına uğratmamıştı. 62 yaşında olduğuna yemin etmesine rağmen, 55'inden fazla göstermiyordu. Hala gür gri saçlan vardı ve yüz ifadesi kuvveti ve sevimliliği aynı anda gösteriyordu, iyi giyimliydi; pahalı ve zevkli; bugünlerde pek rastlanmayan bir kanşım. Zenginler çok kalitesiz, kültürlüler de çok fakirler bu son yıllarda. Mr. Fowles görgülü biriydi ve oturma odama iltifatlar yağdırdı.

Doğruyu söylemek gerekirse, iyi bir ev kadım sayılmazdım. Yalnız yaşıyordum ve Edward'in bana bıraktığı miras sayesinde zevkli möbleler satın almak ve onların bakımıyla uğraşmak benim için bir sorun teşkil etmiyordu. (Ayrıca Mr. Fowkles'un ziyaretinden önce tüm evi baştan aşağıya silip, süpürmüştüm.) Gelirken kendi soy kütüğünü de yanında getirmişti. Çok temiz iş yapmış doğrusu! Dosya her şeyi içeriyordu. Fotokopilerden, çeşitli evraklara kadar.

Mr. Fowkles'dan Euphemia Barber hakkında bende eksik olan bilgileri almıştım. 1765 yılında Massachusetts Salem'de yedi çocuğun dördüncüsü olarak doğmuş. 1791'de Savannah'da Jason Barber adında zengin bir yatırımcıyla evlenmiş, o da 1794'de ilk çocukları Abner'ın doğumundan hemen sonra ölmüş. Abner, babaannesi ve dedesi tarafından büyütülmüş, Euphemia'da Savannah'dan gitmiş. Soma da zaten bildiğim gibi Virginia'ya gelip John Anderson'la evlenmiş. Mr. Fowkles'un da daha fazla bilgisi yoktu, sadece 1852'de Cincinnati Ohio'da öldüğünü biliyordu. Euphemia Stover Barber adında gömülmüştü, anlaşılan John Anderson'un ölümünden sonra Anderson soyadını kullanmamıştı. Sonra ikimizde kendi soyağaçlarımızı karşılaştırdık. Ve ikisinde de 1680 yıllarında yaşamış olan Liverpool'lu Alan Marshall'a rastladık. Ben Mr. Fowkles'a Alan Marshall'ın doğum tarihini verdim. Bu ziyaretin "iş" kısmı bitmişti, ben ona çay ve pasta ikram ettim.

Böylece hayatımın en inanılmaz üç ayı başlamıştı. Mr. Fowkles gitmeden önce beni cuma akşamı bir konsere davet etti ve ben de zevkle kabul ettim.

Hep centilmence davranıyordu.

Bana asıldığını fark etmem uzun sürmedi. Önceleri inanamıyordum. Benim yaşımda! Ama bir çift tanıyordum, ve onlar orta yaşın üstünde evlenmişlerdi, ikisi de duldu, aynı hobileri paylaşıyorlardı, böylece son yıllarını beraber geçirmeye karar vermişlerdi. Böyle bakıldığında bu fikir başlangıçtaki kadar komik gelmiyordu artık.

Aslında oğlum Tom'un bu fikre çok güleceğim, ve Mr. Fowkles'la tanıştığı andan itibaren, ondan nefret edeceğini düşünmüştüm. Bu tip sahneleri yüzlerce kez okumuştum. Bu yüzden Tom'la Mr. Fowkles'un çok iyi anlaştığını gördüğümde çok şaşırmıştım, ama en çok Tom beni ziyarete gelip, Mr. Fowkles'un ona, benimle evlenmesinde bir sakınca olup olmadığını sorduğunu anlattığında şaşırdım. Tam aksine, buna çok sevineceğini söyledi.

Mr. Fowkles bana tüm geçmişini anlatmıştı. New York'lu çok zengin bir aileden geliyordu,

Albany'de borsacılık yapmıştı ve şimdi emekliydi. Altı sene önce karısı ölmüştü. Çocuksuz bir evlilik yaşamıştı, bu yüzden de yapayalnızdı. Gelecek üç ay gerçekten hareketli ve hayat dolu geçmişti! Mr. Fowkles, yani Gerald beni sürekli konserlere, müzelere ve tiyatrolara götürüyordu. Hep çok kibar ve dikkatli davranıyordu, hemen hemen her gün görüşüyorduk.

Tabii tüm bu süre boyunca, araştırmalarımı tamamiyle ihmal etmiştim. Çok fazla meşguldüm ve aklım hep Gerald'daydı. İlanıma gelen diğer cevaplara bakmadan çekmeceme kaldırıyordum. Üç ayın sonunda, Gerald teklifini yaptı. "Artık genç bir erkek değilim, Henrietta," dedi; "Üstelik pek yakışıklı da sayılmam" ("bu arada gerçekten yakışıklıydı") son yıllarımı garantiye almama rağmen, zengin değilim. Sana fazla bir şey veremem Henrietta, sadece kendimi ve sigortamı, bir de hep yanında olacağıma dair sözümü."

Ne harika bir evlenme teklifi! 9 sene dulluktan, bu durumun değişmesine dair hiç ümit beslemeksizin yaşanan onca seneden sonra bu muhteşem bir gelişmeydi!

Tabii ki hemen evet dedim ve müjdeyi vermek için Tom'u aradım. Tom ve karısı Estelle daha o hafta sonu bizim için bir parti düzenlediler. Sıra plan yapmaya gelmişti. Üç hafta sonra evlenecektik. Kısa süre mi? Evet, biliyorum ama beklemek için bir sebebimiz yoktu. Balayımızı, en büyük oğlum Roger'm da çalıştığı Washington'da geçirecektik. Soma Boston'a dönüp, Beacon Hill'de sevimli, eski bir ev satın alıp yerleşecektik. Bu planlar, bu hazırlıklar! Bomboş geçen günlerim artık dopdolu geçiyordu.

Son haftayı artık Newbury sokağındaki dairemde geçiriyordum. Biz Washinton'dayken, Tom tüm eşyalarımızı yeni eve taşıyordu. Yapacak çok iş vardı. Paketleme, ayırma, yerleştirme, gene de çok zevkliydi; ben de büyük bir hevesle kolları sıvamıştım. Sıra ilanıma gelen cevaplarla dolup taşan yazı masama gelmişti. Gün doğumundan beri çalışduğum için çok yorulmuştum, gene de kendimi zorlayarak, kağıtları düzenlemeye başladım. Önce mektupları açtım, üç ayda çok birikmişti. Tam 23 mektup vardı. 12 tanesi, ilanımda bahsettiğim isimler hakkında bilgi

istiyordu, beşi bana bilgi vermeyi teklif ediyordu ve alfası da Euphemia Barber hakkındaydı.

Sonuçta Gerald'la beni biraraya getiren Euphemia Barber'dı, ben de o altı mektubu özellikle dikkatle okudum.

Büyük şok olmuştu benim için. Altı mektubu da tekrar gözden geçirdim ve iskemleme yığıldım kaldım. Bu gerçek, şüphe götürmüyordu.

Bir hatırlatma: Mektupları okumadan, Euphemia Barber hakkında şunları biliyordum:

Salem Massachusetts 1765'de Euphemia Stover olarak doğmuş. 1791'de Jason Barber adında bir dulla Savannah Georgia'da evlenmiş. Jason iki sene sonra, yani 1793'te yiyecek zehirlenmesinden ölmüş. Üç sene sonra Euphemia, Virginia'da John Anderson adında bir dulla evlenmiş. John iki sene sonra 1798'de mide rahatsızlığından ölmüş. İki olaydan sonra da Euphemia ölen kocalarının mallarını satıp, taşınmış.

Ve bunlar da kronolojik sıraya göre mektuplarda yazan bilgiler:

Mrs. Winnie Mae Cuthbert'dan, Dallas, Texas: Euphemia Barber 1800 yılında, John Anderson'un ölümünden iki sene sonra Harrisburg, Pennsylvania'da Andrew Cutbert isminde dul bir hayvancıyla evlenmiş. Andrew 1801'de yiyecek zehirlenmesinden ölmüş. Dul kalan Euphemia, her şeyi satıp, gitmiş.

Miss Ethel Suttan'dan, Louisville, Kentucky: Euphemia Barber 1804 yılında Louisville de dul bir tütüncü olan Samuel Nicholson'la evlenmiş Samuel Nicholson 1807'de yiyecek zehirlenmesinden ölmüş. Dul kalan Euphemia çiftliği saüp, taşınmış.

Mrs. Isabelle Pagett, Concord Kaliforniya'dan:

1808'de Euphemia Barber, Thomas Norton, adında o zamanki Dover, New Jersey belediye başkam olan bir dulla evlenmiş, Thomas Norton 1809'da yiyecek zehirlenmesinden ölmüş.

Mrs. Luella Miller; Bicknell, Utah'dan:

Euphemia Barber 1811'de Jonas Miller isminde Portsmouth, New Hampshire'li bir dulla

evlenmiş. Aynı yıl Jonas Miller yiyecek zehirlenmesinden ölmüş. Dul kalan kadın mal varlığını satıp, oralardan taşınmış.

Mrs. Lola Hopkins; Voncouver, Washington'dan:

Euphemia Barber 1813'de İndiana'nın güneyinde Edward Hopkins adında bir dulla evlenmiş ve Edward Hopkins 1816'da yiyecek zehirlenmesinden ölmüş. Euphemia çiftliği satıp gitmiş.

Ve Mr. Roy Cumbie, Kansas City'den:

1819 yılında Euphemia Barber Kansas City'de Stanley Thatcher isminde zengin bir dulla evlenmiş. 1821'de yiyecek zehirlenmesinden ölmüş. Kadın her şeyi satıp, oradan taşınmış.

Her şey ortadaydı. Belirtilen tarihler arasındaki boşlukların anlamı, başka dulların da

Euphemia'nın öldüren cazibesine kapıldığının ispatı olabilirdi. Euphemia Barber, kaç koca öldürmüştü? Cinayet olduğu açıktı, hırs'ın yarattığı acımasız cinayetler. Sekiz cinayet için

delilim vardı, ama belki de daha da fazlaydı. Bunu öğrenmek için artık çok geçti. Bunca cinayete rağmen, hiç yakalanmamıştı!

Böyle bir kadını anlamak mümkün değil. Kocaları hep duldu. Yalnız ve kolay avdı onun için.

Gerald!

Düşünce tüm beynimi kaplamıştı, ama ben bu fikri bastırmaya çalışıyordum. Hayır bu olamaz! Böyle bir şey yapamaz o. Ama Gerald Fowlkes'i ne kadar tanıyordum ki? Sadece onun bana anlattığı kadarım biliyordum. Ben de yalnız ve savunmasız bir dul değil miydim? Ayrıca ekonomik bakımdan da gayet uygundum.

Armut dibine düşer derler, bu durumda da geçerli miydi bu? Ne olay! Tüm ülkede binlerce dul olmalı. Bunların bir çoğu da benim gibi soy ağacıyla ilgileniyordun Parası ve zamanı bol olan kadınlar. Boş geçen saatlerini hobileriyle yani soy ağacı araştırması ile geçiren kadınlar. Zengin dul avına çıkan bir adam için de ortak hobilerden daha iyi bir tanışma vesilesi düşünemiyordum. Gerald hakkında nasıl böyle şeyler düşünürdüm! Hayır, tüm çabama rağmen

bu düşünceyi kafamdan atamıyordum. Sonunda kendime, yapabileceğim tek şeyin bana kendisi hakkında anlattıklarının doğruluğunu kontrol etmek olduğunu söyledim. Eğer bana geçmişi hakkında yalan söylemediyse, tüm sorunlar ortadan kalkacaktı. Albany'de borsacı olduğunu söylemişti. Hemen ölen eşimin borsacı olan eski bir arkadaşını aradım. Ona son on beş yirmi senedir Albany'de Gerald Fowlkes adında bir borcasının çalışmış olup olmadığını araştırmasını rica ettim. Bunu yapabileceğini ve beni hemen arayacağına söz verdi. Ve sözünü tuttu. Haber benim için korkunçtu. Olanlara hala inanamıyordum. Mantomu ve şapkamı alıp postaneye koştum. Orada korkunç yalanlar söyledikten sonra, yetkililerden birini bana eski bir Albany rehberi bulmaya ikna edebildim. Bir süre sonra, elinde 1946 yılından kalma tozlu bir rehberle döndü. Gerald Fowlkes ismi ne beyaz ne de san sayfalarda yoktu. Borsacılar adı altında da bulamamıştım.

Olan olmuştu! Doğruydum! Yavaş yavaş Gerald'ın çalışma taktiğini anlamaya başlamıştım. Yeni bir kurbanı ihtiyaç duyduğunda, dergideki ilanlar soy kütüğünde kendisiyle ortak bir akrabası olan birine rastlayana kadar tanyordu. Sonra kurbanıyla buluşup, amacına uygun olup olmadığına karar veriyordu. Eğer bu kişi gerekli yaşta, ve gerekli banka hesabına sahipse hemen talip oluyordu. Bu sefer tanışma aracı olarak Euphemia Barber'ı kullanmakla büyük bir hata yapmıştı. Euphemia'nın izinde yürümekte olduğunun farkında olmadığından emindim. Bana yazan o altı kişinin de Euphemia'nın gerçekte nasıl biri olduğunu bilmediğinden de emindim. Zaten sadece bir evlenme ve ölüm tarihi biliyorlardı. Şimdi ne yapmalıydı?

Taksinin köşesinde büzülmüş, eve dönüş yolunda kafamı toparlamaya çalışıyordum. Gerçekten ağır bir şok ve korkunç bir hayal kırıklığıydı. Tom'un, diğer çocuklarımla veya diğer arkadaşlarımla gözlerinin içine bakabilecek miydim? Onlara sevinçle düğünden bahsetmişim bile. Gerald'm neşe ve mutluluk getirmek üzere hayatıma girmesinden önceki eski sıkıcı günlerime nasıl dönerdim? Yoksa polisi mi çağırmalıydım? Ben emindim, ama başkalarını ikna

edebilir miydim? Sonunda kararımı verdim, artık kendimi on yaş daha genç ve on kilo daha hafif hissediyordum. Ama inadımdan bir şey kaybetmemiştim. Çünkü, itiraf etmeliyim ki, bu olay benim gururumu incitmişti. Karar verilmişti ve ben mutlu bir halde evime döndüm.

Ve sonra da evlendik!

Evlendik? Tabii! Neden olmasın?

Beni öldürmek istediği için mi? Tabii ki beni öldürmeye çalışacaktır. En az on kere de denedi. Ama Gerald çok şanssız. Çünkü amacını biliyorum. Haberimin olması kalkanımın olduğunu gösterir. Kaybedecek neyim var? Bu dünyada kaç günüm var ki daha yaşayacak? Ama ne günler! Mutluluk ve neşe dolu günlerim. Tehlike baharatıyla karışık bir kedi fare oyunu oynuyoruz. Gerald hala çok kibar ve dikkatli. Bana hiç hayır demiyor, daha doğrusu diyemiyor, onu terk etmeme dayanamaz! Benim her şeyi bildiğimi tabii ki bilmiyor. Beraber tiyatrolara, konserlere ve müzelere gidiyoruz. Gerald hayal edebileceğiniz en iyi kavalierdir. Tabii ki kahvaltımı hazırlayıp, yatağıma getirmesine izin vermiyorum, her ne kadar o bunu yapmayı çok istese de. Hayır, dedim ona, eski kafalı bir kadın olduğumu ve yemek pişirmenin kadın işi olduğunu söyledim. Onu mutfağın yanına bile yaklaştırmıyorum. Zavallı Gerald! Yolculuğa da çıkmıyoruz, ne kadar ısrar ederse etsin.

Ayrıca evin üst katını da kapattık, hiç kullanmıyoruz. Alt katların bize yeteceğine ikna ettim onu. Sürekli merdiven inip çıkmak için çok yaşlandım artık. Beni onaylamaktan başka yapabileceği bir şey yoktu. Bu arada yeni bir hobi keşfettim kendime, tabii Gerald'ın bundan hiç haberi yok. Dikkatli araştırmalar sonucu, yeni bir soy ağacı hazırlıyorum. Aile soy ağacı değil! Hayır, bu seferki Gerald'm karılarının bir listesi. Boston kütüphanesine miras bırakacağım aile dosyamın arasına koydum listeyi. Eğer Gerald tüm önlemlerime rağmen amacına ulaşırsa, dosyayı inceleyenleri büyük bir sürpriz bekliyor. Tabii Gerald'ı bekleyen sürpriz kadar büyük değil.

Gerald geliyor, jgeçen hafta aldığı yeni arabasıyla. Her zamanki gibi biraz dolaşmamızı teklif edecek. Tabii ki kabul etmeyeceğim.

Yazan: Donald E. Westlake

